



www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

POPLAVA

Boris Golić

POPLAVA



2019.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>



© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*„Suštinski grijeh ne postoji i
nije to nikakvo bezakonje.
Nema razlike između dobra i zla.
Sve je to isti korijen i isto počelo.”*

Gnostičko evanđelje

Pripremo : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Boris Golić
POPLAVA



Predgovor

Još 2015. godine sam počeo pisati naš „Zločin i kaznu" ili našu „Poplavu i kaznu", ali kako kod nas zločini postoje, a kazne, osude, kajanja, krivnje, ne postoje, čekao sam da se nešto dogodi. Najavljivale su se radikalne pravosudne reforme, ali ništa od toga, ostala su nam samo iznevjerena očekivanja.

Nikome nije u interesu, a ni na kraju pameti da išta mijenja. A kažu da je reforma našeg pravosuđa majka svih reformi. Od svega toga sve počinje i treba mijenjati taj naš netransparentan i zatvoren sustav nepravdi jer mi smo zemlja izvan kontrole, loše vođena, bez reformi i ambicija, jednom riječju smo problematični, kako nam kaže neki Europski izaslanik. Nešto započnemo, javno to obznamimo, a onda se od toga, nedugo zatim, odustane. Kod nas sve može, ali kad se treba za nešto odgovarati, onda se ne odgovara.

I neki poduzetnici kažu da ni u socijalizmu nije bilo teže poslovati nego sada. Stvorila se antipoduzetnička klima, nestabilnost gospodarske politike i propadaju cijeli industrijski sektori, a investicija nema, pa nema. I utišavaju se psi koji laju, i odlaze oni mladi i poduzetni ili bježe glavom bez obzira. A oni ne laju sela radi, nego sebe radi. No, i oni su shvatili da više ne vrijedi lajati, jer se nitko toga ne boji, a ni plaši. A kako se kod nas ništa ne događa, kako naši sudski procesi traju desetljećima i stoljećima i kako kod nas kad misliš da je nešto završilo, to upravo tada počinje, odlučio sam objaviti to što sam napisao. Jer nisam više imao strpljenja za ovaj naš pravosudni sustav, jer nisam više imao vremena za čekanje. Ne mogu ja više trpjeti naš nerad, našu neučinkovitost i našu nekompetitivnost. Ne mogu ja više trpjeti nečiju neodlučnost, ne mogu ja više trpjeti odgađanje odluka i ne donošenja kazne. Najbolje neka se proglasi da nitko nije kriv i gotovo.

Usput sam se sjetio i naših Omladinskih radnih akcija i Bambija i da mi je on uvijek govorio da ili na njima nije bilo seksa ili ga on nije

doživio. Za njega je to bolna tema i najradije bi je prešutio, ali ja nisam takav, indiskretan sam i time se ponosim. I kad nisam mogao ići na ondašnje Omladinske radne akcije, otišao sam volontirati i pomagati ljudima u taj naš tužni, poplavljeni kutak, u taj naš mrak ili u Posavsku Slavoniju ili u Posavsku Hrvatsku. I prvo što sam htio ispraviti je bio Bambijev stav da nema seksa na radnim ili volonterskim akcijama. Ima seksa, ali sve to košta, i vremena i truda, ali i živaca, a mi više nismo mladi i tolerantni. I još jednom moram dodati da sam u sve to sve uvrstio i priču „Potraga” koja mi se dogodila nedugo nakon dolaska kući sa te volonterske akcije.

Citat o tome da mi je dosta te naše neučinkovitosti:

„Kod nas nitko nije ni zašto kriv, nema odgovornosti ni za što. Što god tko učinio, nitko za ništa ne odgovara i nikoga se ne kažnjava. Kod nas kao da nitko nije ozbiljno čitao „Zločin i kaznu”. I kod nas se odgovornost za nerad i neučinkovitost prebacuje se s jedne institucije i instance na drugu i tako godinama. Kod nas nema zlorabe položaja i ovlasti i nema teškog kaznenog djela protiv opće sigurnosti. Kod nas odgovorni za naše zlo ostaju na svojim mjestima ili odlaze u zasluženu mirovinu ili na višu funkciju. I stoga ja svake godine odgađam napisati ovo moje djelo zvano „Poplava”. Počnem nešto pisati, pa onda od toga odustanem, jer očekujem da će netko otkriti i kazniti krivca za poplavu. I ta poplava je bila 2014. godine, a da se do 2019. godine ništa nije otkrilo, nitko nije kriv, ili smo svi krivi. Netko traži nekakve kazne, pa netko traži strože kazne, a onda od kazni ništa. Vuk je pojeo magare i nikome ništa. Vuk zadovoljan, a magarca više nema.

Naši inspektori su u stanju zatvoriti neki kafić, neku kumicu, nekog piličara ili neki pogon, ako taj nije platio svoje ili je ukrao pet kuna, ali za velike poslove, velike pronevjere ili velike krađe, nema odgovornost i nema kazni. Jer je to previše složeno. Jer je to kompleksno i komplicirano. I netko iz države na nekoga utječe ili nekoga stopira. I kažu da nam je sve to od našeg novonastalog

konzumerističkog doživljaja stvarnosti, u socijalizmu se sve znalo i poštivao se ondašnji red i pravda. A sada je zavládala anarhija, nema uravnoteženog pogleda na grijeh, krivnju, kaznu, oprost, red i pravdu. I ne može Bog svaliti krivnju na nekoga drugoga, nema Isusa Krista da on plati i otplati naš dug. I to su samo bajke za djecu, svatko bi trebao odgovarati za svoje postupke i propuste."

Boris Golić
POPLAVA



POPLAVA

POGLAVLJE 1

Kod nas nitko nije ni zašto kriv, nema odgovornosti ni za što. Što god tko učinio, nitko za ništa ne odgovara i nikoga se ne kažnjava. Kod nas kao da nitko nije ozbiljno čitao „Zločin i kaznu“. I kod nas se odgovornost za nerad i neučinkovitost prebacuje se s jedne institucije i instance na drugu i tako godinama. Kod nas nema zlorabe položaja i ovlasti i nema teškog kaznenog djela protiv opće sigurnosti. Kod nas odgovorni za naše zlo ostaju na svojim mjestima ili odlaze u zasluženu mirovinu ili na višu funkciju. I stoga ja svake godine odgađam napisati ovo moje djelo zvano „Poplava“. Počnem nešto pisati, pa onda od toga odustanem, jer očekujem da će netko otkriti i kazniti krivca za poplavu. I ta poplava je bila 2014. godine, a da se do 2019. godine ništa nije otkrilo, nitko nije kriv, ili smo svi krivi. Netko traži nekakve kazne, pa netko traži strože kazne, a onda od kazni ništa. Vuk je pojeo magare i nikome ništa. Vuk zadovoljan, a magarca više nema.

Naši inspektori su u stanju zatvoriti neki kafić, neku kumicu, nekog piličara ili neki pogon, ako taj nije platio svoje ili je ukrao pet kuna, ali za velike poslove, velike pronevjere ili velike krađe, nema odgovornost i nema kazni. Jer je to previše složeno. Jer je to kompleksno i komplicirano. I netko iz države na nekoga utječe ili nekoga stopira. I kažu da nam je sve to od našeg novonastalog konzumerističkog doživljaja stvarnosti, u socijalizmu se sve znalo i poštivao se ondašnji red i pravda. A sada je zavladao anarhija, nema uravnoteženog pogleda na grijeh, krivnju, kaznu, oprost, red i pravdu. I ne može Bog svaliti krivnju na nekoga drugoga, nema Isusa Krista da on plati i otplati naš dug. I to su samo bajke za djecu, svatko bi trebao odgovarati za svoje postupke i propuste.

Pa tako, nikako da procesuiramo nekoga za ratno profiterstvo. Nikako da odredimo kaznu našem nekadašnjem premijeru

Sanaderu. Utvrdimo mu kaznu, pa kad je treba služiti, netko kaže da je kazna preblaga i onda sve iz početka. A netko kaže da mu nismo utvrdili ni olakotne okolnosti. I onda se dotični žali, pa mu se žalba uvaži i tako unedogled. A da je on zloupotrijebio svoj položaj, zloupotrijebio je. Mogao je zatvor mijenjati radom za opće dobro, u krajnjoj liniji guliti krumpire i sjeckati povrće u pučkoj kuhinji ili čistiti ulice. Ili su mu mogli udijeliti dvije godine uvjetno, obilazak psihijatra i odvikavanje od alkohola. Da je tu uključena prostitucija morao bi se obvezati tu prostitutku podučiti ženskom dostojanstvu i kupiti joj feminističke knjige o tomu, ali nije.

Stoga će i on morati pokazati tugu i pustiti koju suzu za Dragim vođom. Kažu da tko u Sjevernoj Koreji nije bio tužan zbog smrti Kim Jong Ila, tko nije pustio zbog toga suzu, tko nije zbog toga plakao, morao je u radni logor na najmanje šest mjeseci. Ili su u ona stara vremena kazne bile jezovitije, pa su nekoga išibali ili kamenovali. Ili su nekoga nabili na kolac, oderali mu kožu, skuhalo ga, prerezali ga na pola, razapeli ga na križ, spalili na lomači, odrezali mu uši ili nos ili su zvali zubara pa je on osumnjičenima vadio zdrave zube. Ja sam također imao takvog zubara, predložio mi je da mi izvadi sve zube, a kako mu ja to nisam dao, otišao je nezadovoljan od nas, a moji me zubi i dan danas služe. Takvi su i naši zubari i liječnici. Nešto bi silom, a nešto milom, a efekt ili učinak tog njihovog postupka nikakav.

Također mislim da neće imati nikakvog efekta nove kazne u Srbiji. Ako ubiješ mrkog medvjeda kazna je 73.000 kuna, ako ubiješ leptira kupusara kazna je 730 kuna, a ako ubiješ bubamaru kazna je 1.100 kuna. I tko će se toga pridržavati, nitko. Kao što se nije ničeg pridržavala neka djevojka u New Yorku. Bilo joj je toplo, pa je obukla mini suknju, a jesu li joj se vidjele gaćice, ne znam. Zaustavio ju je policajac, rekao da izaziva prometnu nesreću i da je vulgarna. I naravno da se ta djevojka morala ići presvući. I što zaključujem nego da je tako na trulom Zapadu, a kod nas za ozbiljne propuste dobiješ šest mjeseci uvjetno, ili šestomjesečni rok kušnje. Kod nas se samo kažnjavaju kumice sa placu koje bez dozvole prodaju grincag ili

pilićari koje se uhvati u sitnoj krađi. Institucije države samo na njima treniraju strogoću i samo na njima rade svoj posao.

Za bogate je predviđena uvjetna ili nikakva kazna ili ti sudski postupci vječno traju. Jer za njih se traže olakotne okolnosti, za njih se traži njihova neosuđivanost, za njih se traži otklanjanje krivnje i nikakve kazne. Pa tako oni mogu ubiti dvoje ljudi u prometu i nikom ništa, još će dobiti nagradu za uzorne. Žrtve su sami krivi, jer su se našli na krivom mjestu, u krivo vrijeme. Naši odvjetnici rade na tome da opravdaju nečije zločine, pa tako jedna odvjetnica kaže da su zločinca žrtve maltretirale, klevetale i vrijeđale pa je on to počinio što je počinio. I to mu je nekakvo opravdanje. I nema za njega nikakvih sankcija jer on je u biti dobar, tolerantan, normalan i pošten čovjek i građanin ove naše lijepe domovine. I što drugo, a ne reći da je naše pravosuđe tumor ove naše zemlje. I njima takve osude koriste, oni izvlače iz njih materijalnu i financijsku korist, a nama okrivljenici u svom oproštajnom pismu govore:

„Sve sam ih pobio, izvršio sam taj pokolj, to je bilo jedino rješenje i ne kajem se zbog toga. Nitko mi ništa ne može jer ću samom sebi presuditi.“

A jeli u pitanju nečije pomračenje uma, jeli nekome došla crna minuta, ja ne znam. Nikoga ne opravdavam i ni za koga ne tražim opravdanje. Uzroci te nekontrolirane agresije su u našem mozgu. Iznenada i nenadano nam se uzburka tekućina u mozgu i činimo to što činimo. Činimo jezive zločine i masakre. I u sjeni svega toga, što je onda naš govor mržnje i poticanje na nasilje. Sve dok ne činimo naše zlo, govor mržnje je nešto što se odobrava ili se ne odobrava. Što se tiče našeg zakonodavstva, za govor mržnje i veličanje ustaškog režima može se dobiti 3 godine odgojnog zatvora, ali se to ne provodi i ne znam da je itko kažnjen. Jer to govori netko moćan, netko s lovom, a za takve kazna ne postoji.

I zbog toga smo mi izgubili povjerenje u naš pravosudni sustav. On i tako služi onima moćnima, onima tajkunima i našim poduzetnicima. Jedino što u posljednje vrijeme nekoga smeta naš govor mržnje, naše prijetnje, naše vrijeđanje, naše nasilje i manjak ili nedostatak nulte tolerancije. Naime, nekoga smetaju naši homofobni povici, devijantno ponašanje, pa kažu da će se to kažnjavati. Ali će se kažnjavati, samo one koji se ne snađu i koji ne budu platili skupe odvjetnike. Pa tako Fina bez provjere ljudima blokira račune. Nije bitno imaš li drugi OIB, ako imaš isto ime i prezime, oni tebi šalju račun ili te blokiraju. I ti onda dokazuj da nisi taj i taj. Ako se nešto želi provesti milom, a to ne ide, onda se provodi nekakva sila. Slično je i sa onima koji su mislili da su im dugovi oprošteni. Protiv njih se koriste razne teorije zavjere. Ništa se kod nas ne oprašta, otplata je samo privremeno odgođena. I još te netko može tužiti za duševne boli i možeš platiti kaznu od 50.000 do 100.000 kuna, a samo ćeš nekome postaviti pitanje je li nečije zaposlenje zakonito i moralno.

Stoga, netko iz vlasti kaže, ali ništa više:

„Odgovornost i moralnu obavezu za propuste i poplavu treba utvrditi struka, inspekcija i DORH. Krivac se mora pronaći i kazniti. Ne smije se takvo nešto događati i ne smije se ponavljati. Ne može biti odgovoran sustav, sustav u principu ima slabosti, ali je dobar, ne može on zakazati, ljudi u njemu su eventualno neprofesionalni, aljkavi i neodgovorni. Možda je rješenje da ministar da ostavku. Greške se ne smiju tolerirati, nečija nesposobnost nije opravdanje, procedura ide dalje, a odgovorni ne smiju prolaziti nekažnjeno. Stoga se mora oformiti povjerenstvo, inspekcija i komisija koja će utvrditi greške i propuste. I izgleda da nasipi nisu izdržali toliku vodu. No, ishod je mogao biti i drugačiji da netko nije krao građevinski materijal. Još jednom kažem: ne ponovilo se to više nikad!“

„Kad ne znaš što ćeš, a ti formiraj komisiju ili povjerenstvo.“

„Naravno da je bilo stručnih propusta, ali sustav je više nego dobar. Čekamo na stručne analize i ekspertize i završno mišljenje. Ne treba nam lov na vještice ili ljude. Ne trebaju nama krivci radi krivaca.“

„Isto tako je sa nesrećom na Kornatima. Nema odgovornih, nema krivnje i nema krivaca. Zamagljuje nam se istina. Mnoštvo je propusta u istrazi, nema elementarnih činjenica o toj tragediji, nema vještačenja i svima se mažu oči. Samo ima tragova curenja kerozina iz neispravnog helikoptera i zataškavanje da je naša vojska kriva.“

„Ne znam ja ništa o tome.“

„Znaš, samo nećeš reći.“

„Ne znam ja ništa.“

„Isto je tako je i sa izraelskim zrakoplovima F – 16.“

„Što je bilo s tim zrakoplovima?“

„Ne zna se jesu li nam oni potrebni takvi kakvi jesu. Trebaju li nam rakete ili ne trebaju? Ne zna se zašto su oni odabrani. Ne zna se jesu li oni preplaćeni i jeli netko primio mito ili proviziju?“

„Mi moramo organizirati vlastiti nadzor zračnog teritorija, ako to ne uspijemo nadzor će preuzeti ratna zrakoplovstva susjednih zemalja članica Europske zajednice. Stoga je nabava borbenih zrakoplova naš prioritet i epski projekt.“

I valjda mi je to dovoljno. Mnoštvo je kod nas pitanja neodgovoreno i nitko na njih ne odgovara. A ironija ironije je u našem odnosu s Europskom unijom. Oni su nam slali nenaklonjene Christian Schwarz- Schillinga, Paddy Ashdowna i Carl Bildta, a ove razumjeti bilo je teško i onda, a kamoli i sada. Naime, oni su htjeli zaustaviti vojno – redarstvenu akciju „Bljesak“ i „Oluja“, oni su nas optuživali

za ratne zločine nad Srbima, negirali su Srebrenicu i Bihać i radili su sve u korist Srba. No, izgleda da nam je valjda takva sudbina, svakome po zaslugama ili po stranačkom ključu. Pa tako doznajem da su odbačene kaznene prijave za puknuće nasipa kod Račinovaca i Rajeva Sela za konkretne osobe i za to je okrivljen nepoznat netko ili nitko. Navodno je za sve kriv iznimno visok i nezabilježen vodostaj rijeke Save. I mi za sve tako postupamo. Nema osnovne sumnje da je netko za nešto kriv, nema osude za naše zločine i nema primjerene kazne.

Jedino netko na našim novinarima i u javnom prostoru trenira i vježba strogoću. Pa ih taj netko opravdano i neopravdano tuži i dobiva sud radi duševnih boli, kleveta, uvreda i kritika ili krive vjere. Netko upućuje nekome fetvu i nakon toga dobiva sud i 30.000 do 100.000 kuna. I netko kaže da je to napad na našu demokraciju, da je to ugroza naše slobode izražavanja, ali tko nas za išta pita. Šuti i trpi, ako misliš dalje živjeti i funkcionirati. I slušaj kada netko govori da nije kriv i da se takvim ne osjeća, da je on samo dobro situiran i još pita sud da li je grijeh imati? A taj sud ga tereti da je utajio cca 40 milijuna kuna. Pitanje je zna li taj što govori. I hoće li i on skinuti košulju i zapjevati onu poznatu pjesmu Mitra Mirića:

„Ne može nam nitko ništa, jači smo od sudbine,

mogu samo da nas mrze, oni što nas ne vole.“

Ali to je valjda predviđeno samo i jedino za Zdravka Mamića i to prije izricanja presude i njegovog bijega u Međugorje. I on vam je tada mogao uputiti neku vulgarnu ili kontroverznu psovku. A onda će to poreći i reći da ima poznati sindrom sinkope. Još su mučniji slučajevi gdje netko nekoga pregazi, pa iako je krivac poznat, on dobije uvjetnu kaznu ili kaznu od tri mjeseca, pa se on i na to žali, pa se utvrde nekakve povrede kaznenog postupka, policijski previdi, pa krunski svjedok povuče svoju izjavu i na kraju krivac bude oslobođen. I što je tu je. Našem prvom predsjedniku su idoli bili

kriminalci, a sada to i nama netko sugerira. Voli ih, jer oni voze brze automobile, voli ih jer imaju mlade i zgodne žene, još zvane i sponzoruše. Voli ih jer oni u biti ništa korisno ne rade, a stalno su u javnosti i stalno daju nekakve sulude izjave.

I to su te naše zablude, metafore i gluposti. I to nam je nametnuto, pa mi u to moramo slijepo vjerovati i mi to moramo trpjeti. Samo do kada tako? Do kada ćemo morati trpjeti nečiju krivu Drinu? Zar naša glupost nije vječna? Naše pravosuđe je krenulo u neizvjesne, pravne bitke s Nadanom Vidoševićem, Zdravkom Mamićem i Ivicom Todorićem. I valjda će se nešto ispraviti, valjda to stanje neće vječno trajati, ili hoće? I tko zna što će se iz toga izroditi, jer Zdravko Mamić je pobjegao iz zemlje. A isto je učinio i Ivica Todorić, ali su nam ga Englezi vratili. A državno odvjetništvo je trebalo tražiti pritvor, da dotična gospoda ne bi pobjegla iz zemlje. Samo naše državno odvjetništvo nije funkcionalno i iz njega cure informacije sve u šesnaest. Naš čovjek bi se prodao i primio mito.

Stoga nama preostaju borbe i tužbe protiv našeg agresora ili Srbije. Srbija bi da se proglasi da oni nisu bili agresor, da oni nisu počinili ratna razaranja, genocid i ratne zločine, nego da se kod nas vodio građanski rat i da su na kraju u svemu tome Srbi prošli najgore. Pa nam mitropolit Porfirije poručuje: „Nije najvažnije tko je prvi počeo, tko je više kriv, bitna je pomirba. Jer svatko je nanio nevolje onome drugome, netko manje, a netko više. Bitno je dokinuti mržnju između naša dva međusobna i bratska naroda. Trebamo zidati temelje mira, radosti i ljepote života.“

Ali službena srpska politika nije tako blaga, nego kaže:

„Zamislite kakva je bestidnost da na proslavi Božića, među ono malo Srba što ih je ostalo u Hrvatskoj, izgovorite da je Tuđmanova najvrednija ostavština reintegracija Srba. Samo ne znam misli li Plenković pri tom i na onih 220.000 naših nesretnika iz „Oluje“. Izjava o integraciji Srba je besramna!“

I naravno da srpska politika odbacuje optužbe za velikosrpsku agresiju, a naši govore o Miloševićevom etničkom čišćenju. I nikad s time mira i pomirenja, a ima i onih koji bi nam ponudili bratstvo i jedinstvo i koji bi rekli:

„Tko nas bre zavadi!“

I još će kao Tito govoriti:

„Čuvajte mi bratstvo i jedinstvo kao zjenicu oka svoga. Čuvajte mi i autoput „Bratstvo i jedinstvo.“

I biti ćemo vječna tema jedni drugima i predmet podkusurivanja. I nikako se nećemo pomiriti, jer se nećemo moći usuglasiti tko je bio žrtva, a tko agresor. I neće biti osuda i neće se velike face naše politike osuditi. .

No, ne mogu svi imati sinkopu i ničega se ne sjećati. I nitko nije kriv što su dvije osobe smrtno stradale i što je nastala šteta velikih razmjera. I nitko nije kriv za krađu građevnog materijala, nitko nije kriv što je nastala mala rupa ispod nasipa, što se voda počela izljevati, nitko nije kriv za zlouporabe u vezi količine ugrađenog materijala, nitko nije kriv za održavanje i neodržavanje nasipa, a niti za eventualno namjerno rušenje nasipa. Za sve je kriv iznimno visok vodostaj rijeke Save i nitko konkretan nije kriv za to i odbacuju se bilo kakve kaznene prijave. Najbolje je da se država i Hrvatske vode proglase krivima za puknuće nasipa i katastrofalnu poplavu i da oni plate milijunsku odštetu oštećenima. I jedino se još u svemu tome spominje župan Galić da nije nikoga obavijestio da se bliži kataklizma epskih razmjera i da nije na vrijeme naredio evakuaciju jer čovjek se bavio tko zna čime, samo ne onim za što je odgovoran.

I nije u tome problem, ili jeste. Problem je taj da su neki ljudi stradali, što im se nije pomoglo, što je netko zakasnio sa reakcijom,

pa su nekima stradali stoka i imanja. Da su neki ljudi pretrpjeli velike štete i duševne boli i da se neki ljudi nikada neće oporaviti od svega toga. I sada se netko poziva na klimatske promjene i ekstremne vremenske događaje. Pa nije se nama dogodio El Nino, nemamo mi nikakve veze s izmjenom energije između oceana i atmosfere na području Tihog oceana. I nismo mi šizmatici i raskolnici. Mi smo obični i normalni ljudi, ali naš sustav ne funkcionira i nikoga ne kažnjava. Rade se razne svrhovite i nesvrhovite istrage i nikako da se kazne krivci ili počinitelji. Ali učinjeno djelo ili nedjelo, učinjeni propust, posluš ili neposluš ne može se opravdati nikakvim višim i plemenitim ciljevima. I ti ljudi, koji su to počinili uopće se ne kaju, nemaju osjećaj krivnje i grijeha ili da su nešto zlo učinili.

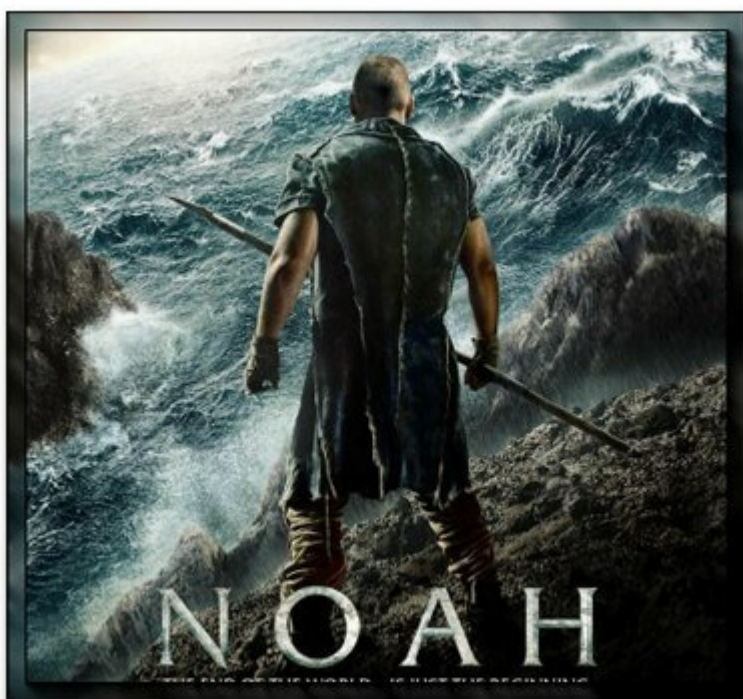
Nešto nije u redu s njihovom patologijom ili fiziologijom. Ili su oni su patološki tipovi ili psihopate. I pitam se osjećaju li oni nekakve neuroze ili nekakve nesigurnosti u svom funkcioniranju. Muči li ih nečista savjest? Ili su oni nekakvi vjernici, pa su se ispovijedali, priznali da su pogriješili, dobili oprost od Boga, primili svoju pokoru i žive s njom u nekakvom miru. To bi trebao istražiti nekakav psihijatar jer mislim da oni ipak imaju nekakve smetnje u funkcioniranju i nisu se u potpunosti oslobodili od svega toga. Nisu u potpunosti okajali svoj grijeh i nisu u potpunosti ozdravili. Još su u onom nesvjesnom i polusvjesnom, a ne u svjesnom i normalnom. Još su, kako bi rekao Sigmund Freud neurotično bolesni i nisu sve duboko potisnuli u sebe. Jer mi imamo problem sa potiskivanjem nečeg naprednog, a kamoli sa potiskivanjem nečeg natražnjačkog. Imamo problema sa potiskivanjem našeg ruralnog karaktera, a na račun urbanog. Mi smo i dalje u našim paradoksima, jer nam to naši svjetonazori i tradicije nameću.

Mi smo postali siromašni, gladni i bez osnovnih živežnih namirnica, mi smo od naše države zaboravljeni, pa i mi zaboravljamo muku i bol drugog čovjeka. I briga nas tko je u čemu pobjednik, a tko je gubitnik. Mi smo vječni gubitnici i nas pogađaju promašaji naše vlade i naših jalovih političara. I sve nas to skupo košta. Ta

sposobnost ili nesposobnost naših političara. I nikako se neće riješiti problemi INA – MOL, nikako se neće riješiti naši odnosi sa Slovenijom, nikako se neće riješiti ni naši odnosi s Bosnom i Hercegovinom, nikako se neće riješiti naši odnosi s Srbijom, i nikako neće doći do željenih reformi, nikako neće doći do željenih promjena, nikako se neće riješiti odnosi u školstvu, zdravstvu i pravosuđu i dalje ćemo uništavati našu industriju i dalje nećemo ništa učiniti da privučemo strani kapital i željene investicije.

I to i takvo stanje već traje trideset godina, a u međuvremenu nas je snašla i pljačkaška pretvorba, zločinačka privatizacija i nedolična tranzicija. Izgleda, da se sve loše urotilo protiv nas. Zlo se slagalo jedno na drugo i nikako nismo mogli urediti tu našu nesretnu državu. I zato se ja osjećam kao pokisli brodolomac i stalno tražim nekakvo utočište bez krvožednih i očajnih ljudi. I stalno osjećam pustoš u duši i nekakve traume i frustracije. I zato valjda mi nedostaju motivacije, zato sam valjda neraspoložen, nemam interes ni za što, pesimist sam i crnog raspoloženja. I zato se valjda budim bez energije, sa bolovima, zadihan, moker od znoja, sa migrenama i glavoboljom. Nema u meni ambicija, borbenosti, discipliniranosti i energičnosti. Takav sam i takve su me naše okolnosti stvorile.

Ali da se sprema transformacija našeg pravosudnog sustava, navodno se sprema. Samo jesmo li mi na to spremni, pa baš i nismo. No takvo se nešto sprema već trideset godina i nikako da se to donese. Ili je to sve: tresla se brda, rodio se miš, jer je naše pravosuđe nepravedno i ne funkcionira za sve jednako. Pogoduje se velikim ribama ili zvjerkama, za njih pravda i kazne nikako ne vrijede, a nas, stoku sitnog zuba, se kažnjava za bizarne i sramotne slučajeve. Za nas su predviđene drastične kazne ili psihološka liječenja. Za nas je predviđen metak, konopac, vješanje, električna stolica, plinska komora ili smrtonosna injekcija ili nije? I za nas je predviđen kratak postupak. Nas će već naš sustav riješiti po kratkom postupku. Valjda se za nas i provodi ta transformacija pravosudnog sustava.



POGLAVLJE 2

I onda su kod nas krenuli biblijski pljuskovi, oluje, poplave i prestanak opskrbe električnom energijom. I ljudi su od nailaska vode bježali glavom bez obzira, jer dogodilo se to da su nam popustili ili popucali nasipi. I dalje se nastavilo to naše pustošenje, razaranje i uništavanje. No, ja i dalje mislim da smo sami krivi za te naše poplave. Ne čistimo rijeke, one su prljave, zamuljene, neprohodne od podvodnih klada i balvana, pune smeća i otpada i normalno da nam voda nema kamo otjecati, nego se preljeva i izljeva u naša dvorišta i u naše kuće. I za sve to krivim naše ekologe i Hrvatske vode koje te rijeke održavaju ili ne održavaju. Naime, zabranili su nam vađenje i eksploatiranje šljunka i pijeska. Pa su nam korita rijeka sve plića, smanjen je volumen korita i manja je plovnost. I valjda se to obavlja ili ne obavlja radi očuvanja vodnog režima, stručne prirode, zaštite okoliša.

I kao što sam rekao nama su se dogodile jake oborine, topljenje snijega, propuštanje i rušenje nasipa, a rijeke su nam prljave, zamuljene, neprohodne od podvodnih klada i balvana, pune smeća i otpada. I nitko nije kriv za to i te naše katastrofe. I ima onih kojima je dosta stalnih poplava, naše besperspektivnosti i najavili su svoj odlazak od nas. Svega im je dosta, pa i savjeta i zabrana da se rijeke ne moraju čistiti. Kažu da i nekakav postanak svijeta, prema Bibliji, počinje općim potopom. Navodno nam je Bog poslao opći potop zbog pokvarenosti ljudskog roda, zbog neučinkovitosti i nefunkcionalnosti. Ipak je pravedniku Noi dano i odobreno da spasi svijet. Sagraдио je korablju, veliku barku i u nju je pored svoje obitelji, doveo po jedan par od svih životinja. I sve ih je spasio, kao i svoju obitelj. I tako je čovječanstvo nastavilo živjeti.

A kod nas već daniima traje ružno vrijeme ili nevrijeme, silne oluje i obilni pljuskovi, a vjetrovi pušu brzinom većom od 100 kilometara na sat. Danima i noćima liju kiše, a nebo je olovno i teško. Imam osjećaj da se i Zemlja počela brže kretati i okretati. Dani su nam

kratki da kraći ne mogu biti, a za noći ni ne znam jer ih prespavam. Nekako sam dobio volju za spavanjem. Pogledam van, a vani pada kiša i onda legnem spavati. Pa tako spavam li ga spavam. Kažu da je to zbog toga što se i Zemljina gravitacija promijenila, ubrzala. Pa se tako nešto na Zemljinim polovima promijenilo, ali i u našoj psihi. Mi smo se zatvorili u svoje kuće i čekamo da sve ovo prestane, a to nikako ne prestaje. Stoga, zaključujemo da oko nas vlada kaos i nekakvo pustošenje, samo ne znam kakvo. I tražim izlaz iz tog svog životnog labirinta, iz te svoje vidljive ili nevidljive katastrofe, samo ima li izlaza, ima li svjetla na kraju tunela ili nema?

U međuvremenu, meteorolozi nam najavljuju opasne vremenske prilike ili neprilike. I još kažu da pred nama predstoji olujni vikend, radikalno pogoršanje vremena, daljnje kiše, grmljavine, tuče, izlivanje rijeka iz svojih korita, orkanske bure i vjetrovi. I ako i kada to preživimo doživjet ćemo smirivanje i razvedranje vremena. Živi bili pa to vidjeli i doživjeli. Nakon kiše, nekome mora doći sunce, a nekome i ne mora. Stoga, sam uzeo za čitanje Gilgameš, tamo je sve to dobro opisano. I tamo ima radikalnog pogoršanja vremena, kiša, grmljavina, tuče, orkanske bure i vjetrova, ali se i tamo sve smiri i preživi glavni junak, Utnapištim ili kako se već zvao. Bog je naime kaznio zlo i grešne ljude, a preživjelo je dobro, pa tako i taj glavni junak, Utnapištim. Naravno, da se i ja bavim religijskim tumačenjem toga svega, ali i time da je naš potop volja prirode, nekakva ljudska greška i elementarna nepogoda.

Uopće , ne znam kako je sa meteoropatima, ali za mene su to teški dani. Mijenja se zračni tlak, pa nam dolaze ili se izmjenjuju hladne i tople fronte, dolaze nam anticiklone i ciklone i drugi meterološko - atmosferski problemi. Od svega toga sam umoran, ne mogu spavati, loše sam raspoložen i često me boli glava. Pred tu kišu iz obližnje tvornice nam puste svoj nesnosni smrad, sumpor i pokvarena jaja. Barem da toga nema, kaže moj susjed, možda bi nam bilo lakše u životu. Kažem mu da ne znam, valjda i oni znaju što rade. I to je jedan oblik našeg vandalizma, divljaštva i barbarizma. Naime, to

nam puste pred to teško vrijeme, pa se mi mučimo i sa vremenom, ali i sa nesnosnim smradom. Brinemo se da nam od nekud neće doći mulj. Katastrofičari nam kažu: „Čovječe, sjeti se da si bio prah i da ćeš se u prah vratiti.“ Međutim, oni ne kažu prah, nego mulj ili muljava voda, pa se i toga bojimo i brinemo o svemu tome.

Prvo počnu bljeskati munje, onda tutnje gromovi, pa se sa zaglušnim praskom spuste pljuskovi kiše. Pljuskovi su takvi da u dva sata zna pasti i više od 150 litara kiše po četvornom metru. Barem nam tako kažu naši vrli meteorolozi i klimatolozi. Naime, to su nam rekli drugi ili treći dan padanja kiše. Do tada su predviđali lijepo i sunčano vrijeme, a kada tog sunčanog vremena i nije bilo, ili je izostalo, onda su promijenili ploču, pa sada i oni govore da vani neprestano padaju kiše. Netko kaže da to traje četiri dana, ali meni se čini da to traje puno duže i da se svemu tome uopće ne nazire kraj. A i tko će ti reći da li je kraj blizu ili je to početak nečeg drugog, još lošijeg. Neki kažu da bi se dogodio Veliki i opći potop potrebno je da kiše padaju četrdeset dana i noći, a trebaju se pokrenuti i ledenjaci. A i sa tim ledenjacima nešto nije u redu.

Kažu da su oni posljedica zatopljenja, klimatskih promjena i tko zna čega još, definiranog i nedefiniranog. Naime, nama se informacije u vezi s tim daju na kapaljku, pa onda kada nešto i doznamo, tada to i nije aktualno. Ipak, ima i nekih prognostičara i klimatologa koji nam govore da se dogodio pomak u Zemljinom polaritetu i da će nas u jednom danu sustići Ledeno doba. Temperatura će se naglo smanjiti, kiše će se pretvoriti u snijeg i sve će biti zatrpano snijegom i ledom. Ne daj Bože da se to dogodi! Još sam naime mlad, još bih živio i uživao u ovom životu i ne treba mi ta očajnička utrka za preživljavanje. Stari ljudi kažu da ako se prije te ledene kiše pojave modre zujare, šišmiši, vrane, sove, štakori i miševi, dogodi se pomrčina sunca ili mjeseca, padovi meteorita, zemljotresi, i slične katastrofe, da će se dogoditi smak svijeta ili da nam je on blizu. Stoga nam oni mudro govore i savjetuju:

„Kad se kola budu vozila cestama bez konja, uskoro će nam kucnuti naš posljednji sat.“ Inače, ja u posljednje dane i ne vidim ni sunce, a ni mjesec, a uz sve to idu i otrovne kiše i otrovne rose. Meni se čini ili mi se samo pričinja da su i te naše kiše otrovne i drugačije od onih uobičajenih. Stoga i ja prakticiram naš drevni običaj udaranja i lupanja o metalno bure. Susjed me pita što radim, a ja mu govorim da lupam o metal i tjeram zle duhove i zlo iz naših krajeva, a zašto to činim? Valjda zlu ne trebalo i da nas novo zlo ne pogodi i da nas nešto ne uništi ili snađe.

„Samo ti lupaj, meni to ne smeta, nego samo pitam,“

kaže taj moj susjed i odlazi, a ja raskopavam i zemlju oko sebe. Za to kažu da donosi sreću i bogatstvo. Jedino što sam se bojao da ne ugledam mrtvu pticu, jer to donosi nesreću. Isto tako je i sresti neku staricu ili staru ženu jer i ona je loš znak ili predznak. Međutim, sresti vivka, znak je sreće i blagostanja, a ja sam ga sreo.

Međutim, statističari kažu da nam i dalje prijete prirodne katastrofe, ali kod nas se baš nitko ne bavi 3 d projektom, a on znači: dezinfekciju, dezinsekciju i deratizaciju. Albert Einstein bi na to rekao da ni jedan problem nije moguće riješiti sa stajališta svijesti koja ga je stvorila. Ja o tome i nisam razmišljao, naime, ja mislim da za to sve i nema rješenja ili se oni ne naziru bez obzira kakvo stajalište vi zauzeli. Možda je u svemu tome najlakše bilo grčkom istraživaču Talesu koji je rekao da je sve voda i da ćemo u vodi završiti. Meni ni to mišljenje baš ne odgovara. Ja bih se ipak na sve to prilagodio i probao bih naći izlaz iz tog kaosa u prirodi. Pa, nisam ja nikakav daltonista, pa su mi sve boje jednake. Ja ipak razlikujem i boje i ne tvrdim da je nešto plavo ili zeleno, ako je to crveno. Stoga, radim i tražim svoje stajalište bez obzira što ja probleme i nisam stvorio i ne osjećam se krivim zbog njih.

Inače, u svemu tome najrazorniji su i najveće štete donose potresi, a razni svjetski seizmolozi najavljuju četiri velika potresa, od kojih će

barem jedan biti kataklizmičan. Tu su i razne oluje i tajfuni, a onda su tek poplave. Ispred su vulkanskih erupcija i suša. Međutim, ne treba zaboraviti ni na sidu, zika virus ili menigokokni meningitis. Kažu da je u Africi, pored side, taj menigokokni meningitis epidemija za koju nema i ne nalazi se lijeka, a prijeti gotovo pola milijarde Afrikanaca. I kažu da je to tragedija bez presedana, nema lijeka ili ga ima, ali ga ti Afrikanca nemaju čime platiti. Samo to i nije moj problem. To je svjetski problem. Ja se mogu baviti samo našom politikom i to kad imam vremena, volje i strpljenja za to. Najčešće to nemam. Nemam za to ni volje, ni vremena, a ni strpljenja. Međutim, naši političari nam ne daju mira. Stalno nešto od nas hoće i stalno nešto traže, sastavljaju nam nove namete, pa se moramo njima baviti.

I tako se i ja usput bavim i politikom i našim političarima i sve mi se čini da svi ti naši političari zazivaju potop poslije njih, da se ne bi doznalo ono što svi znamo, da su korumpirani i da misle i rade u svoju korist. Tako da i oni zazivaju da kiše padaju četrdeset dana i četrdeset noći. Naime, oni misle da mi nećemo doznati ono što oni rade. Valjda im je u opisu posla zazivanje i donošenje raznih nesreća, jer oni i tako ne brinu za naše blagostanje i našu sreću. Oni misle na sebe i na svoju sreću i dobrobit. Gdje bi oni stigli da brinu za opće dobro i za nas. Pa dok se oni zbrinu za sebe, za njihove obitelji, dok zaposle svu tu rodbinu, kumove i prijatelje prođe im i taj četverogodišnji ili peterogodišnji mandat. I gdje bi oni onda stigli da brinu za nas i naše potrebe. Nije to ni u opisu njihovih radnih mjesta. U opisu njihovih radnih mjesta i tako ništa ne piše, pa ako ništa ne piše, onda oni i ne trebaju da rade za opće dobro i neke korisne stvari.

Naime, oni toliko rasipaju i beskorisno troše naše novce da im to ne bi zamjerio ni Luj XV za kojeg kažu da je autor izjave: „Poslije mene potop.“ I ne znam jeli autor te rečenice mislio da poslije njega neka bude potop ili da će poslije njega doći ili uslijediti opći potop. I uopće ne znam što je na to sve rekla njegova ljubavnica Madame de

Pompadour, ali mislim da ga je i ona podržala u trošenju narodnog novca, bez obzira na razne obzire. Valjda su isti takvi i naši političari, troše narodni novac uzalud ili ga stavljaju u svoj džep, pa nas valjda i zbog njih dragi Bog kažnjava ovom poplavom i lošim vremenom ili nevremenom. Naime, umjesto da se oni bave gospodarskim razvojem, oni se ne bave njime, pa kako će se onda baviti klimatskim promjenama. I da se vratim na Luja XV i na tu njegovu izjavu. Izgleda da se to njegovo zloguko proročanstvo i prokletstvo da će nakon njega biti potop i ostvarilo, jer se nakon njega štošta događalo i dogodilo.

Naime, nakon njega vlast je preuzeo Luj XVI i Marija Antoaneta, a za njih je poznato da su svojim rasipništvom i skandalima izazvali Francusku revoluciju. I što još reći nego ponoviti njihovu izjavu da ako sirotinja i gladni Francuzi nemaju za kruh, neka onda jedu kolače. To svakako treba reći i našim ljudima. Možda će nakon toga biti zadovoljniji. I što drugo nakon te izjave, nego da ovi dvoje završe na giljotini, a možda to i nisu rekli. Netko kaže da je Maria Antoaneta tada imala 11 godina i da je to mogla reći i izreći samo i jedino Maria Thereza, žena Luja XIV, još zvanog i „Bogomdani“. I oni su živjeli raskošno i raskalašeno, ali u to vrijeme je to narod trpio i nekako podnosio. Gotovo kao naš narod. Imaš vlast, ne kakvu želiš, nego onakvu kakvu zaslužuješ. A i mi valjda imamo vlast kakvu zaslužujemo. Naše biračko tijelo valjda bira i prepoznaje one najbolje kandidate ili one koji se takvima proglašavaju. Ili biraju one prosječne, koji su tim glasačima bliži i sličniji.

Međutim, netko tvrdi da to biračko tijelo i nije sposobno da donese ispravnu prosudbu i utvrdi tuđe kompetencije. Nešto im nedostaje, pa ne mogu nekome presuditi njegove sposobnosti i ideje. I tako oni stalno glasaju za krive ljude i krive ideje. Jer kako objasniti to, da kada netko zasjedne na tron vlasti promjeni ploču, troši naše novce uludo, gleda na svoj džep i u njega trpa što misli da je njegovo i radi po svome. Stoga, baš i nešto ne vrijedi ima li naš narod visoku inteligenciju ili nema. Oni biraju vlastodržce po nekoj svojoj slici i

prilici i uopće to nema veze sa zdravom pameću i sa zdravom inteligencijom. Dovoljno je da im se nešto obeća, a hoće li se to ostvariti ili realizirati, nije ni bitno. Bitna je i reklama da su oni koji se nude najbolji izbor u nečemu. Pa ako je već tako, onda mi biramo najbolje. Glavno je nešto obećati što narod voli i želi. I glavno je uz to organizirati nekakav dernek neukusa, besplatno piće i jelo i podjelu nekakvih sitnica, kao partijskih kapa, olovaka ili bedževa. Neće se oni bilo čime opterećivati i trošiti energiju za svoj mozak.

Nego, da ja nastavim o našoj kiši, nevremenu i obilnim pljuskovima. Naime, nakon što je kiša padala četiri dana i četiri noći, i nakon što sam čuo da se voda izlila i izlijevala iz svojih riječnih korita, odlučio i ja početi graditi svoju arku ili korablju. Iako baš i nisam bio navikao na naporan, fizički rad, osjećao sam iskonski strah, neki jad i nekakvu bespomoćnost. Tko zna koji je Božji plan i što on ustvari planira s nama. Niti on štogod priča, a niti se očituje. Više i tako nije važno što tko sije, pa tako nije ni važno tko što žanje. Svi smo i tako ogrezli u grijehu, bolestima i smrti, tako da nam se naše uništenje približava. Stoga ja i gradim tu arku ili korablju. Naravno da mi je u svemu tome bio uzor, a tko bi drugi nego, Biblijski Noa i njegova arka ili korablja. Na internetu sam pronašao nacрте za izradu tih arki ili korablji, pa se i ja na to sve odlučio. Tako da sam zvao obližnjeg stolara za pomoć i pitao ga hoće li mi pomoći u tom pothvatu, a on mi kaže da je zauzet. Pa sam zvao drugog i trećeg stolara, a ovaj me pita i kaže:

„Imaš li potreban materijal za gradnju? Nemoj da dolazim, a ti nemaš barem 30 do 40 kubika građe, ljepilo, čavle, boje i sve ostalo.“

„Možeš li mi ti nabaviti građu ispod 1.000 kuna za kubik. Koga god sam zvao taj mi nudi građu za 1.000 ili 1.500 kuna i još bi na to obračunao PDV. Može li se građa kupiti na crno i bez PDV-a?“
„Vidjet ću što se može. Javim ti se čim nešto saznam.“

Međutim, taj mi se nije više javljao, i taj me je ostavio u nedoumici: da li da gradim tu arku ili korablju, ili da od svega odustanem. I mora li ta arka imati tri kata ili ne mora i mora li imati sobe u njoj. Ja se želim spasiti od svega, a briga me za druge ljude i životinje. Ni ne znam kako ih sve spasiti. Kažu da životinja ima 8.000 osnovnih tipova i to puta dva daje 16.000 životinja. Pa tko bi to sve smjestio i spasio. Spasit ću dvije mačke, dva zeca i dva psa. I mislim da je sve to dovoljno za početak.

Jer tko spasi i jedan život, spasio je cijeli svijet kaže mudrost onih koji su preživjeli holokaust. Uz put bih si morao odabrati i životnu družicu, a to mi u posljednje vrijeme i ne ide od ruke. Ni ne usudim se ikoga i pitati. Inače, i nemam baš sreće sa ženama ili one nemaju sa mnom. Kako se što uzme i kako tko išta kaže. Svi misle da sam pomalo lud, pa tako i žene. Dovoljno je što govorim riječi iz Biblije, ali niti to tko sluša, a niti to tko čuje. A ja i dalje govorim:

„Izgiboše sva bića što se po zemlji kreću: ptice, stoka, zvijeri, svi gmizavci i svi ljudi. Sve što u svojim nosnicama imaše dah života – sve što bijaše na kopnu – izgibe. Istrijebi se svako biće s površja zemaljskog: čovjek, životinje, gmizavci i ptice nebeske, sve se izbrisa sa zemlje. Samo Noa ostade i oni što bijahu s njim u korabli.“

Valjda je to bila Božja ideja čišćenja svijeta, samo su pravednici ostali, a i oni radi spasenja dobra na zemlji.

I bez obzira što je voda najvažniji faktor u nastajanju i opstanku nečijeg života, što je 80 % zemljine površine pokriveno vodom, a 90% našeg tijela sadrži vodu, ipak ova kiša i ova poplava oko nas je nešto drugo. Previše vode zna biti štetno. Kažu da bez hrane još i možemo, ali bez vode ne možemo živjeti duže od 72 sata, i da je to tekućina koja nam život znači. Pomaže nam kod cirkulacije, izmjene otrova iz organizma i kod naše probave. I dragi Bog je koristi da opere svaki naš umni, a i tjelesni grijeh. Mi bi naše grijeha negdje pohranili, ali nam to naš Bog ne dozvoljava, ne slaže se s tim i valjda

nas zbog toga kažnjava. Međutim, ova kiša nam nemilosrdno pada i pada. Pa bilo to naša kazna ili nekakva opomena da nešto ne činimo kako treba. Ja sam ipak i znanstveni tip čovjeka pa bih da naše institucije zvane: „Državna uprava za vode“ i „Hrvatske vode“ ipak nekako održavaju odvodne kanale, iz rijeka čiste pijesak, stvaraju prirodne retencije i čuvaju nasipe od pucanja. A ne da se moramo uzdati i moliti Bogu da nas čuva.

I bez toga je današnji svijet nesiguran za život. Pogotovo što nam dragi Bog stalno poručuje da će nas zbog naših grijeha, naše pokvarenosti i zla koje nanosimo jedni drugima, izbrisati sa lica zemlje. Kažu da je cilj povijesti da nas nauči da ne ponavljamo greške predaka, pa ih stoga ni ja neću ponavljati. Stoga ponovo zovem tog stolara, a on se u prvi trenutak ne javlja, mora da ima pokazivač dolaznih poziva. Odlazim do javne govornice i ponovo ga zovem i kažem mu:

„Korablja je spas od propasti svijeta za sve nas. Zar Matej ne kaže:

„Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, ja ću vas okrijepiti.“ I tebi ću naći mjestu u njoj i ti ćeš stići pred lice pravde ili pred Mateja. Hoćeš li mi raditi i izraditi korablju i jesi li mi našao jeftinu građu bez PDV-a?“

„Ne mogu ti to ja raditi i izraditi, nemam vremena. Nađi si drugog majstora.“

Odustao sam od traženja stolara. Uopće ne znam što je sa tim majstorima. Po njima se ništa ne isplati raditi. Ako je mali posao, onda je on za fuš- majstore, a ako je veliki posao u pitanju, onda je prevelik, pa za njega nemaju vremena. Eto, trebam i nekakvog krovopokrivača. Na mom krovu su pukle letve, pa imam problema sa crijepom i koliko god nekoga tražio i dozivao, svi bi mi došli ako bi se radio kompletan krov, a za to mi trebaju nove grede, nove štafle, nove letve i novi crijep. I to bi me brat bratu došlo nekoliko tisuća

Eura, pa možda i 10.000 Eura. Jedan krovopokrivač mi kaže, ti sve to kupi pa ću ja doći na posao k tebi. Pitam ga koliko bi me to koštalo, a on ne zna. Reći će mi to na kraju. Trebam okvirno znati koliko bi me to koštalo, kažem ja, a on kaže koliko daš za materijal, toliko i za ruke. I to me odmah košta daljnjih 10.000 Eura. E, pa nemam ja toliko i od svega odustajem, ali ne mogu odustati od te naše poplave i velikog potopa. Već sam rekao da sam bojažljiv tip i da me svega strah.

Imam nacрте, pa ću sam raditi i izraditi svoju arku ili korablju. Jednostavno me strah od tih jakih oborina, ekstremno i neobično velike količine vode. Kažu da je protok vode u Savi 5500 kubnih metara u sekundi u odnosu na uobičajenih 1000 kubnih metra u sekundi. Bojim se i ciklona pod imenom Donat. Usput sam čuo da je ta rekordna razina vode već probila nasipe kod Rajevog Sela i Račinovaca i da se voda razlila po Gunji, Bošnjacima, Vrbanji, Drenovcima, Đurićima, Posavskim Podgajcima i Soljanima. I ja živim u blizini rijeke Drave. Ona je neodržavana, više se iz nje ne vadi pijesak i više se ne čisti. Pa je zapuštena, i tko zna što se s njom može dogoditi, pa se i ona može izliti. Svjestan sam toga da i naš sustav funkcionira sam po sebi, da su nam državne službe neefikasne, loše, spore i neodgovarajuće organizirane. Stoga, ja sam tražim svoj izlaz i protumjere iz tog stanja.

Odmah sam se bacio i na dokumentarni film o uraganu Katrina i poplavama u San Francisku „Kad brane popuste“ Spike Leea. I tamo je, kao i kod nas, pomoć stigla prekasno i dogodilo se ono što se nije trebalo dogoditi. Loše održavane brane i kanali su popustili i voda se izlila po gradu i okolnim kućama. Neki su od svega toga i stradali. Kažu da je bilo na tisuće mrtvih. I tamo su te nesretne ljude državne službe raspoređivale u zbjeg i tamo mali čovjek uopće nije postojao i nikoga nije briga za njega. Pa ako je tko i uplaćivao i životno osiguranje, osiguravajuće kuće su se borile kako mu ne bi ništa isplatili. I tamo sustav funkcionira sam po sebi ili ne funkcionira sam po sebi i nitko prema nikome nema nikakve obaveze i nema ljudske

solidarnosti. Jedino što su tamo te nesretne ljude, za razliku od nas, raspoređivali nasumice, pa je netko iz obitelji išao u Kansas, drugi u New York, a netko treći u Ohio. I što je najgore od svega toga, je to što i mi svakim danom postajemo isti takvi i što nam je još uvijek Amerika i Sjedinjene Američke države uzor i nedosanjani san.

I što ima u tom filmu? Autor Spike Lee tvrdi da su se brojne žrtve i katastrofa mogla spriječiti da su brane bile efikasnije i bolje konstruirane i da je država bolje reagirala. Ispada da je sve zakazalo, pa tako i sve državne, društvene i humanitarne organizacije. I gotovo sve njih se može tužiti i suditi. Pogotovo predsjednika Busha i Condoleezu Rice. Naime, oni su se bavili svojim dnevnim problemima i odugovlačili su s organizacijom pomoći. Ostavili su stanovnike New Orleansa, prvo na nemilost uragana Katrina, a onda zatim kada su brane popustile i velikoj poplavi. Javne funkcije su izostale i kažu da su američke snage reda ušle u grad tek nakon tjedan dana borbe sa vodenom stihijom. Što li su čekali do tada? Gdje je bio državni guverner i gradonačelnik? Nisu li oni pobjegli od svega glavom bez obzira? I nisu li se susjedne američke države borile da ne preuzmu te izbjeglice, beskućnike i te nesretne ljude? I nisu li i naši političari jednako bešćutni, kao oni američki?

Toliko je pitanja, a odgovora nema. Međutim, nema ni onih koji postavljaju pitanja, a ni onih koji daju odgovore na njih. Možda treba biti hrabriji u postavljanju tih pitanja i možda ih treba postavljati pravim i odgovornim osobama. Samo, ima li takvih pravih i odgovornih osoba? Čini mi se da ih baš i nema i da je svega toga nestalo. Svi nešto guraju pod tepih, odgađaju sa odgovorima ili nam govore krive činjenice i odgovore. Pa ih ti nešto pitaj i budi društvena crna ovca. Odmah će se naći netko tko će ti nešto zamjeriti i tko će te zamrziti. Neke stvari su takve kakve jesu, neovisno o nama i o našim pitanjima i što ti tu imaš pitati ili postavljati pitanja. I kakav odgovor očekuješ? Zbog toga su oni na vlasti takvi kakvi jesu. Nemaju odgovore i ne znaju što bi rekli, a nemaju dovoljno ni morala, ni savjesti, a ni skrupula da to nekome

kažu. Pa nam tako prodaju mačku u vreći, sve zataškaju i pričaju isprazne i beskorisne priče. Još jednom ću reći da nam je dosta tih ispraznih i beskorisnih priča. Od njih se ne živi. Trebaju mi konkretne i korisne priče. Od njih i sa njima se živi.



POGLAVLJE 3

Odmah, drugi dan sam krenuo istraživati našu kršćansku religiju i našu tradiciju. Kako baš nemam strpljenja s tim krenuo sam i k našim svećenicima. Naime, sva dosadašnja pretkazanja mi nisu išla na ruku. Mnogi ljudi su imali mistične vizije vezane za razne nesreće i globalne promjene, čak sam to i ja imao u svojim snovima. Brinule su me i poruke od dinosaura, jer su u njima stručnjaci pronalazili razne neprobavljive ostatke tropskih biljaka. Zatim su tu bila razna pretkazanja američkih urođenika i Indijanaca. Naime i oni imaju tradiciju usklađivanja s prirodom i svojim precima. Brinuli su me i kabalisti i njihov zakonik Zoharu, a brinula su me islamska i vedska pretkazanja. Razni katastrofičari su govorili da su naši grijesi dovoljni da privuku razne katastrofe i nesreće, pa sam i njih slušao i poslušao. Slušao sam i stara učenja Egipćana, Perzijanaca, Grka, Indijaca, Indijanaca, Kelta, Druida, Dogona i Zulua.

A od naših svećenika sam tražio blagoslov, ili nekakvu vjerničku litaniju. Naravno da nisam tražio prokletstvo. Htio sam i tražio da mogu nekome reći moli za nas i „Bože, smiluj se“. Uz to, htio sam se i ispovijedati i tražio sam od njih posljednju pomast ili kako se to po novom kaže bolesničko pomazanje. Pitaju me oni jesam li kršten i kada sam se zadnji puta pričestio, a ja to ni ne znam. Znam da me svojevremeno baka krstila, ali da li sam se nakon toga pričestio, pa baš i nisam. Ne želim ih lagati pa im kažem da se i nisam pričestio, ali sam spreman platiti što košta da košta. Oni mi govore da sve ima svoj red, pa tako i to. Moraš pristupiti jednogodišnjem katekizmu, krstiti se, biti redovan vjernik, primjereno se ponašati, pa će oni već odlučiti što će s tobom. Govorim im da nemam vremena za sve to, da bih to ja obavio ubrzano, ali njima se nikuda ne žuri. Ili ćeš po njihovom, ili nikako. Sve ima svoje zašto i kako. Ali meni se žuri, kažem ja, a oni ne odstupaju od svoga, drže ga se i gotovo.

Postavljam i pitanje: može li se tako svećenik ponašati i uskratiti nekome posljednju pomast i bolesničko pomazanje? Izgleda da

može i sve zavisi od svećenika do svećenika. Neki svećenik je liberalniji, pa pređe preko toga, drugom je više do novca pa uzme novce, a treći nešto neće, pa neće. Ti si za njega crna ovca, nevjernik i bezbožnik, a zna se kako se prema crnim ovcima i takvima netko ponaša. Moraš pristupiti jednogodišnjem katekizmu i krstiti se, pa nakon toga mogu s tobom razgovarati. Ne može se tek tako biti praktičan vjernik i ne može se tek tako nekome davati posljednja pomast. Kao da svećenik nije mogao obaviti ta biblijska čitanja, otpjevati što se mora i izmoliti neku molitvu i reći da pokojnik nije član Crkve i da sve to nije bilo po katoličkom obredu. I to sve je dostojanstveno i u skladu sa našim životnim opredjeljenjima. Pa, ne može se sve imati, nego samo ono što ti drugi dozvole, a svećenici su mi dozvolili ili nisu, tu posljednju pomast ili bolesničko pomazanje.

Nedavno sam sreo jednog svog prijatelja. Bio je uzrujan na sve, na svoju bivšu suprugu, i na razvrgnuće braka s njom. No, ponovo se oženio i s tom novom i mladom ženom ima dijete. Sreo sam ga pri izlasku iz Crkve, pa mi on kaže:

„Zamisli, svećenik mi kaže da mu je zabranjeno krstiti dijete rođeno potpomognutom oplodnjom. I on to neće i ne smije.“

„Pa tko mu je to rekao i tko mu je to zabranio?“

„Ne znam ni kako je to doznao, jer ja to nikom nisam pričao, a ne znam ni tko mu je to zabranio. Kaže da sam radio što se ne smije.“

„Što si ti to radio?“

„Znaš već, morao sam dati svoje sjeme i masturbirati. Mi smo samo htjeli ubrzati postupak, pa sam i ja tako postupio.“

„Da. Da. Crkva se protiv toga bori svim sredstvima. Ne mogu to činiti Katolici i vjernici. Ipak i to dijete je Božje stvorenje, pa ne bi ga trebalo kažnjavati.“

Stoga me i ne čudi što moj svećenik kaže:

„Ne ide to tako. Uskraćujemo vam pravo na blagoslov, pokajanje i posljednju pomast.“ „Ali pred nama je Smak svijeta, Sudnji dan i Veliki potop. Ne možete mi to uskratiti. Ja sam na samrti i ne možete mi uskratiti sakrament umirućeg. Želim ozdravljenje i dug život. Zahtijevam da me ispovijedate, date mi blagoslov i obavite posljednju pomast ili bolesničko pomazanje. Inače, gradim i svoju korablju, pa ću valjda sve to preživjeti. Zar nije Gospodin rekao: „Bolesne liječite!“ Pa tako od vas zahtijevam da me izliječite.“

„Ne možemo liječiti i izliječiti nevjernika. Ti nama ne pripadaš. Moraš obaviti svih sedam sakramenata ili barem pet od njih.“

„Pa koji su to sakramenti?“

„Moraš biti kršten, moraš se ispovijedati, moraš obaviti euharistiju, moraš obaviti bračne dužnosti i vjenčati se u Crkvi, moraš obaviti pomazanje Svetog Duha i svoju pokoru, da bi na kraju došao do Posljednje pomasti ili bolesničkog pomazanja. I ako to sve imaš, i ako si na samrti, tada ti mi možemo dati posljednju pomast ili bolesničko pomazanje.“

„Ne možete li nešto od toga preskočiti? Naime, ja sam razveden, nisam ni bio na ispovijedima, nisam primio euharistiju, a nemam ni pomazanje Svetog Duha.“

„Što na sve to reći nego: „Kojima oprostite grijehe, oprošteni su im; kojima zadržite, zadržani su im! Molitva učinjena s vjerom će spasiti

bolesnika! Gospodin će ga podići i, ako je učinio grijehe, dobit će oproštenje.“

„Možete li mi to pojasniti. Ništa od toga nisam shvatio.“

„Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni. I ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje pravo jelo i krv je moja pravo piće.“

„To je sve u redu, ali hoćete li mi dati ili nećete sakrament bolesnih?“

„Nećemo. Prvo trebate za vrijeme svog života obaviti barem pet preostalih sakramenata. Ne možete biti bezbožnik, bezvjernik i umjereni ateist.“

I tako odlazim od svećenika neobavljena posla. Pitam se može li se kod nas išta obaviti na miran i civiliziran način i zaključujem da ne može.

Ujedno, nisam tim svećenicima ni rekao da idem u Baranjsko Petrovo selo na buše, poklade i mesopust. To se održava prije Čiste srijede ili Pepelnice i to je naš trag na naše pretkršćansko nasljeđe. Inače, to je naša zaostala magija i mitologija da čovjek može utjecati na prirodu, poljoprivredne prinose i nekakvu plodnost. Ne može to tako kažu Crkveni oci, pa je to katolička Crkva i naša svjetovna vlast suzbijala u korijenu. Ne mogu nekakvi diedldid i njegova baba izvoditi opscene scene i imitirati spolni čin. Pa kuda bi nas sve to dovelo? Pa nećemo valjda organizirati Saturnalije ovdje kod nas? Spaljivanje, utapanje, vješanje i pogubljenje lutke još i može, ali nikakve saturnalije ne mogu biti kod nas. Treba organizirati pohod lijepih i strašnih buša. Međutim, nađe se i netko pa zapjeva i bećarac: „Mala moja, ti u plavoj bluzi, dođi bliže, pa mi se naguzi!“

Samo nikako to ne smiješ zapjevati nekome u policijskoj odori, jer bi te taj mogao tužiti da je to nešto opsceno i nemoralno.

Nisam ni ja od jučer, pa da ne znam da ako si moćan, tada imaš potporu od svih i možeš pjevati što ti srcu drago. Nemam ni sa kime problema, pa tako ni sa Crkvom, a ako si nemoćan, onda nemaš potporu ni od koga. I što je koštalo svećenika da kaže neku cijenu ili indulgenciju i udijeli mi oprost. Pa i Crkva ima razne projekte, mogu recimo graditi neke nove, velebne bazilike, obnavljati Crkve ili što već. Pa ne vlada li nama kapitalizam, sve je na tržištu i sve ima svoju cijenu. Nešto tajno, a nešto i javno. Tako se mogu prodavati i ulaznice za Raj. Pa neće valjda mene ostaviti bez pokajanja, pokore, otpuštanja vječne kazne i bolesničkog pomazanja i neću li ja valjda završiti u paklu? Pa zbog svega toga sam i išao k tim našim svećenicima. I što te svećenike košta da kažu i ovu rečenicu: „Ovim svetim pomazanjem i svojim preblagim milosrđem neka te Gospodin milošću Duha Svetoga pomogne, neka te oslobođena od grijeha spasi i milosrdno pridigne.“

Tom rečenicom bi me se riješio, a i riješio bi moje probleme. No, njemu je jednostavnije izreći sve ono što je rekao i uputiti me kući neobavljena posla i bez vječnog spasenja. A ja sam htio pomirenje s Bogom i okrijepiti se njegovim tijelom. Naime, i ja se držim naše stare izreke i maksime:

„Radi tako kao da ćeš sto godina živjeti, a živi tako kao da ćeš sutra umrijeti.“

I ja znam da se smrti ne može uteći, ali se može i mora uteći zlu i grijehu. Stoga sam se htio ispovijedati, primiti nečiji blagoslov i bolesničko pomazanje. Možda baš i nisam zazivao svoju smrt ili agoniju smrti, prije sam htio molitvu za ozdravljenje svoje duše i tijela. Htio sam časno i pošteno otići s ovog svijeta ili se od njega oprostiti. Nažalost, svećenik mi kaže da ja tražim nekakve rupe u

njihovom zakonu, a oni se drže toga da su im važna i djela i vjera. Navodno bez toga se ne može.

Međutim, pa nisam ja od svećenika tražio i molio misu za liječenje rodoslovnog stabla i oprost grijeha predaka. I inače, ne volim miješati babe i žabe, ma što to bilo i ma što to značilo. I uopće ne znam što bi mi oni na to odgovorili i da li bi tražili da obavim sve te sakramente ili bi mi rekli da svatko ima osobnu odgovornost za svoje grijehe i svoje postupke. Naši preci, ako su za nešto krivi, onda za to sami odgovaraju. Ne kažnjava nas Bog, on nam i tako sve oprašta. Mi se sami kažnjavamo svojom zloćom i nedjelima. Okajavamo svoje grijehe, moramo živjeti i živimo u smrtnom strahu od nečije kazne i zasluge za naše uspjehe ili neuspjehe pripisujemo Božjoj volji. Stoga, ja razmišljam o tome tko bi mi ustvari mogao pomoći i sjetim se Babe Vange, ili Vangelie Pandeve Dimitrove Gušterove. Tko zna jeli ona još živa i jeli među živima? Znam da se ona bavila čudesnim proročanstvima, ali da li je živa, provjerit ću to na internetu.

I tako doznajem da je ona umrla 1996. godine. Nema je više među živima. Istina je da se njen duh malo – malo nekome ukazuje, ali to je samo duh, osoba kao što je Baba Vanga, više ne postoji. I što bi njoj bilo reći mi ili pretkazati mi, poplavu ili Opći potop, ako je već pretkazala napad na Svjetski trgovački centar 11. rujna 2001.godine u SAD-u. Navodno je ona pretkazala i šesto izumiranje biljnih, životinjskih, ali i ljudskih vrsta. U tome svemu najgore je prošao bijeli čovjek. Po Babi Vangi on će nestati ili izumrijeti u Europi. Također će nestati i biljna i životinjska raznolikost. Kažu da su se do sada odigrala masovna izumiranja krajem ordovicija, u gornjem devonu, krajem perma, u gornjem trijasu i krajem krede, ali to sve se odigravalo u posljednjih pet milijardi godina. Ovo što se nama najavljuje je blizu nekakve kataklizme i apokalipse i potreban je samo nečiji trenutak nepažnje i sve može otići do đavola.

No, znam da bi mi Baba Vanga rekla:

„Samo će dobri ljudi preživjeti opći, razarajući ili Veliki potop. Zli će sigurno propasti. Tebe smatram dobrim čovjekom, pa ćeš ti preživjeti sve te kataklizme. Moraš se pripremiti i čuvati, napravi tu korablju, pa će te i dragi Bog sačuvati. Ako preživiš i ovu nadolazeću kataklizmu, postat ćeš besmrtn. Proričem svima crne dane, velike poplave i užasne i opake bolesti. Rijekama će ploviti leševi, a te užasne bolesti će najviše pogađati muškarce. Čuo si za šesto izumiranje i onda znaš da je ono blizu. Ljudi su promijenili život na planetu, narušili su život na njemu, a znaš da nam prijete i razni asteroidi. Jedan takav je već izbrisao dinosaure, druge brojne životinje i biljke s lica Zemlje. Pa što nam drugo preostaje, nego da se brinemo za sebe. Usput, bih te molila da se brineš za one životinjske i biljne vrste koje odumiru i koje nestaju. Brini se za njih i čuvaj ih kao zjenicu svoga oka. Ti se svega toga čuvaj, pa će te i dragi Bog sačuvati.“

Ne zazivam i ne želim katastrofe, iako ima i takvih zlobnih ljudi. Oni to valjda čine iz nekakvog neznanja. Ali nakon tih Baba Vanginih riječi, i nije mi bilo svejedno. Nisam od onih koji u sve slijepo vjeruju, ali nisam ni od onih koji u ništa od toga ne vjeruju. Pokušavam u svemu naći i postići zlatnu sredinu. Ako Babu Vangu proglašavaju proročicom i ako se ta proročanstva i ostvaruju, onda joj, usprkos i unatoč svemu, trebamo vjerovati. Nije dovoljno od nje stvarati legendu i mitski lik, ipak je ona imala dar predviđanja budućnosti. Istina, da nije baš sve predvidjela kako treba, ali nismo svi mi ni savršeni. Bitno je da je predvidjela tu našu poplavu i da je rekla da se trebamo čuvati vode. A što nam drugo i treba, ona nas savjetuje da se čuvamo i mi se trebamo čuvati. Stoga se i ja čuvam, slušam njene savjete i proročanstva i od sutra počinjem graditi tu arku ili korablju.

Zlu ne trebalo i na dobro mi bilo i koristilo. Uopće neću slušati razne znanstvenike, paranznanstvenike, meteorologe, klimatologe, katastrofičare i stručnjake za hidrologiju, ako je Baba Vanga najavila katastrofalne poplave, onda će se možda one i dogoditi. I tako

znanstvenici najavljuju šesto izumiranje ljudi, biljaka i životinja. Neću ja nikome dozvoliti da mi prodaje rog za svijeću. Kupit ću kvalitetnu građu, kvalitetne čavle i kvalitetnu izolaciju. Neće mene nitko varati i prevariti. Tražim hrastova debla, hrastove daske ili cedrovinu, pa što mi se učini jeftinijim, to kupujem. Razmišljam da nekako u tu korablj ugradim i kormilo i kolibu za boravak posade. Posada ću valjda biti ja i ta žena koju odaberem i koja mene odabere. No, ne smijem ni ja, a ni ta žena biti izbirljivi. Mi to moramo obaviti u reproduktivne svrhe. Stoga, i nema baš nekog velikog biranja, prenemaganja i nekog velikog odlučivanja. Izgubio sam zanimanje za druge stvari, sada me samo to drži i samo se time bavim.

Uostalom, nisu li ta česta nevremena, katastrofalne poplave i te oluje posljedica klimatskih promjena i globalnog zatopljenja, pa tako dolazi do ekstremnih vremenskih uvjeta i kiša na jednom dijelu planete ili do toplinskih valova i suša na drugom dijelu planete. I nije li to sve djelovalo na neke biljne i životinjske vrste, pa su one ili izumrle ili na granici izumiranja. I nisu li zbog svega toga propadale i neke civilizacije? Znanstvenici kažu da je za sve kriv čovjek sa svojim ispuštanjem ugljičnog dioksida u atmosferu i pretjeranim korištenjem fosilnih goriva. Pa je tako čovjek kriv i za promjene u Sunčevom toplinskom zračenju, pojavi ozonskih rupa, odstupanju od Zemljine planetarne putanje, promjenljivosti tektonike ploča i pomicanja kontinenata, te promjeni u koncentraciji stakleničkih plinova. I ja sam toga svega svjestan, pa ako mogu dati prilog i svoj doprinos svemu, gradit ću tu svoju arku ili korablj u. Ne želim raditi propuste krivog činjenja ili ne činjenja. A jeli nam to sve Božja kazna? U to ne ulazim i nisam kompetentan o tome odlučivati.

Želim se upoznati s poplavom na licu mjesta. Želim se pothraniti dokazima o Božjoj kazni, o klimatskim promjenama, Baba Vanginim pretkazanjima i prokletstvima i o nečijim propustima činjenja ili ne činjenja, pa sam se odlučio obići taj kraj i tamo volontirati. Skupit ću sve moguće i nemoguće argumente za i protiv nečega. Ali prije svega moram svakako istražiti Majanski solarni kalendar. Za mene je

to zagonetka i ne vjerujem da ću nakon što to proučim išta doznati o tome hoćemo li izumrijeti ili ćemo sve preživjeti. Naime, Maje su vjerovali u svojih pet Velikih ciklusa, to jest razdoblja kada se nešto stvara, ali i kada se razara. Posljednji takav ciklus je trebao završiti uništenjem ljudske vrste 21. prosinca 2012. godine. Međutim, i to je bilo i ništa se nije dogodilo, ali što ako je netko nešto mašio za koju godinicu. Pa ta se predviđanja odnose na zadnjih 5.000 godina, pa ako se i pogriješilo i to je dozvoljeno. Uostalom nisu pogriješili Maje, nego njihovi prethodnici Olomeci.

I u tim vremenima razaranja, a prema majanskoj knjizi postanka, po imenu Popol Vuh, Maje su bili skloni raznim žrtvovanjima svojih ljudi u raznim ritualima. Za njih su neki ljudi rekli da su bili praznovjerni i da su sve to činili iz svog čistog praznovjerja. Pa, onda sam i ja praznovjerman i ja u štošta vjerujem i ne vjerujem. Kad je u pitanje konac čovječanstva ili budućnost čovječanstva, svašta treba činiti i svašta treba odgađati. Ima li išta važnije od toga? Pa samo jedan život imamo. I koliko god vjerovali u Raj i zagrobni život, ipak ne bi htjeli skončati u neakvoj navali smrdljive i prljave vode. I iako kršćani vjeruju da postoji život poslije smrti, i da svojim ponašanjem određujemo kako će nam biti na drugom svijetu, ipak to ne želimo saznati i prije svog vremena smrti. Ne želimo znati ni za raj, a ni za pakao. Ni za ispovijed grijeha, pokajanje, a ni za nečiji oprost. Što ćeš kad smo takvi, u nešto i vjerujemo i ne vjerujemo. Ustvari, mi nismo sve dobro ni shvatili, a ni razumjeli.

Čovjek bi se htio preobraziti u nešto drugo i biti nešto drugo. A može li on to? Htio bi glumiti leptirov životni ciklus. Pa bi htio za početak biti ličinka, pa onda kukuljica, i na kraju bi htio biti leptir. Samo, što ako nam je Bog već namijenio ulogu leptira, pa stoga, mi nemamo pravo i mogućnosti biti ličinka i kukuljica. I naravno da nam je kraj blizu, a mi se borimo izbjeći ga i pobjeći od svega. I što nam znače izvješeni plakati naših stranaka: HDZ-a, HDSSB-a ili SDP-a? I njihove parole da s njima trebamo živjeti za sva vremena i nikako drukčije i drugačije. To me podsjetilo na vremena kada je negdje pisalo: „Sa

Titom i partijom za sva vremena i nikako drukčije i drugačije.“ Pa, ipak nije bilo tako. Svaka politika, za svako vrijeme. Sve ima svoj vijek trajanja. Pa tako i to. Možda ta poplava i to odnese. Sve te naše plakate i parole, koje nam život znače ili ne znače. I možda donese nešto novo, nešto prirodnije i nešto bolje.

I vjerojatno tada nećemo misliti i razmišljati na „Zvezdana vrata“ kroz koje naše duše ulaze na nebo ili napuštaju ovaj svijet. Ne ćemo misliti ni o kraju vremena i o zimskom solsticiju to jest o produženoj svemirskoj zimi i da trebamo stvarati i stvoriti odgovarajuću zalihu hrane. Ja sam već spremio na svoj tavan vreću ili dvije žitarica, konzerviranu hranu, suhu tjesteninu, vreću riže i graha. Razmišljam se i nekuda odseliti. Negdje gdje ću izbjeći sve te kataklizme i katastrofe, samo ne znam gdje. Učim i o raznim kultovima i obredima. Pa se tako pripremam i za kult zvečarke, obred vatre i doba Jaguara. Ništa me ne može iznenaditi, pa ni to što se 22. Prosinca 2012.godine i nije ništa dogodilo, a jeli trebalo ili nije, ja to ne znam. I prije su postojale civilizacije koje su propale, kao što je na primjer ona naroda Olmek, pa me ne bi iznenadilo i propast ove naše civilizacije. Nikad se ne zna koji su Božji ili Vražji planovi.

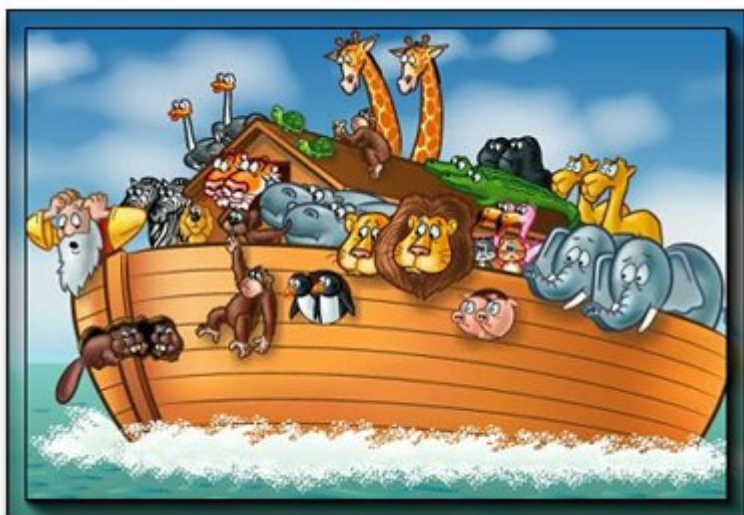
Pa, nije li i na taj način nestala Atlantida? Nije li Platon ili tko već, za njih rekao:

„Samo u jednom užasnom danu i noći sve je borce progutala zemlja. A Atlantidu je progutalo more i ona je nestala. Stoga je, do današnjega dana, more na tom području neprikladno za plovidbu, koju priječi blato ispod površine, ostaci potonulog otoka.“ Istina je da je to za nekoga prepotopni mit, ali za nekoga i nije. Ljudi u svašta vjeruju, pa ja tako vjerujem da se dogodila kataklizma na Atlantidi. Bez obzira što su i oni vjerovali ili nisu vjerovali u svoga Boga šišmiša i zmiju čegrtušu, što su imali ili nisu imali svoj kult smrti, i što su imali ili nisu imali svoju nebesku religiju. Što su imali svoju racionalnu i znanstvenu stranu, ali i onu iracionalnu, umjetničku ili religijsku. Što su vjerovali ili nisu da odlaze u raj ili u

pakao. Možda su vjerovali da će ih ta kataklizma pogoditi 22. prosinca 2012.godine, ali nije. To se dogodilo mnogo prije i ranije. Pa eto, oni su izbrisani kao civilizacija i više ne postoje.

I stoga da se to meni ne bi dogodilo, ja i dalje radim i trudim se nešto raditi u to ime. Ne smatram to sve praznovjerjem, varanjem ljudi ili nekakvim vraćanjem, gatanjem ili čarobnjaštvom. Kod nas je nedavno bio i nekakav tečaj divinacije ili spiritualne orijentacije pa sam se i na to pisao. I što sam od toga svega doznao, nego da imamo svoju unutarnju snagu, mogućnost osobne realizacije, kao i realizacije naših ideja i snova. Međutim, iako su mi prethodno govorili da ću spoznati svoj izvor i prirodu problema, da ću pronaći pravi smjer i put u životu, to mi i nisu jasno objasnili i razjasnili. Pa sam ostao uskraćen za te mudre odgovore. Naime, ti naši savjetnici su govorili o tome da ćemo biti zdravi pojedinci u zdravom društvu, a kada smo izašli napolje sa tog predavanja, suočili smo se sa realnim svijetom i realnim problemima.

I iako sam ih ja izričito pitao da li da radim tu svoju arku ili korablju, i hoće li doći do opće katastrofe i općeg potopa, ti savjetnici ili svećenici terapeuti mi nisu ništa jasno odgovorili. Govorili su mi o konceptu sudbine, da je nešto unaprijed određeno i nepromjenjivo ili da je nekome nešto predodređeno, ali što se to odnosi na mene, to mi nisu znali i mogli išta reći. Pitali su me znam li za uzroke mojih poteškoća u životu, a ja sam rekao da ne znam, pa su mi ih obećali oni reći, kao i rješenja iz tih situacija. Naravno, da sam čekao kraj predavanja i pitanja, ali nije ih bilo. Savjetnik ili svećenik terapeut se na kraju ispričao drugim obavezama i otišao od nas glavom bez obzira. Tako da nisam dobio odgovor, svoj smjer djelovanja i svoju istinu. I iz svega toga sam zaključio da divinacija uopće nije starodrevna mudrost prirode i da se ona ne prenosi usmeno s koljena na koljeno. Tko zna za što su bili stručni ti predavači, ali za otkriti našu istinu, našu sudbinu i nisu bili spremni.



POGLAVLJE 4

Kažu da nam Bog ostavlja dvije mogućnosti u životu. Jedna je njegov blagoslov ili nešto korisno i dobro, a druga je njegovo prokletstvo ili nešto zlo. I ne bi čovjek bio to što jeste, da ponekad ne skrene sa puta blagoslova na put prokletstva. Mi vjerujemo da je prokletstvo vezano za praznovjerje iz mračnog doba srednjeg vijeka, i da nas Bog štuje, cijeni i poštuje, ali nije tako, sve što Bog čini je po nekakvoj zaslugi. Ono što si zaslužio, to i dobivaš. Ako si buntovnik, otpadnik od vjere ili bezbožnik, normalno da će Bog s tobom na zao način, a ako mu se ne suprotstavljaš, vjeruješ u njega i štuješ ga, onda te slijedi Božja nagrada, njegova ljubav i milost. Zar Bog ne kaže:

„Ovce moje slušaju glas moj, i ja ih poznajem, i one idu za mnom.“

Ali ako ga ne slušaš, zar on ne kaže:

„Ako ne slušaš glas Gospodinov, ako ne držiš i obavljaš sve zapovijesti njegove i zakone njegove, evo ti svih prokletstava koja će na te doći i koja će biti tvoj dio.“

Dakle, Božji blagoslovi proizlaze iz slušanja i činjenja onoga što On kaže, a svako odbijanje i neposluh podložno je nekakvoj kazni i nekakvom Božjem prokletstvu. Inače, Bog nam je bio milostiv i poslao nam je Isusa Krista, da umjesto nas pati i okajava naše grijehе, ali kad mi u svemu tome pretjeramo i prevršimo, i Bogu bude teško i eto, pošalje nam nekakvu kaznu. Tako, u posljednje vrijeme čujem i za Gadafijevo prokletstvo da će milijuni izbjeglica preplaviti europske granice. Navodno je on to mogao kontrolirati, ali eto, ubili smo ga, pa sad imamo to što imamo. Ili čujem za Venerino prokletstvo da nećemo imati sreće u ljubavi. I to je relativno, netko zna da nema sreće, netko i ne zna, a netko je sretan, pa ni ne zna za to. Rijetko tko je sretan i zna da je takav. I ja ne znam kakav sam ja. Trudim se, pa ću to valjda jednog dana i to saznati. Zato ja ozbiljno

shvaćam Božje kletve, njegove prijetnje i njegova prokletstva. Pa zar on ne kaže:

„Kletvu ću na vas svaliti i proklet ću vaš blagoslov. I već ga prokleh ...“

Međutim, ljudi to niti slušaju i niti toga se drže. Kao da se drže izreke: „pas koji laje ne ujeda“, a nisu ni svjesni toga da tko što sije, to će i žeti. Pa se tako odvajamo od Boga, doživljavamo poslovne neuspjehe i fizičke i duhovne boli. Ali ništa za to, pravi kršćanin svojim krštenjem briše i razna prokletstva, kao što su istočni grijeh i ostali grijesi. Pa nam te grijehe preuzima Isus Krist, samo dokle i do kada. Nije li i njegovo strpljenje bez granica i vječno? Valjda i njemu nekada nešto prekipi i dozlogrdi, pa nas i on kažnjava tom poplavom. I kao što rekoh, uopće neću čekati Božju kaznu. Već sutra ću krenuti u nabavku materijala i gradnju moje arke ili korablje. Međutim, prije toga bih se posavjetovao sa Perom. Već dugo nisam išao u njegov kafić. Želim znati što on o svemu tome misli. Pa ako me bude i od svega toga odgovarao, ja mu to neću zamjeriti. Naime, ja se držim stare poslovice da je bolje u mraku upaliti jednu svijeću, nego proklinjati tamu, ma što to bilo i što to značilo.

Stoga, prije nego krenem u gradnju te arke ili korablje, dogovaram susret s Perom. Ne želim si previše posla, ali ne želim ni posla da ga ne stignem napraviti. Stoga, želim čuti i Perino mišljenje u vezi s tim. Ima li svrhe i smisla graditi tu arku ili korablju ili nema? Nazivam ga i pitam jeli još uvijek dolazi u svoj kafić, a on mi odgovara da nije redovit, ali da nekad navrati.

„Pa hoćeš li da se nađemo tamo?“

„Hoću. Kada?“

„Hoćeš li sada?“

„Nisam baš pri nekom poslu, pa mogu i sada.“

„Onda se uskoro vidimo.“

„Vidimo se.“

I ja već smišljam pitanja za Peru i odgovore na njih. Naime, ja sam još uvijek u nedoumicama, vrijedi li svoje zadnje novce uložiti u tu arku ili korablju, nije li to previše posla za mene, hoću li ga stići obaviti u zadanom vremenu i prije Velikog potopa i hoću li dovršiti tu arku ili korablju. I hoće li Pero ići sa mnom na taj put spasa i hoću li naći družice za sebe i njega? Posao je dovršen kada je istina i pravda zadovoljena, a ja se nadam da će se to u mojem i našem slučaju zadovoljiti. Stotinu je pitanja, a odgovora nema, pa nema. Pa nismo mi kao naša vlada, pa da nešto obećavamo pred izbore, a kada to treba izvršiti, onda tražimo razna opravdanja. Nešto se naumi, nešto se obeća, a od izvršenja ni traga, ni glasa. I što drugo nego kad sam se našao s njim, pitam ga o svemu tome, hoće li ići sa mnom i hoće li mi se pridružiti. Naime moja prirodna narav i moj identitet je ahasverski, pa stalno nekud lutam ili to želim.

„Moram priznati da si me iznenadio. Uopće to nisam očekivao od tebe. Istina je da je i mene ova kiša i nevrjeme zabrinulo, ali ako smo puno toga preživjeli, pa valjda ćemo i to. Nisam za tu arku ili korablju, ne bih s tobom i ne trebaš mi tražiti družicu. Kako god bude sa mnom, biti će. Od života ne očekujem besmrtnost i ne uobražavam si da sam Noa ili neki njegov nasljednik.“
„Meni ti to ne braniš i nemaš ništa protiv da ja to učinim?“

„Samo ti to radi. Ali ja bih prije svega toga otišao u onaj kraj gdje su popustili nasipi i uvjerio se jeli to Božje ili ljudsko djelo.“

„Ti mi savjetuješ da posjetim poplavljene krajeve?“

„Pa, da. Odi tamo i uvjeri se na licu mjesta.“

„Hoćeš li sa mnom?“

„Znaš da ja baš nekuda bespotrebno i ne idem. Odi sam.“

„I ti si mi neki prijatelj. Mene nekuda šalješ, a ne ideš sa mnom. Pa što ćeš ti u međuvremenu raditi?“

„Eto ja se na internetu bavim sudbinom Jove Čaruge. I što više čitam o njemu, stječem dojam da je on bio Robin Hood na ovim našim prostorima. Krao je od bogatih, a kako ovi nisu bili bogati kao Englezi, nije mogao to dijeliti sa sirotinjom i od toga je živio.“ „On je bio obični pljačkaš i dezerter. I moj djed, u ono vrijeme, se snalazio kako je znao i umio. Vremena su bila teška i uopće nisi mogao nešto birati. Mogao si biti hajduk, njihov jatak, krivotvoritelj svoje sudbine i svojih isprava, ubojica ili razbojnik.“

Nikako nisi mogao biti častan i pošten čovjek.“

„Čini mi se da i sada dolaze takva vremena. Nitko ti ne daje i pruža šansu za normalan život. A da mi osnujemo naše „Kolo gorskih tića“? Samo nam još to nedostaje u ovoj našoj isušenoj kaljuži.“

„Čaruga i njegovo društvo su bili takozvani zeleni kaderaši. Borci protiv ondašnjeg kapitalizma, ali i zločinačka skupina. Pljačkali su bogataše, grofove i svećenstvo i uveli su hajdučke zakone. Navodno se sve to ljudima svidjelo i gajili su simpatije prema njemu i njegovom društvu, a i Čaruga je ukradeno dijelio sa siromašnim seljacima i razvojačenim pripadnicima ondašnjih postrojbi. Međutim, sve to i nije dugo trajalo, uhitili su ga, osudili i objesili.“

„Znaš li ti što je on na sve to rekao? Ne znaš? Rekao je: „Ja sam Jovan Stanisavljević Čaruga. Moj naklon, gospodine krvniče. Zbogom

narode, Čaruga putuje!“ I tako smo se mi oprostili od još jedne naše legende.“

„Uopće, ne znam zašto se ti time baviš? I koja je svrha tome svemu? Ne misliš valjda i ti osnovati svoje „Kolo gorskih tića“ i svoje zelene kaderaše?“

„Znaš li ti da je predsjednik Kraljevskog sudbenog stola u Osijeku rekao da je Čaruga svoja zlodjela učinio u neurotičnoj bolesti zbog nesretnog djetinjstva. Da je zbog toga zauzeo osvetnički stav prema ljudskome društvu.“

„A ipak ga je taj čovjek osudio i donio presudu vješanjem. Jasno je i bjelodano, da Jovo Čaruga nije bio nikakav junak, nego razbojnik. U narodu je možda i bio junak, ali povijesni dokumenti govore da je bio razbojnik. A i taj predsjednik suda je morao nešto reći okupljenima. Kažu da ih je bilo više od 3.000.“

„Ti baš i nemaš neki pozitivan sud o njemu?“

„Znam da smo se kao djeca, kad se nismo igrali kauboja i Indijanaca, igrali Čaruge i njegovih „Kola Gorskih Tića“. Naravno da smo svi htjeli biti Čaruga ili vođa hajduka. Pa bi se na početku igre znali i potući. Pobjednik je postajao Čaruga, a ostali bi bili njegovi hajduci. I naravno da je to odmjeravanje snaga uvijek trajalo, a nekad ne bi ni završilo. Naime, naše borbe bi trajale u nedogled. Nikad nikome nitko nije priznavao poraz i sve je to trajalo i trajalo.“

„Jesi li ti kad bio Čaruga? Jesi li se ti izborio da budeš vođa hajduka ili si bio kukavica i nečiji kukavni sin?“

„O tome ti i pričam. Uvijek bih naletio na nekog starijeg i jačeg od sebe. I nikad mi taj ne bi popustio. Koliko god sam se s nekim tukao, uvijek sam nailazio na nekog drugog, trećeg ili petog i uvijek sam se

morao tući. Nikad kraja tim našim tučama i tim našim dokazivanjem naših mišića. Ništa nismo rješavali mozgom ili umom, nego uvijek pesnicama. Jednostavno jednog dana mi je bilo svega dosta, pa sam se i prestao tući.“

„I nikad nisi bio Čaruga?“

„Ili sam bio Prpić Mali ili Prpić Veliki, ali nikada ili rijetko, Jovo Čaruga.“

„Zato ti se valjda ta igra i nije sviđala? Zato si valjda bio protiv nje?“

„Isto je bilo i sa Winnetuom i Old Shatterhandom. Karl May je u tim romanima o Divljem zapadu dao prioritet Indijancima i oni su bili pozitivni likovi, pa smo svi željeli biti Winnetu, ili u krajnjoj liniji Old Shatterhand. I tako da si se morao potući da bi dobio jednu od te dvije uloge. Najgore je bilo to kada si se pomirio sa sudbinom i kad si dobio ulogu one Indijanke.“

„Nisu ti valjda dali ulogu indijanske skvo?“

„Nekad jesu. Nego da nastavim sa Čarugom. Kada bi se dogovorili tko je Čaruga onda bi išli u neakvu akciju, pljačku nekog voćnjaka ili vinograda.“

„Ne mogu, a ne pitati te još jednom. Ti si prihvatio i ulogu indijanske skvo?“

„Možda jednom ili dva puta.“

„I nije te bilo stid i sram.“

„Pa, ponekad je netko i to morao biti. Nekad sam znao i zakasniti, a uloge su se podijelile, pa ništa drugo nije preostalo nego biti

indijanska skvo. To je i smisao te igre.“ „I što je radila indijanska skvo?“

„Dočekivala je ratnike i kuhala im ručak.“

„I to si onda ti radio?“

„Kažem ti; možda je to bilo jednom ili dva puta.“

„Pa i jednom je previše.“

„I to je bilo to. Bilo, pa prošlo. Današnja djeca se više tako i ne igraju. Oni su na internetu i igraju nacrtane igrice. Nema više ni legende da je Čaruga još živ i da će se jednog dana pobjednički vratiti. I uopće ne znam zašto se ti time baviš? Kakva je korist iz svega toga? Meni se ta igra nikad i nije sviđala. Samo sam s njom imao probleme i svaki puta sam se morao tući i nešto dokazivati.“

„Nemam ja koristi od svega toga. Mi smo kao i u ona vremena sirotinja. Kažu da je 97% ondašnjih ljudi bilo siromašno, pa onda proučavam junačke legende i tražim spas iz ove naše tužne i tmurne svakodnevice.“

„I stvarno misliš da će nas to spasiti?“

„Ništa ja ne mislim. Proučavam to i to me zanima, a hoću li ili neću imati koristi od svega toga, ne znam. Čini mi se da neću.“

„A da kreneš sa mnom volontirati u taj ravničarski kraj posavske Slavonije i okolicu Gunje?“

„Nisam ti ja ni pri zdravlju. I kako ću ja biti tamo? Mora se spavati na otvorenom, u vreći za spavanje.“

„Ići ćemo mojim autom, spustit ćemo sjedala i u njemu ćemo spavati. Ponijet ćemo hranu i vodu i vidjeti što se to tamo ustvari dogodilo.“

„Kažem ti, odi ti, pa ćeš mi već sve referirati.“

„Ne bi išao sa mnom?“

„Ne bi.“

„Kako hoćeš ili kako nećeš. Ako se predomisliš, znaš gdje živim.“

„I kada ideš?“

„Uskoro.“

„Kada ti je to?“

„Uskoro. Za dan dva.“

„Pa, bilo ti sa srećom.“

„Ti, ne ideš?“

„Ne idem.“

Odlazim od Pere razočaran. Volim biti u društvu, a ne glavinjati negdje sam. Pa, kako ću biti volonter, pa sam? Volonteri budu u društvu, a hoće li me neko društvo mladih prihvatiti? To baš i ne znam. Naime, ja više baš i nisam mlad, pa ponekad imam negativan stav prema napornom radu. Ustvari, nekad mogu raditi, a nekad sam iscrpljen, pa me uhvati i nekakva fjaka, pa se moram odmarati. Nije mi do toga da moram glumiti idealan život u luksuzu i dokolici, nego jednostavno nešto u meni ne može raditi. Pokušat ću

pobijediti samog sebe i neću ići linijom manjeg otpora. Samo meni je sve to teže i teže. Pogotovo što je volonterstvo neprofitna i neplaćena aktivnost. Ti tom društvu dobrovoljno doprinosiš koliko možeš, i oni od tebe i ne mogu zahtijevati nešto što ti i ne možeš dati. Uostalom, pokušat ću se na sve to prilagoditi.

Uključit ću se u projekt najveće humanitarne organizacije Crvenog križa, po imenu „Volim pomagati“. Međutim, čujem da i kod njih, kao i u cijelom društvu, vlada anarhija i nestručnost, pa onda i oni rade samovoljno i mimo propisa. I sve to nije volonterstvo, nego voluntarizam, samovoljno postupanje i ponašanje, bez gospodarskih zakona, zakona uopće i profesionalnih kompetencija. Ali prije nego što na to krenem, moram posjetiti jednog našeg čovjeka koji ima proročke sposobnosti. Ni ne znam kako ga ljudi zovu, ali znam gdje živi, a ako i ne znam pitat ću ljude gdje je naš čudak zvan i Prorok. Inače, on je starinski i drevni prorok, i možda primjenjuje pogansku praksu i najavljuje nam zle događaje. Stoga, kad ga pronalazim, ga i pitam:

„Gatate li vi iz kozje utrobe? Kako to radite i znate li vi to uopće? To je drevna tehnika i drevni običaj.“

„Naravno da to znam, ali ništa ne radim besplatno.“

„Koliko košta da košta. Platit ću koliko treba.“

„Ja ću zaklati jarca, vi ćete ga platiti i ostaje vam njegova muda i meso.“

„A da ga odmah natakremo na ražanj?“

„I to je moguće, ali prvo će on poslužiti kao naša žrtva paljenica. Vi želite nešto doznati, pa ćete to doznati, a onda radite s njim što vas

je volja. Takve su naše navade, praksa i običaji. Od toga se nismo dalje pomakli.“

Prorok je otišao u svoju štalu, tamo je zaklao jarca i donio ga pred mene. Ja sam imao puno povjerenje u ono što radi. Uopće ga nisam smatrao varalicom krvavih ruku, kako ih zovu naši svećenici, a on je posvetio posebnu pozornost jarčevoj jetri i crijevima. Izložio ih je prema meni i rekao da je sve zdravo i da će sada očitati poruku iz njegove utrobe. Pita mene što me u životu zanima, a ja mu kažem da se dvoumim da li da radim arku ili korablju ili da je ne radim. Naime, još uvijek nisam načistu hoće li biti apokalipse, prirodne katastrofe ili prirodne nepogode. Hoće li nas spržiti ovo globalno zatopljenje, hoćemo li se smrznuti od hladnoće ili će nam priroda na neki drugi način nauditi. Za mene su to zbunjujuće i neobjašnjive tajne i misterije. Još kad u sve to uključim Sunčeve i Mjesečeve faze, te konfiguraciju zvijezda, onda sam tek u neobjašnjivom čudu.

„Jarčeva jetra i crijeva nam govore o utjecaju Bogova na našu budućnost. Jetra posebno imaju svojstva predviđanja. Nadamo se da ćemo uspjeti u svemu tome i da ćemo otkriti odgovore na vaša pitanja.“

„Ali ja se u to ništa ne razumijem. Uopće ne znam čitati iz jarčeve utrobe.“

„Ništa vi ne brinite. Uzmite ta jarčeva muda. Njih ćete prokuhati, pa ispeći i pojesti, to daje snagu šestorice ili devetorice muškaraca. Nego, mi u tom neredu i prividu jarčeve utrobe moramo pronaći nekakav red i smisao i moramo proniknuti u budućnost.“

Uzimam jarčeva muda, spremam ih u vrećicu, a još jednom kažem:

„Ja se u to ništa ne razumijem.“

„Molim vas šutite! Pustite me da se koncentriram. Jetra su sjedište naših osjećaja i prebivalište besmrtnne duše. Za jetru neko kaže da je ogledalo naše duše.“

I tako je Prorok držao u svojim rukama jarčevu jetru, ali nije ništa govorio. Napokon je nešto rekao:

„Taj vjerski običaj Grka, Kartažana, Rimljana, Perzijanaca i Etruščana zove se ekstispicij. On služi za donošenje strateških odluka. Koristili su ga Ksenofon, Aleksandar Veliki, Hanibal i Cezar.“

„Nego, hoćete li vi i meni štogod reći. Zanima me da li da gradim arku ili korablju ili da je ne gradim?“

„Traži i naći ćeš!“

„Nemojte mi prodavati Isusove fore. Ne palim se ja na to. Znam da je naša Crkva zabranjivala proricanje i da su se ti obredi obavljali u tajnosti.“

„Jedini ja radim taj drevni postupak i običaj zvan ekstispicij. Ako vi nemate volje i strpljenja pričekati na rezultate, onda idite svojim putem. Niti sam ja vas zvao, a niti sam ja išta tražio od vas. Vi ste mene tražili i vi od mene očekujete nekakve odgovore. Ako nemate strpljenja, tko vam je kriv. Pričekajte i odgovori će se sami otvoriti i dati vam se na uvid.“

Ušutio sam i čekao daljnje Prorokove korake. Ako sam ga već našao, ako sam ga nagovorio na to što sam ga nagovorio, onda je valjda red i da čekam njegov postupak do kraja. Nije sada red da mu pravim probleme. Ustvari, sam ga se i bojao. Što ako on dozove mračne sile, sile zla i nepodobne situacije? Bolje ga je stoga ostaviti da u miru radi. Neka čačka po toj ritualno izvađenoj utrobi mrtvog jarca, valjda će mi nešto korisno reći i valjda će iz toga nešto izići. Tako je i visoki

rimski svećenik Spurinna, predvidio Cezarovu smrt. Neki znanstvenici kažu da on to nije mogao predvidjeti, i da se to nije dogodilo, kako se dogodilo. Ali Spurinna je ipak to predvidio i rekao:

„Cezare! Čuvaj se Martovskih Ida!“

Izgleda da se Cezar, baš najbolje i nije čuvao i završio je već kako je završio. Stoga, ako mi Prorok kaže da se trebam čuvati, ja ću se čuvati i sagrađiti ću arku ili korablju.

Kažu da su proroci ljudi koji imaju veliku moć povezivanja s podsvjesnim djelom vlastite osobe, te na taj način mogu predvidjeti budućnost. Zbog toga sam valjda i došao kod svog Proroka da spriječim ili ublažim nemili događaj poplave ili Velikog potopa. I nisam se iznenadio kada je Prorok rekao:

„Opake i zle na ovome svijetu čeka smradna rupa. Proklete duše moraju čekati svoje konačno pročišćenje vatrom. Samo pravednici će dobiti dopuštenje da se vrate na ovu našu planetu i na ovu našu zemlju. Vi stalno nešto istražujete, pa onda istražiti što ste od toga. Ako ste opak i zao, onda vas čeka smradna rupa. Ako vam je duša prokleta, morate čekati svoje pročišćenje, a ako ste pravednik, onda gradite svoju spasilačku arku ili korablju.“

„Na svemu vam zahvaljujem. Koliko košta taj vaš nauk.“

Prorok mi kazuje koliko sam dužan, ja to plaćam i odlazim od njega. Naravno da nosim sa sobom jarčeva muda za svoju potenciju i jarčevo meso za svoju čast i slast. Ako baš i ne bude to valjalo na ražnju, onda ću meso prokuhati i dinstati. Naravno, da mu ga neću ostaviti. Pa zar nije on rekao da ga mogu odnijeti i kod kuće ispeći. To njegovo proročanstvo ne vrijedi mesa kojeg mi je dao, samo to mu ne smijem reći. U sebi mislim da je, u svakom slučaju, skuplja pita od tepsije i da mu se uopće ne isplati taj posao, ali tko sam ja da

o nečemu takvom sudim. Možda je taj jarac bio za otpis, možda je bio prestar za bilo što, pa mi ga je taj prorok utrapio. Možda je on bio i bolestan i nejestiv? Saznat ću to kad ga budem pripremao. Bitno je da sam dobio njegova muda, da sam dobio prorokovo proročanstvo, a meso i muda ću valjda znati pripremiti i adekvatno iskoristiti.



POGLAVLJE 5

Kažu da je kralj Salomon rekao da jedan naraštaj odlazi, drugi naraštaj dolazi, a Zemlja ostaje nepromijenjena i zauvijek. Međutim, više i nije tako. Možda jedan naraštaj odlazi, a drugi i dolazi, ali Zemlja ne ostaje nepromijenjena i zauvijek. Naime, čovjek čini ili je učinio toj zemlji nepopravljivu štetu i zemlja je na rubu uništenja. Tako da imamo globalno zatopljenje, otapanje ledenjaka, narogušenu prirodu i sve ostale posljedice ljudskog djelovanja stakleničkim plinovima i zagrijavanjem. I zbog svega toga sam i ja u brigama. Idem ovdje, blizu te poplave i na lice mjesta i želim doznati što mi je raditi. Uostalom, pokušat ću se na sve to prilagoditi. Ne mogu zauzeti ni filozofiju: „život za život, oko za oko i zub za zub“, a neću i ne mogu prihvatiti kršćanska načela da ako te tko ošamari po desnom obrazu, da mu okrenem i drugi. Moram u svemu tome pronaći zlatnu sredinu. Pa to valjda i tražim i dozivam.

Ali kako otići u neku seosku sredinu iz industrijskog mjesta kakvo je moje? Još bih mogao otići u Vukovar, Vinkovce, Županju ili Ilok, ali kako ću ići u Strošince ili Rajevo Selo? Hoću li se tamo snaći i uklopiti? Kažu da se od tamo oduvijek odlazilo. Njemačke bauštele su pune našeg svijeta, koji nešto zidaju, gipsaju, asfaltiraju i koji teško rade za tu svoju koranicu kruha. A i ti poplave su samo ubrzale stvari, netko se baš i nije odlučivao na odlazak, a sada što mu je preostalo, nego nekud otići. Napuštaš svoje ognjište, svoju baštinu i usvajaš tuđe životne vrijednosti i tuđu baštinu i za koju godinu si Nijemac, Amerikanac ili Austrijanac. Nekad su ti ljudi ostavljali svoje žene, i one su kopale i kosile, a sada i one idu i odlaze i sve ostavljaju samo i napušteno. Što ćeš kad kod nas vlada velika nezaposlenost i siromaštvo. A opet ima nas raznih, pa čak i onih koji govore da bi kupili komad zemlje na selu, živjeli zdravo, hranili se još zdravije i bavili se tamo poljoprivredom i uzgojem stoke.

Možda su oni posljednji romantičari i entuzijasti, ali što reći onima koji imaju bolesti srca, višak kilograma, visoki tlak, koji su preboljeli

moždani udar i koji imaju dijabetes ili šećernu bolest. Pa ne može se ljudima uskraćivati snovi o svom zdravlju i ekološki i romantičarski pogled na život. O tome da će na selu jesti dovoljno povrća, voća, orašastih plodova i integralne žitarice. Piti čistu vodu, trošiti višak svoje energije i biti na svježem zraku. Pogotovo što su nam ogromne poljoprivredne površine neobrađene i zarasle u korov. A zar nije i Krleža pisao o jednom takvom slučaju u svom Vučjaku. Tamo je glavni junak Krešimir Horvat jednog dana, ničim izazvan, ili nečim izazvan, odlučio otići na selo. Navodno mu se zgadio život u gradu. Ali ni to selo ga neće oduševiti i u njega će se razočarati. Nadam se da ja neću biti takav.

Uostalom, zar nismo spremni na promjene da bi se uravnotežili, da bi izašli iz depresije, osvijestili se i svoje mentalno zdravlje doveli u red. Tako i ja. Neću čekati na Peru i na njegovu odluku da ide sa mnom. Sam ću ići. Da pomognem ljudima, ali i sebi. Stoga se raspitujem kako postati volonter. I jednostavno ništa ne doznajem o tome. U mojoj sredini nitko ništa ne organizira, pa ja odlučujem da ću krenuti u sve to na svoju ruku. Naime, moja sredina je spremna pomoći, ako to ima politički kontekst, a ako nema i ako je nešto izvan politike, onda ništa. Nema aktivnosti i nikoga ništa ne zanima. Stoga, spremam u auto mini hladnjak, roštilj, šator, vreću za spavanje, hranu, vodu, sokove, pivo, oštra pića, rakiju, debele zimske gaće i sve što mi treba, ali i ne treba. Pronalazim i neki skafander, pa i njega spremam. Naravno da će mi i on trebati, ako se tamo bude obavljala dezinfekcija, deratizacija i saniranje šteta. Ako bude trebalo čistiti, odvoziti smeće i obavljati javne radove. Usput, odlazim i u knjižnicu.

Tražim knjigu o posavskoj Slavoniji i naravno da ništa zanimljivo i konkretno ne nalazim. Nitko ništa ne govori o tom graničarskom kraju, o njihovom životarenju, o njihovom patrijarhalnom svjetonazoru i o tradicijama koje tamo vladaju. Naime, naši književnici se dijele na kamenjarce, ognjištarce i urbanu književnost, a tko je od njih konzervativac, primitivac, naprednjak ili

tradicionalist, ja u to ne ulazim. Mene zanima, to što me zanima. Stoga uzimam knjigu: „Slavonska krv“ a ona je o našim slavonskim piscima Josipu i Ivanu Kozarcu. Pa tako čitam o „Slavonskoj šumi“, „Teni“ i „Đuki Begoviću“. I to me neobično podsjeća na taj kraj. Naime, Kozarci su najbolje opisali i portretirali seljake posavske Slavonije, slavonsko selo i Šokadiju. Njihovo nesnalaženje u životu, loše gospodarenje, njihovo bečarenje, kerenje, podcikivanje i igranje u šokačkom kolu u nekakvom veselju i u svatovima. Međutim, tim ljudima, kojima je poplava sve uništila sigurno nije do veselja, kerenja, bečarenja, podcikivanja i igranja u šokačkim kolima. Možda kada se sve obavi i dovede u red i u prvobitno stanje. Ako do toga dođe, morat ću se i na to pripremiti.

Prije nego što ću igdje krenuti zovem naš sustav zaštite, spašavanja i obranu od poplava ili Državnu upravu za zaštitu i spašavanje i pitam ih mogu li ići u posavsku Slavoniju, a oni mi odgovaraju, a zašto ne bih mogao. Volontiranje je častan, plemenit i koristan rad za sve, za mene i osobe kojima pomažem, za lokalnu i društvenu zajednicu, kao i za zajednicu u cjelini. Da pomognemo potrebitima, siromašnima, starijima, odbačenima. Možda bih bio liječeni, neliječeni ili izliječeni alkoholičar, a možda bi me alkohol dotukao. Družio sam se s ostavljenima, traumatiziranim, slomljenima, s nizom problema, bez vjere u svoje sposobnosti, bez samopouzdanja. Volontiranje me duševno obogatilo, učinilo me boljom osobom, osnažilo mi karakter. Pomagao sam zaboravljenima, ostavljenima, zlostavljanima i stekao nove prijatelje.

„Zašto ne bi mogao ići,“ neki me pitaju.

„Pa tamo su katastrofalne poplave,“ kažem, a oni ili to nisu znali ili nisu imali informacije o tome, nego mi samo kažu da mogu ići. Imao sam dojam da se oni još bave planovima osvajanja vojarni od JNA i planom kako ih osposobiti za naše oružane snage. Pa kad je već tako, onda ih je najbolje ostaviti na miru da rade svoj posao. Pa neće se oni valjda baviti katastrofalnim razmjerima poplave, ustrojiti

operativne snage civilne zaštite, a usput im je i zapovjednik u Parizu na nekom simpoziju ili konferenciji. Neka se time bave oni koji su najviše ugroženi, lokalna uprava, vojska i policija. Neka se oni sami povežu i organiziraju. Što ćemo im mi. Mi i tako postojimo samo na papiru i za to oni ubiru razne pristojbe za naše funkcioniranje, a sada da trebamo nešto i raditi i poduzeti, pa to nam i tako netko mora reći.

„Ali nekad je to sve funkcioniralo?“

„Kad nekad?“

„Nekad u socijalizmu.“

„Pustite vi socijalizam na miru. Da je on valjao, onda bi valjda i opstao. Ne bi sada bilo ovo što imamo.“

„Ili što nemamo. Nekad smo imali uređen sustav zaštite i spašavanja, plan obrane od nepogoda, plan pripravnosti i plan uporabe civilne zaštite.“

„Vi mora da ste stariji čovjek pa se toga sjećate. Ja sam mlađa generacija, pa se toga i ne sjećam. I uopće ne znam kako sa tim resursima išta organizirati. Imamo za osobne dohotke i pokoju vježbu i to je sve. Recite mi kako je to nekad funkcioniralo?“

„Nekad su postojale operativne snage i sredstva za spašavanje. Bez toga se nije moglo. Gotovo svi smo bili u operativnim snagama Civilne zaštite, u nekakvoj Opće narodnoj obrani i društvenoj samozaštiti, a bilo je i sredstava za spašavanje. Sada nema ni jednog, a ni drugog, a ni Hrvatske vode više i ne grade i ne održavaju nasipe i kanale. Svi si vi isplaćujete velike plaće i sve ide u vaše osobne dohotke. Ove poplave će nas koštati nekoliko milijardi kuna, a za te

novce smo svašta mogli organizirati. Pa, smo mogli izraditi i taj kanal Sava – Dunav - Sava.“

„Dakle, vi ste još uvijek za parolu: „Ništa nas ne smije iznenaditi“. Ne pripada li sve to davnoj prošlosti?“

„Mi smo za to da se ustroji nekakav ili bilo kakav odgovoran sustav zaštite, spašavanja i obrane od poplave, ali koliko vidim nema kod vas u Zagrebu zanimanja za nas izvan njega. Zato je valjda i vaš ravnatelj, zapovjednik ili direktor taj opći potop pratio iz Pariza.“

Već sam odavno shvatio da nam nema pomoći od tih državnih činovnika u i iz Zagreba. Oni ni ne znaju, ali ni ne shvaćaju situaciju na našem terenu. Jedino je pitanje, a zašto je sve centralizirano u Zagrebu i zašto se za sve mora pitati Zagreb. Njima tamo je i tako bitan veliki osobni dohodak i kako ga utrošiti, a sve ostalo je nevažno ili manje važno. Napisat će nekakvo izvješće o bilo čemu što se od njih traži i to će biti dovoljno za taj dan. A ako im se taj dan i ne bude nešto radilo i ako se bude imalo nekakvih neodgodivih privatnih ili obiteljskih poslova, pa tko će im išta zamjeriti, ako prvo to obave, a onda napišu nekakvo izvješće o bilo čemu. Stoga, kao što sam i rekao, i ne obraćam pažnju na te i takve institucije. To su i takve institucije gdje lijeva ne zna što radi desna i obrnuto. Svi nešto rade, a ne zna se kome i čemu. I zašto nešto takvo postoji, nego da oni koji tamo nešto rade, primaju u principu veliki dohodak i u principu su to nekakvi partijski uhljebi.

Ja sam svjestan tih naših problema, pa ih ignoriram. Ne pamtim ih ili ih zaboravljam. I na tome se svodi moj život. Stoga, krećem k posavskoj Slavoniji. Idem kroz ta naša tužna slavonska sela. Iz Bizovca za Brođance, a tamo opća pustoš. Nigdje žive duše, ni napuštenog psa se ne može vidjeti. Većina ljudi su spustili rolete, pa ni ne znaš ima li koga ili nema. Samo vidiš natpise: „Kuća za ili na prodaju“. I najtragičnije u svemu tome je što ne vidiš ni jednog prolaznika. Ipak, pronalazim jednog, pa ga pitam:

„Recite mi, zar su sve te kuće za prodaju?“

„Nego što. Nema se posla. Gospodarska je kriza. Mladi su nekuda otišli trbuhom za kruhom, a mi stari umiremo i kuće ostaju prazne i bez ljudi.“

„Nije li se tu nekada živjelo od poljoprivrede?“

„Ni poljoprivreda nije više nešto. Od nje se ne živi. To što proizvedeš je toliko jeftino, da ti se ne isplati prodati. Stalno praviš gubitke, a sa gubitcima se ne živi. Ja sebi uhranim svinju ili dvije, imam deset kokoši i to je sve.“

„Ni vama se to ne isplati?“

„Ni meni se ne isplati. U trgovačkim lancima je sve jeftinije od onoga što ja proizvedem. Gdje ja mogu proizvesti pile ispod 20 kuna?“

„Ne znam. Kažu da su to pilići kojima istječe rok trajanja ili je on istekao.“

„Ali naši ljudi ga kupuju.“

„Kriza je, pa se kupuje ono najjeftinije.“

Odlazim od tog prolaznika i nastavljam svoj put za Đakovo, Vođince i Županju. A tamo ista ili slična slika. Na gotovo svakoj drugoj kući piše: „Prodaje se“. Izgleda da i iz tih kuća ljudi odlaze ili su otišli. Iz Županje, odlazim u posavsku Slavoniju i dolazim pred Rajevo selo.

I tamo doživljavam iznenađenje. Naime, nailazim na policijsku patrolu koja me zaustavlja riječima da oni sprečavaju pljačke napuštenih kuća. Da se moram okrenuti i ići kući, ali prije svega oni žele znati zašto sam došao ovdje i što tu radim.

„Ne možete dalje. Dobili smo naređenje da tko tu ne živi, nema pravo tu ni biti. Jedino ako ste vojnik, vatrogasac ili djelatnik Državne uprave za zaštitu i spašavanje. Uostalom, vašu osobnu iskaznicu molit ću na pregled. Želim vas legitimirati i evidentirati na naš spisak da smo vas zaustavili i spriječili u krađi.“

„Ali ja nisam došao ovdje krasti, nego volontirati. Želim pomoći ljudima, raditi za opće dobro. Biti human. Priključit ću se lokalnom Crvenom križu. Kad će početi radovi?“

„Nema tu nikakvog Crvenog križa. Dok se voda ne povuče, imamo zapovijed da nikoga ne puštamo. To je zapovijed i mi je se do daljnjega pridržavamo. Čak smo uhvatili i spriječili u krađi nekakve ljude koji su došli iz Bosne u svojim čamcima.“

„Nije li Hrvatski zavod za zapošljavanje pozivao sve nezaposlene osobe da se prijave za programe komunalnih javnih radova i otklanjanja posljedica poplava. I ja sam tako nezaposlena osoba, pa bih volio raditi, a ako ne može drugačije, onda volontirati.“ „Možete li otvoriti vaš auto. Želimo ga pregledati.“ I tako policajac pregledava auto i zapisuje što u njemu nalazi, a nalazi mali hladnjak, roštilj, šator i vreću za spavanje. Pitaju me odakle mi to što već imam.

„Pa dolazim od kuće i nosim što mi je potrebno za taj moj volonterski rad. I to što imam pokazuje da sam došao pomoći.“

„Ništa mi ne znamo. Mogli ste ući u jednu od tih kuća i to ukrasti.“

„Ali ja nisam ni bio u tim kućama. Ni ne znam kako bih do njih došao autom, pa u njima je metar i više vode.“

„Morat ćemo vam oduzeti te stvari, ograničiti vaše kretanje i sve staviti u naš zapisnik.“

„Daj nemojte se šaliti. Ovo su moje stvari, iz moje kuće. Zar ne vidite da sam se pripremio za rad ovdje.“

„Ništa mi ne znamo. Morate čekati da nam dođe zapovjednik.“

I tako čekam njihovog zapovjednika. Malo sam se smirio od svega. Uopće nisam očekivao ovakav razvoj događaja i takovu situaciju. Nakon određenog vremena mi prilazi policijski zapovjednik i kaže:

„Najbolje da odete odavde i ne pravite nama, a i sebi probleme. Netko će vas valjda zvati na te vaše volonterske aktivnosti. Za sada nemamo potrebe za radovima. Trebate pričekati da se voda povuče i kad se utvrde pravi razmjeri štete, onda će se valjda nešto i poduzeti i onda će valjda trebati volonteri.“

„Kada ćete nekoga trebati? Kada procjenjujete da bi me trebali?“

„U ovom trenutku vam to ne mogu odgovoriti. Pogotovo što se najavljuje dolazak premijera, ministrice graditeljstva i ostalih zainteresiranih političara. Kada oni procijene da treba krenuti, onda će se valjda i krenuti. Prije toga ništa. Idite svojoj kući i netko će vam valjda javiti kada da dođete. Znate kako naš narod kaže: „Strpljen, spašen“, tako trebate i vi, strpite se, bit će radova, pa ćete i raditi.“

„Mogu li se prošetati selom? Vidjeti što se tamo događa i povlači li se voda ili ne povlači?“

„Ne možete nigdje. Tamo je voda. Idite kući ili svojim putem.“

Policijski zapovjednik odlazi od mene. Ja prilazim ponovo policijskoj patroli i gledam vodu na cesti. U daljini vidim prazne površine, stare gume i hrđave dijelove kamiona ili traktora, ostatke poplavljenih kuća okruženih smećem, ruševine, ruine od kuća i suvremene kuće

koje se još drže. Vidim i čaplje koje sve to nadlijeću, gacaju po poplavnim vodama i kao da traže nekog uginulog miša ili štakora.

Sve mi više to Rajevo selo liči na nekadašnja Potemkinova sela. I postoji i ne postoji. I postoji kao privid i kao opsjena i ne postoji. Izvana gladac, a unutra jadac, pa nikome ne dozvoljavaju da se vide razmjeri štete od poplave. Ako je tim Potemkinovim selima Potemkin htio obmanuti rusku caricu Katarinu II, onda su i mene obmanuli da trebaju radnike i volontere tu u Rajevom selu. Tko zna kako će sve to prikazati naši političari? Hoće li nam i oni prikazivati lažna i umjetna sela i da je sve u redu s njima? Koliko su nas samo nekakvi političari varali da je sve u redu s Obrovcem i ondašnjom tvornicom glinice. Jedva da smo se toga riješili, a došli su novi, koji govore svoje laži o recimo željezničkom tunelu u Učkoj, o novom stadionu Dinama, o riječkoj luci, o otvaranju raznih gradilišta za razne megalomanske i neisplative sportske dvorane i na kraju o otvaranju gradilišta oko Pelješkog mosta.

Sve me to ne zanima, ili me malo zanima, ali me zanima kada će početi taj moj volonterski posao. Odlazim od policijske patrole i u obližnjem šumarku ugledam dva muškarca kako čuče uz vatru i nešto peku za jelo. Uz put dijele i pivo. Prilazim im i pitam ih mogu li im se priključiti, a oni kažu da su sve što su imali pojeli i popili.

„Imam ja i svoju hranu i piće,“ kažem i nastavljam:

„Ispekao bih si koju kobasicu, a imam i rakije.“

„Mi ovdje čuvamo stoku, a ona se hrani žirom.“

Ponudim ih rakijom, oni je uzmu i rekoše:

„Što ti ovdje radiš? Po govoru ti vidim da nisi iz našeg kraja.“

„Došao sam volontirati. Pomoći ljudima u nevolji. Iznositi uništene stvari iz kuća, raščistićavati prometnice, odvoziti otpad i obavljati javne radove.“

„Kao da nema naših ljudi da to rade?“

„Možda i ima, ali i ja nudim svoju pomoć. Valjda i ja mogu nečim pomoći.“

„Ti nigdje ne radiš?“

„Ne radim. Došla ta naša tranzicija i ja izgubio posao i više ga nigdje ne nalazim. Želim nekako korisno utrošiti vrijeme pa sam se javio na tu radnu akciju.“

„Pa bilo ti sa srećom. Mi ovdje čuvamo ovce, svinje i krave.“

„Svoje ili tuđe?“

„Svoje, ali i čekamo da ih negdje prodamo, pa odosmo i mi tko zna kuda i tko zna gdje. Više nam se ovdje ne živi. Nema tu više kruha za nas.“

I time naš razgovor završava. Valjda su me ti ljudi shvatili neobičnim, da ne kažem suludim ili ludim. Naime, tko još u ovo vrijeme ide kome pomoći. Zar mi i policija nije zabranila rad do daljnjega? Stoga gledam gdje bih mogao postaviti svoj šator. I taman kad sam ga postavio oko mene je naišao roj komaraca, a ja sam zaboravio kremu ili neko sredstvo protiv njih. Ona dva čovjeka mi daju nešto protiv njih, ali sve ima svoj vijek trajanja, pa tako i to, jer nakon određenog vremena mira, začujem njihovo zujanje i cviljenje. Ja ih tjeram i branim se od njih, ali oni su neumoljivi bodu i grizu i zalijeću mi se u oči. Pa kako ću ja tu noćiti? Još se i komarcima pridružile muhe, buhe, obadi, krpelji, stidne uši i sva ostala gamad. Pitao sam

se kako s time izlaze na kraj istinski zaljubljenici i štovatelji prirode i razni rekreativci. Pa to sve je neizdrživo i neodrživo. Stoga, sklapam svoj šator i odlazim u auto spavati, ali od svih tih ugriza, ne mogu spavati ni u autu. Stalno se prevrćem i prebacujem.



POGLAVLJE 6

Možda je ta moja zdravstvena ili bolesnička muka počela ugrizom nekakvog kukca, komarca, obada, krpelja, stjenice, stidne uši ili čega već nije bilo u toj našoj slavonskoj šumi. Možda sam negdje pokupio i taj zika virus o kojem se svašta govori. Naime, i ja osjećam bolove u zglobovima, nekakvu groznicu i tešku glavobolju. I to govorim onoj mojoj dvojici čuvara stoke. Oni mi preporučuju da idem kući i k svom liječniku, pa se i ja na to odlučujem. Ne vidim smisla u čekanju nekakve odluke o početku radova i o nekakvom dolasku uvaženih političara, premijera i ministrice graditeljstva. Tko zna kada će oni doći i kao da će oni nešto nekome donijeti, otvorit će radove i to je sve. Stoga se uz muku vozim kući. Sve to djeluje na moj mozak u obliku raznih bljeskova i živopisnih halucinacija. Tako da vidim razne prizore i priviđenja na cesti, ali ipak se nekako dovozim do kuće. Utjerujem auto u garažu, ostavljam stvari u njoj, a ja se kupam, oblačim novo rublje i spremam se na odlazak liječniku opće prakse.

Naravno da je kod njega red. Kakav bi to bio liječnik kad kod njega ne bi bio red bolesnih ljudi ili bolesnika. I nakon 3-4 sata čekanja na red, dolazi i na mene red, pa govorim liječniku što me je snašlo, da se ne mogu na ništa koncentrirati, lako mi se poremeti pozornost, da ne spavam, umoran sam i uopće mi se ništa ne jede, a usput osjećam bolove u zglobovima, nekakvu groznicu i tešku glavobolju, on me sluša, a onda mi odgovara:

„Jeste li se u posljednje vrijeme ljubili s nekakvim maloljetnicama, da ne kažem balavicama? Jeste li bili s njima u kontaktu? Naime, ovdje vlada mononukleozna bolest poljubaca s maloljetnicama ili pubertetlijama.“

„Nisam bio u kontaktu s njima, ali sam bio u šumi, našoj slavonskoj, hrastovoj šumi. Tamo su me napadali razni kukci, a jedan od njih mora da je bio otrovan na nešto.“ Liječnik mi gleda grlo i limfne čvorove. Naravno da ništa ne vidi, pa kaže:

„Bila to mononukleoza ili Lajmska borelijoza, preporučujem vam mirovanje i pijenje veće količine tekućine. Ništa drugo vam ne mogu savjetovati.“

„Neću li dobiti neki lijek i neću li ići na nekakve pretrage? Pa, po to što ste mi rekli i nisam morao dolaziti.“

„Dobro poslat ću vas na laboratorijske pretrage i prepisat ću vam antibiotike.“

„Eto i to je nešto.“

I tako sam ja teškom mukom išao na razne laboratorijske pretrage. Iako mi nije bilo dobro, utvrdilo se da mi je krvna slika bila dobra, uz malo povišenih eritrocita ili leukocita. EEG mi je bio normalan, magnetna rezonancija normalna, a i vitalne funkcije: tlak i puls su mi bili normalni. Stoga, više i nisam išao k liječniku. Ako nas nešto ne ubije, onda nas ojača, pa tako i mene. Ti virusi, ti kukci i te bolesti me nisu ubili, sve sam preživio. Svakim danom sam stjecao sve više svojih prijašnjih sposobnosti i osobina, počeo sam se bolje uklapati u svijet oko sebe i zdravlje mi je napredovalo. Taj moj neobični virus je izgleda sam od sebe izišao iz mene i jednog dana sam opet osjetio snagu u sebi.

Odmah sam nazvao Peru i pitao ga hoćemo li se naći u njegovom kafiću. On me pita nisam li na volonterskim radovima u Rajevom selu, a ja mu kažem da nisam.

„Kako to da nisi na radovima u Rajevom selu? Svi su već tamo. Obnova je u punom jeku i u punom zamahu. Saniraju se štete katastrofalne poplave. Provode se poslovi dezinfekcije, čišćenja, odvoza otpada i javni radovi. Eto baš čitam o nekim volonterima iz Zagreba ili okolice.“

„Izgleda da sam se razbolio i dobio boreliozu.“

„Što ti je to uopće boreliozu?“

„Spavao sam u šumi, pa me je krpelj ili neki drugi kukac ugrizao. Osjećao sam bolove u zglobovima, nekakvu groznicu i tešku glavobolju. Čini mi se da je taj virus izišao iz mene, bolje se osjećam i išao bih ponovo tamo.“

„Ideš po novu boreliozu?“

„Valjda ću ovaj puta imati više sreće i neću je dobiti.“

„Nemoj samo mene zvati da idem s tobom. Ja ti ne idem nikuda i nigdje. Svugdje sam bio i ništa me ne zanima. Niti bih kome pomogao, a niti tražim pomoć za sebe. Ostario sam i ništa i nitko mi ne treba.“

„Kako hoćeš. Ja se ponovo spremam za novu radnu akciju. Sjećaš li se ti onih davnih radnih akcija?“

„Kako da se sjetim nečega na što nisam išao.“

„Bambi je išao i nikad mu se nije posrećilo. Svega je bilo, ali je u svemu tome nedostajao seks. Barem kod Bambija.“

„Da umreš od smijeha. Tvoj Bambi tamo nije ništa radio, a drugi jesu ili su pričali da jesu. Neki od tamo imaju prva ljubavna iskustva ili prve ljubavne laži.“

„Više njih mi je reklo da nema seksa na radnim akcijama. Sve je zavisilo o zapovjednicima, radnoj disciplini i radnom moralu. Ako je netko na tome inzistirao i držao se svega toga kao pijan plotu, onda vjerujem da nije bilo seksa.“

„A djevojke su nam dolazile kući trudne i bezgrješno su začele plod utrobe svoje. Neke to možda i jesu, ali ne sve. Gdje je muškarac i žena, tu je i seks, a taj tvoj Bambi je za to izgubljeni slučaj. Izgleda da je uvijek naletio na neku gaduru, koja mu nije dala.“

„Vjeruješ li ti u tu Crkvenu dogmu o bezgrješnom začecu? Vjeruješ li ti da je Bog Blaženu Djevicu Mariju sačuvao od praroditeljskog i istočnog grijeha?“

„Nemam ja u što vjerovati ili ne vjerovati, to je bilo tko zna kada i samo postoji kao biblijski zapis.“

„Vjeruješ li ti u bezgrješnost naših radnih akcija ili se i tamo činio i počinio bludni grijeh? Samo ne znam kako Bambi, nikog tamo nije nalazio, a išao je na mnoge radne akcije?“
„Kažem ti da su nam neke djevojke, koje nisu pazile, vraćale se kući trudne. Pa su tražile one s kojima su to činile i počinile. Neke su imale uspjeha pa su se udale, a neke i nisu, pa su rađale vanbračno.“
„Vjeruješ li ti da će se meni tamo posrećiti? Da ću konačno naletjeti na svoju srodnu dušu i na ženu svoga života?“

„Više ja u ništa ne vjerujem. Ako nekog sretnoš, možda nešto bude, a ako nikog ne sretnoš, onda možda i ne bude.“

„Stvarno si optimist, što se toga tiče.“

„Takav sam, kakav sam. Mogu ti još zapjevati onu udarničku i reći: „Nema odmora, dok traje obnova“. Nadam se da će ti to koristiti u tvom daljnjem pregalačkom radu, trudu i tvojoj mucu.“

I naravno da mi je Pero oduševljeno zapjevao:

*„Drugarska se pjesma ori, pjesma koja slavi rad,
srce gromko nek' nam zbori, da nam živi, živi rad!“*

*Podignimo u vis čela, mi junaci rada svog,
naša bit će zemlja cijela, da nam živi, živi rad!
U divljaka luk i strijela, željeznica, selo i grad,
to su naših ruku dijela, da nam živi, živi rad!"*

„Mogu ti reći da su se na tim radnim akcijama mnogi opismenili, obučili za razna zanimanja, a uz put su se družili i možda pronašli ljubav svog života. Istina je da se tamo rano ustajalo, nakon toga je bila gimnastika i onda se udarnički radilo. Nije bilo odmora, dok je trajala obnova, ali navečer je bilo vrijeme plesa, druženja sa suprotnim spolom i vrijeme za logorsku vatru.“

„Možda te na toj tvojoj radnoj akciji unaprijede sa vodonoše, na nekog s lopatom. Možda tamo stekneš i zvanje zidara prve klase.“

„Ne moraš sve podcjenjivati. Znaš i sam da idem tamo po zadatku sve detaljno istražiti, izvidjeti i temeljito se o svemu raspitati i na kraju o svemu suditi nepristrano. I dalje razmišljam izraditi onu svoju arku ili korablju.“

„Pa neka ti je bilo sa srećom.“

Odlazim od Pere. Razmišljam i o gradnji arke, ali i o odlasku u Rajevo selo. Međutim, ta moja nova bolest mi je donijela i otkrila nešto novo. Moje šesto čulo. Nekakav predosjećaj i nekakvu intuiciju za tko zna što. To još moram otkriti. Neki kažu da se može i aktivirati šesto čulo. Pa je tako za taj ritual neophodan Mladi Mjesec, 4 bijele svijeće, meditacijska glazba, mirisni štapić tamjana, čaša vode, jedna stara knjiga i mirno okruženje. Meni to i nije trebalo i bez toga sam aktivirao to svoje šesto čulo. Samo hoću li ja to znati iskoristiti ili neću? Naime, postao sam vidovit i znam prepoznati ako mi je netko blizak u nevolji, imam snove koji mi se ostvaruju i ako kažem da će se nešto dogoditi, to se stvarno zna dogoditi. Pa tako imam i taj suptilni predosjećaj da će se nešto zlo dogoditi ako ne napravim tu arku ili korablju.

Znam da imam pet čula, um i intelekt, ali od nedavno znam da imam i to šesto čulo. Također znam da ako Bog ne griješi, onda je problem u nama i u meni, ali što mi sve to koristi, kada ne znam što mi je činiti. Doživljam, ali i sanjam poplave, pa onda to proučavam. Tako saznajem da onaj koji sanja poplave u početku misli da će mu se nešto neugodno dogoditi, ali nije u pravu. Trebalo bi mu se nešto pozitivno dogoditi sa suprotnim polom, nekakva emocija ili nekakva ljubav. Jedino ne znam za to nadnaravno biće koje mi se u snovima ukazuje, što ono znači i predstavlja. I što mi ono govori tim svojim nerazumljivim jezikom. I hoće li biti potopa, općeg uništenja ljudske rase, Sodome i Gomore ili neće? Trebam li sve čitati o Lotu ili si trebam tražiti družicu, s kojom ću zaploviti u toj svojoj arci ili korablji ili je ne trebam tražiti. I zašto mi to netko ne pojednostavi, pogotovo ako mi se to obraća Bog.

I želi li mi on najaviti novi smak svijeta? Reći mi da se na njega trebam pripremiti. Stoga proučavam i sve ostale smakove svijeta, pa tako i asirsko proročanstvo, koje je planirano 2800. godine prije Nove ere i koje je uvjetovano korupcijom i odsustvom morala. Razmišljam o tome da je mnoštvo lažnih i besmislenih proročanstava i samo zaključujem da to nije ništa novo i ništa strano. Stoga me ne čudi najpoznatije Pitijino proročište iz Delfa. Naime, ona je prorokovala epirskom kralju Piru da će ići vratiti se nikad neće u ratu će poginuti, jedino nije između rečenica stavljala zareze, pa je sve bilo i točno i netočno i dvosmisleno i nedvosmisleno. S drugom njenom izjavom da trebaš upoznati samoga sebe je mnogo lakše. U tome nema greške, ako što hoćeš, prvo trebaš sebe upoznati. Pa prelazim na povratak Isusa Krista oko 500. godine Nove ere. I onda su najavljivali razne promjene, ali se ništa nije dogodilo. Stoga, su nam novu kataklizmu najavili za 1.000. godinu i ta psihoza je trajala do 1033. godine. Pa su nam engleski astrolozi najavili Veliki potop 1524.godine, a kako se on nije dogodio, isti ti astrolozi su Veliki potop prolongirali za 100 godina. Isto ili slično se dogodilo i sa matematičarom Johnom Napierom koji

je izumio logatimiranje i predvidio smak svijeta 1688. godine, a kako se to nije dogodilo prolongirao je datum na 1700. godinu.

Nakon toga je bilo svega. Pa je tako postojala proročica Joanna Southcott koja je obećala da će roditi novog Isusa Krista, a kako nije to uspjela, nedugo zatim je i umrla. 1900. godine pojavila se sekta Ruska braća i njihovo masovno samoubojstvo zbog smaka svijeta. 1910. godine pojavio Halleyev komet koji je trebao potrovati sva ljudska i životinjska bića, a za 1978. godinu Jim Jonesu su se ukazale vizije nuklearnog rata. 1994. godine trebao je biti sudar kometa sa Jupiterom, a to se sve trebalo i na nas odraziti.

1997. godine slično se trebalo dogoditi na Saturnu.

1999.godina je trebala biti godina Nostradamusova proročanstva, a 2000. godine nas je trebao snaći virus Y2K.

I naravno da nam ostaje i preostaje proročanstvo Maja za 2012.godinu. Ustvari oni nisu nikakvu apokalipsu predvidjeli, nego se njihov kalendar završavao u toj godini. Pa kako razni stručnjaci nisu imali na to odgovor, oni su predvidjeli apokalipsu i smak svijeta za kraj tog kalendara.

Međutim, mene i ne brinu sva ta proročanstva koja se nisu obistinila i ostvarila. Mene više brine pomicanje pozicija magnetnih polova i pomicanje Zemljine kore u odnosu na jezgro planete. Samim time će doći i do promjene klime, poplava, zemljotresa i do raznih kataklizmi, a jeli nastupilo vrijeme za to, ne znam. Gdje god se raspitujem, ne dobivam odgovore. Pogotovo ne kod nas i u Državnoj upravi za zaštitu i spašavanje i Hrvatskom centru za obranu od poplava. Naime, ti ljudi se bave tko zna čime, samo ne onim što bi trebali. Bave se sa samim sobom i nemaju vremena ni za što drugo. Nemaju vremena ni za nas smrtnike, pa i za naša pitanja. Što god ih pitaš, oni na to nemaju odgovora, ili kažu kako si ih baš to pitao. A ja bih ih pitao mogu li krenuti u slavonsku Posavinu i jeli počela

gradnja i izgradnja novih kuća za stanovnike iz tih ugroženih područja. Možda bih trebao nazvati i Ministarstvo graditeljstva i prostornog uređenja, ali mi se tamo nitko danima ne javlja na telefon.

Ponekad se pitaš, radi li tko u tom Ministarstvu, ili je na nekakvom terenu, a ako je na terenu, zašto nema informacija gdje je i kada će se vratiti. Znam da su kuće u tom ugroženom području podijelili u tri kategorije: potpuno oštećene kuće, one koje se daju obnoviti i one koje će se popraviti, ali za ništa drugo ne znam. Zanima me trebaju li radnu snagu za čišćenje, isušivanje kuća i kada će krenuti obnova. Za sada je u tijeku faza čišćenja i isušivanja kuća, a kada će uslijediti izgradnja, ne zna se. Navodno sam čuo da u tom kraju ima više žena od muškaraca. Da je ustvari neravnoteža što se toga tiče. Pa se onda žene moraju više truditi da privuku muškarčevu pažnju i pozornost. Barem tako tvrdi Darwin i ako je tako, ja im se dragovoljno predajem. Neka rade sa mnom što god hoće. Ja i tako nemam daljnje planove za život, a i kako ću ih imati kad ih nema ni naša vlada i naši političari. Sve je nekakva nedorečenost.

Sve je u mom životu nekakva stihija i nekakva improvizacija, nema nikakve koncepcije ili strategije. Ne znam odrediti ni uzrok, a ni posljedicu. Svjesni smo svojih problema, ali živimo i bez uzroka i bez posljedica. Ponašamo se slično ili identično našim političarima. Ni njih ne zanimaju ni uzroci, a ni posljedice, ni razne koncepcije, a ni razne strategije. Nemamo plana ni za što i tako nam je kako nam je. Uopće ne upravljamo ili ne znamo upravljati svojom energijom i resursima, a kada bi to znali bilo bi nam bolje i živjeli bi produktivnije. Valjda su drugi mudriji od nas pa znaju kako i sa čime treba upravljati, a kada to znaš, onda se valjda i trudiš uspjeti u životu. Ja više ništa i ne znam. Jedino sam odlučan negdje krenuti i time se pokrenuti. Stoga, krećem u taj nov volonterski život. Pomagat ću drugima i obavljat ću društveno koristan rad. Oduvijek sam to htio i želio. Samo nisam imao prilike.



POGLAVLJE 7

Moji susjedi o meni misle da sam ja jedan jadni samotnik. Još misle da na mene, kao i na ostalu sirotinju, ni buhe neće doći, a kamoli nekakve zanosne žene. I to sve zbog toga što me je moja bolja polovica napustila i što sam se od nje razveo. A ako čovjek živi sam, onda po njima ili je sišao ili silazi s uma ili s pameti. Ili se tuče, pa je nasilan prema sebi ili drugima, ili nešto razbija po kući ili pije alkohol ili i jedno i drugo i treće, a ponekad to radi i istovremeno. Uopće ne znam što ću sa sobom kada u blizini moje kuće i u mom dvorištu ugledaju arku ili korablju. Tek tada će pomisliti da sam poludio ili sišao s uma. I što mogu drugo reći, nego da tražim za sve to nekakvo racionalno objašnjenje ili pojašnjenje. Ali prije svega bih išao u to Rajevo selo na radnu ili volontersku akciju. Moram se upoznati sa razmjerima te tragedije. I jeli nas snašao Veliki potop ili nije?

Ako nas je snašao Veliki potop, onda sam u pravu što sam počeo razmišljati o gradnji ili što sam započeo izradu moje arke ili korablje. Pa neće se meni okolni ljudi smijati. Prisjest će im smijeh, kada ih zlo i naopako snađe. Ali, prije nego je završim idem tamo gdje je taj potop ili poplava načinio najveće zlo i gdje su „navalili svi izvori bezdana i rastvorile se ustave nebeske“. Pomoći ću ljudima u gradnji zečjih nasipa, odčepljivat ću odvodne kanale i uključit ću se u obranu od poplave ugroženih mjesta. Naravno da ću ih i slušati kada govore:

„Nasip nije slučajno pukao ili je loše izrađen ili je nekvalitetan ili se štedjelo na materijalu ili se on krao. Ustvari, netko je konstantno krao šljunak i pijesak i potkopavao nasip. Kamioni su dolazili, odvozili materijal i preprodavali ga. Zna se tko je to bio. Ima taj i svoje ime i svoje prezime. Ako država neće protiv njega ništa podnijeti, podnijet ćemo tužbu protiv države. Pa potopljeno je pola Slavonije, ljudi su ostali bez kuća, izgubljeni su i životi naših sumještana. Netko je ipak kriv za tu našu tragediju.“

Kažem im da je vjerojatno i kiša dala svoj danak i doprinos svemu, a oni mi odgovaraju:

„Kažu da je 700 stradalih obitelji podnijelo tužbu protiv države. Da su se obratili i Europskom sudu pravde u Strasbourgu. Tužit ćemo i Hrvatske vode. Ništa nisu učinile da zaštite naselja uz nasip i nisu čistili kanale. Poslali su nam ministra koji na sve uvijeno i nejasno odgovara i ništa ne objašnjava. Nismo zadovoljni njegovim objašnjenjima i odgovorima. U pitanju je ljudski nemar i korupcija, a postoje i indicije da je netko namjerno minirao nasip. Tužit ćemo i tog nepoznatog nekog. Zašto se nisu čuvali nasipi i održavali kanali?“

„Država će dati bespovratna sredstva za obnovu svega i obnovit će javne objekte poput škola, crkvi, ljekarni, domova zdravlja.“

„Država će sanirati posljedice nečijeg nerada i nemara, ali što je sa uzrocima, tko će sanirati uzroke i naše traume?“

Više nisam nikome ništa odgovarao, došao sam raditi i pomoći ljudima. I kad sam ušao u selo nisam vidio nikoga. Pitam jednu staricu gdje su mještani, a ona kaže da su na svečanoj misi. Pitam je o čemu je misa, a ona ne zna. Naravno, da sam onda i ja išao na misu na kojoj sam čuo sljedeće:

„Rane od posljedica poplave uz Božju pomoć zacjeljuju, i mislim da polako trebamo okrenuti novu stranicu na kojoj ćemo zajednički pisati ljepše i ugodnije trenutke. Mudra latinska poslovice kaže: Ne zanima me prošlost. Zanima me jedino budućnost jer u njoj namjeravam provesti ostatak života. Svakako da ne možemo, nitko od nas, zaboraviti neke teške trenutke iz prošlosti, no ne želimo gledati u nju i tugovati nad njom, nego se želimo okrenuti sadašnjosti i budućnosti jer to jedino imamo. To potvrđuje još jedna mudra izreka koja kaže: Prošlost je iza, učite iz nje, budućnost je ispred, pripremite se za nju, sadašnjost je ovdje, živite je. I zapravo

jedino što imamo jest ovaj sadašnji trenutak, ovaj dan koji mogu gledati nazad ili okrenut naprijed, sve ovisi o meni.“

Mislim u sebi: lijepo ti to pričaš, ali kruh naš svagdašnji nam ne daš. Nema poticaja za život, možda će se kuće i obnoviti, ali treba svakodnevno živjeti, a uvjeta za život nema. Ono što se stjecalo kroz cijeli život, nestalo je. Pa s čime i od čega će ti ljudi živjeti? Znaš li ti da su naši krediti za posao najveći u Europi? I zašto ih ti ne uzimaš? Znaš li ti da je državu i državne činovnike briga za sirotinju, a mi smo od ovih ljudi stvorili turbo sirotinju? Oni ne mogu živjeti bez naše pomoći. Njihov urod je propao, njihova stoka je nestala, a i njihov imetak je nestao. Nema ni traktora, ni kombajna, a nema ni ostale mehanizacije. Stoga, i dalje slušam i ne slušam svećeničku propovijed. I ne znam što bih na to sve odgovorio. Ja dolazim iz kraja, gdje nije bilo poplava i nepogoda, ali i dalje osjećam gospodarsku krizu i njene posljedice. I meni bi trebale te riječi nešto značiti, ali mi ništa ne znače. Danas ih čujem i kao sve ono što nam naši političari obećavaju, zaboravljam. Tako i te svećenike riječi i slušam, ali kao da ih ne čujem:

„Obnovu kuća treba pratiti obnova naše nutrine, obnova našeg duha, izgradnja naše duhovne kuće u kojoj živimo, to smo mi sami. Ako je u meni sve devastirano i ako je u meni nered, ogorčenost i ljubomora – onaj ružni osjećaj netrpeljivosti – što će mi i najljepša i najnovija kuća u selu? Ako pogledamo ovu godinu dana koja je iza nas, sigurno nikada više nije bilo suza i tuge u ovome selu, ali isto tako, nikada nitko nije ovome selu pokazao ni toliku blizinu, solidarnost i darežljivost. Toliki dobrotvori koji su dolazili ovdje – svi su oni nastojali obrisati suzu iz našeg oka, skinuti tugu i zabrinutost s našega lica i vratiti kakav takav osmijeh. Uspjeli su. Hvala im.“ Uopće, ne znam o čemu taj gospodin priča, o kakvim on to dobročinstvima priča? Pa, zar nije netko svojim neradom i nemarom ovo sve stvorio? Nešto se i saniralo, ali nikad se neće sanirati ono što je u srcima tih ljudi, a u njima je nekakva pustoš i osjećaj

nepravde. Već su na repu svih događanja, a sada kada se za njih čulo, čulo se po zlu i naopakom državnom djelovanju.

Možeš se moliti Bogu da odagna nevolje iz tvog života koliko hoćeš, možeš govoriti koliko hoćeš da nas Bog treba čuvati i da nam treba štošta oprostiti, ali jeli se mi još u njega uzdamo. Pa on i nije bio uz nas kad je sve to dozvolio. A možda je i bio, ali je sve to mirno promatrao. Kažu da Bog ne drži do naše sudbine, da je svakom čovjeku dao slobodnu volju formirati svoj svijet. Ali mi u taj svijet ne krećemo s istih pozicija, moćnici bi htjeli još bogatstva, a potlačeni bi htjeli se osloboditi svojih muka i robovanja. Slično je i sa muško-ženskim odnosima. Zašto Bog već ne stvori muževne muškarce i ženstvene žene, nego nas stvara nedorečene i nepotpune. Muškarac se boji neuspjeha u životu, a žene se boje da će ih netko odbaciti i ostaviti. I zašto nismo uravnoteženi i usklađeni? Zašto patimo od raznih tjelesnih i duševnih tjeskoba? Zašto nam stalno nedostaje i treba nečija ljubav?

Meni možda i ne treba nečija ljubav, ja bih da me netko zavodi i da mi nakon toga udijeli svoju spolnu ljubav. Ne treba meni Božja providnost. Ne treba mene nitko voditi prema mojoj ili nečijoj svrsi. Ja svoju svrhu znam i držim je za sebe. Niti smatram da je ljubav slabost, a niti da ću drugačije od seksualne želje doći do ljubavi. Meni seksualna želja mnogo znači, ili je ima, pa tu ženu prihvaćam ili je nema, pa tu ženu ne prihvaćam. Kod mene je to jako jednostavno i ne bojim se da neću moći. Da ću koji puta zakazati, u to vjerujem, ali da baš neću moći, u to ne vjerujem. I ma koliko mi drugi muškarci pričali o gubitku seksualnih funkcija, ja ih baš i ne slušam. Radije ću poslušati neku američku seksualnu terapeutkinju ili terapeuta koji će me uvjeriti da je moj seksualni potencijal trajan i da ću uživati u seksu do kraja života. Istina je da će mi se smanjiti broj spermatozoida, da će se oni umrtljivati i usporavati, ali ništa za to, pa ja više i ne želim imati djecu.

Tko će izdržati dječji plač, hranjenje, mijenjanje pelena, pa opet plač, pa hranjenje, pa opet mijenjanje pelena. Stoga, ću ja živjeti zdravo, klonut ću se generacijskih i staračkih bolesti i zdravstvenih problema, pravilno ću se hraniti i redovito vježbati. I naravno da ću uživati u društvu svoje partnerice. Probat ću živjeti dan po dan i radovat ću se toj mojoj mudroj odluci. Kažu da se dobije ono što se želi. Zakon muško – ženske privlačnosti je vrlo jednostavan: želja privlači želju. Ako ti nekog želiš, misliš i razmišljaš pozitivno, rijetko da će ti taj odoljeti i da će ti taj to odbiti. Ili je taj ili ta, nekakav namćor, pa te možda i odbije, ali tada nije krivnja na tebi, krivnja je na toj drugoj osobi. Bitno je ne razmišljati negativno, jer se to odmah obije o nečiju glavu, tvoju ili te osobe kojoj se primičeš i koju bi htio zavesti.

A što ako ipak naletite na nekog ženskog ili muškog namćora ili mrguda? Nekog tko je stalno mrzovoljan, loše raspoložen, čangrizav, zle naravi, kojemu uvijek nešto smeta, koji je depresivan i sam sebi dosadan. Koji na sve nešto prigovara. Inače, za nas Hrvate kažu da smo mrgudi ili namćori, jer nam ništa ne odgovara, sve nam smeta, nekud bi opravdano ili neopravdano išli i sa ničim nismo zadovoljni. Da smo jedan depresivan i dosadan narod. E, pa ja ne želim da se o meni tako priča. Ja želim živjeti, voljeti i biti voljen. Želim se nekome svidjeti i da se netko meni sviđa. Da me netko seksualno privuče i da ja nekome budem seksualno privlačan. Netko pati što ga nitko ne voli, a netko pati što on nikoga ne voli. Teško je to uskladiti, jer kada od nekoga nešto tražimo, onda smo prosjaci toga, a ako dajemo, onda smo bogataši. I naravno da to treba imati na umu. Najbolje kada se nađu i usklade dva prosjaka ili dva bogataša.

Stoga, bih volio bezuvjetno i bez zavisti nekoga voljeti i biti od te osobe voljen. Ne volim se zatvarati u debele zidove i živjeti sam. Dat ću svoju ljubav, ali za to nešto tražim zauzvrat. Želim nekome uzdrmati svijet, a želim i da ta osoba meni uzdrma moj svijet. I naravno da se takvoj osobi neću žaliti na umor ili glavobolje. Pustit ću mašti na volju i naravno da ću toj osobi pokloniti adekvatnu

pažnju. Biti ću prema toj osobi tolerantan i pokazivat ću prema njoj bliskost. I davat ću, ali želim i primati. Usvojit ću primjerene manire, zanimljivu konverzaciju i uzajamnu korisnu razmjenu. Naravno da od svoje partnerice tražim i zahtijevam raznovrsne kvalitete, bliskost i uzbuđenje. Ne želim ništa više i ništa manje od toga. Želim premostiti provaliju između dva bića, između mene i te moje partnerice.

Stoga, ću proučavati te razlike između muškog i ženskog mozga. Navodno sve je u fiziologiji ženskog mozga, a tu su i neizostavni hormoni. I dok muškarac nekako može kontrolirati te svoje hormone, koliko čujem, žene to baš i ne mogu. Stoga ću za početak ponovo pročitati knjige: „Muškarci su pali s Marsa, a žene s Venere“, „100 nijansi sive“ i slično. Moram se obrazovati i ponovo školovati, a moram znati i razgovarati s ženama. I ne smijem se s njima svađati, jer one i tako imaju zadnju riječ u svakoj svađi, i svaka muška riječ je nastavak ili početak nove svađe. Zato se i ne isplati svađati sa ženom, pogotovo ako ona nije izgovorila svojih 6.000- 10.000 riječi na dan. Stoga je pustiš da priča, da blebeće, a u sebi misliš da će jednom morati prestati pričati i da će se već jednom ugasiti. I nije da ti tu ženu ne voliš, nego želiš svoj mir.



POGLAVLJE 8

Kažu da su neki ljudi blagoslovljeni posebnim darom i da zato nekuda idu, nešto istražuju i nešto otkrivaju. Nitko nema mira ostati na jednom mjestu i čekati svoju sudbinu. Takav je i jedan moj prijatelj. Nisam ga dugo vidio, a kada je došao kaže da je postao rastafarijanac. Pitam ga što je to, a on mi kaže da pjeva regge molitve i da se moli svemoćnom Bogu Jahu. Pitam ga od kuda mu sve to, a on mi kaže da se više ne brine hoće li se naš planet raspasti u doslovnom ili nedoslovnom smislu, hoćemo li svi mi izginuti i jeli svijet došao do svoga kraja, on je naime pronašao svoju vjeru i moli se svemogućem Bogu Jahu. Uopće ga nije brige za naš smak ili za to što nam se približava Sudnji dan ili sumrak čovječanstva. Pita mene hoću li ja preći na tu vjeru, a ja mu odgovaram da ne znam. Jedva da sam savladao sve od te naše katoličke vjere, pa kako ću sada preći ili prelaziti na rastafarijanstvo. I nije li to vjera onih na Jamaici? I nije li to vjera Crnaca? To sam se ja pitao, a ne znam jeli se to pitao i taj moj prijatelj.

„Da. Sve je to u redu, ali od kuda sada sve to? Kako si ti došao do tog svemogućeg Boga Jaha ili kako je on došao do tebe?“ - pitam ja tog mog prijatelja Rastu.

„Znaš da smo svi dobili otpremninu u našoj tvrtci. Nisam znao što ću s njom, pa sam se često zagledao u Sunce i Zemljino magnetsko polje. Znaš da je Zemljino magnetsko polje naša osnovna obrana od Sunčevog zračenja i da se ono počelo smanjivati. Bavio sam se i zanimao sa zamjenom Zemljinih polova.“

„I mene to zanima, ali što mogu, kad ništa ne mogu. Tako je, kako je. Zato nam se valjda i događaju uragani kao što su Katrina, Rita i Wilma. Samo da nam se ne dogode udar kometa i asteroida. Čuo sam da su oni izazvali megakatastrofu i uništenje dinosaura na Zemlji. Bojim se da se to ne bi i nama dogodilo.“

„Znaš li ti da Sjeverni i Južni pol mijenjaju svoje pozicije? Nitko ne zna, što se ustvari događa. Pa to i nisam proučavao. No, ja sam proučavao i otkrivao Sunčeve aktivnosti i njegovu proizvodnju Sunčevih pjega, baklji i erupcija. Shvatio sam da se mi uopće ozbiljno ne bavimo solarnim eksplozijama na Suncu, a to nas sve može uništiti. Stoga sam proučavao magnetska polja na Sučevoj površini i apokaliptični scenarij onoga što nam slijedi. Znam da je prije 11.000 godina završilo posljednje ledeno doba, da se onda pojavio i Noa i Veliki potop i da je sve to bila posljedica otapanja ledenjaka. I znaš što me je najviše zabrinulo u svemu tome? Čuo sam da je došlo do rasjeda i pucanja afričkog kontinenta i gdje drugdje nego u Etiopiji. Kupio sam avionsku kartu i zaputio sam se tamo da se o svemu upoznam na licu mjesta. I tamo sam se u početku susretao sa survivalistima, a na kraju sam se susreo i sa tim rastafarijancima koji smatraju Etiopiju rajem na zemlji i zovu je Zion.“

„Dobro. Dobro. Ali kakva je korist od toga? I što ti u tome možeš pomoći?“

„Globalno zatopljenje je prešlo granicu od dva stupnja Celzijusa. To je najveća prijetnja životu i opstanku ljudi na Zemlji i sve će to pokrenuti domino efekte s dugoročnim posljedicama. Ne piše nam se dobro i kataklizme su pred nama.“

„To je opće poznato i nije da baš nikoga to ne brine i ne zabrinjava. Običan svijet nešto čuje o tome, ali neće da sluša. Jedino to brine nekakve ekologe. Nego, tamo gdje si bio si čuo za tog tvog novog i svemogućeg Boga Jaha?“

„Bio sam tamo sa raznim survivalistima kada je za nas uslijedio Sudnji dan i potres u Boini i kada se nešto pokrenulo i Zemlja se počela razdvajati. Ja sam tamo doživio i preživio opću kataklizmu i potres.“

„Čekaj malo! Tko su ti sada ti survivalisti?“

„To su ti oni ljudi koji planiraju preživjeti sve te kataklizme, apokalipse i armagedone. Najčešće traže neku visoku planinu i tamo se skrivaju dok se sve to ne završi. Treba se samo držati misli i vizija Majke Shipton:

„Golema voda će se sručiti, i uz larmu zemlju poplaviti,

Ljudi će se u blatu bare ježiti, i na svoje bližnje će režati.“

Stoga oni traže brijeg Armagedon sa kojeg se može vidjeti kraj Vremena i konačni sudar između Dobra i Zla.“

„Dobro. Bio si survivalist, a kako si onda postao rastafarijanac?“

„U toj bitci između bogobojaznih i onih koji to nisu, morao sam se opredijeliti, a kako su uz mene bili rastafarijanci, najlakše i najbezbolnije je bilo postati jedan od njih.“

„I tako si ti pomoću njih preživio datum 21.12.2012. i to majansko proročanstvo?

„Da. Tako sam ja preživio to majansko proročanstvo, oluje na Suncu, oluje na Zemlji, Sudnji dan, Veliki ciklus i tu planetarnu sinkronizaciju ili nesinkronizaciju, a usput sam postao i rastafarijanac.“

„Po tebi se već tada nešto poremetilo između Sunca i Zemlje?“

„Postoji veza između Sunčevih pjega, seizmičkih i vulkanskih aktivnosti, oluja na Zemlji i poplava i Velikog potopa. Mi tome ne pridajemo važnost, ali to se događa.“

„I nakon svega toga ti si postao rastafarijanac?“

„Da i ja se bunim protiv bezbožnog Babilona. Borim se za prava crnaca, potlačenih i izrabljivanih i smatram da svi ljudi na planetu zavrjeđuju slobodu, mir i poštovanje. I sve to piše u našim svetim knjigama i Biblijama: Kebri Nagastu i Holy Pibyu.“

„Pušiš li i ti ganju ili marihuanu?“

„O tome se u ovom društvu ne može slobodno govoriti, pa ne bih ni ja o tome.“

„Pjevaš li i ti reggae i pjesme: „One love“, „Three little birds“, „Buffalo soldier“, „Is this love“ i „No woman no cry“? I koja ti je pjesma najdraža?“

„Više pjevam reggae molitve i govorim „Everthing cook & curry“, to jest da je sve kako treba i da smo se pobrinuli za sve. Još govorim „Wha eye no see, heart no leap“, to jest kad oči ne vide, srce se ne plaši.“

„Ovo zadnje, baš i ne razumijem.“

„Ako nisi ništa vidio i doznao o nečemu, onda se nemaš čega ni plašiti.“

Shvatio sam to kao životnu istinu i više nisam ništa pitao. A što ću i pitati? Svatko si traži smisao koji mu odgovara. Pa zar nisam i ja takav?

Ili sam valjda i ja takav bio, pa sam i ja išao na nekakvo takvo putovanje ili putovanja. Međutim, ja sam nekud išao jer mi je nedostajao kontakt sa suprotnim spolom i nedostajao mi je, ma što god vi rekli ili komentirali, seks ili spolna ljubav sa suprotnim spolom. U našem kraju to možeš upražnjavati sa svojom ženom, ali ako si razveden, onda i ne možeš, pa nešto tražiš sa strane, a ako ti

to ne uspijeva, onda moraš nekuda putovati i oputovati. Inače, što se spolne ljubavi tiče, ja sam ipak staromodan tip i ne odgovaraju mi sve te kinky igrice, fetiši, seksi igračke i razna pomagala . Možda mi od svega toga odgovara striptiz fitness za seksi obline i fitness na šipki, ali ništa drugo izvan toga. Mogu prihvatiti S kao prirodni oblik ženskog tijela, S kao žensku senzualnost, S kao seksipilnost, S kao snagu i S kao samopouzdanje.

Dakle, mogu i ja prihvatiti S faktor, ali kao što sam već rekao, ništa izvan toga. Još nekako sam savladao sve te tehnike tantričkog seksa, ali da ću nekoga vezati, da ću prakticirati shibaru, e, pa neću. Neću ja biti vezan od glave do pete, neću visjeti u zraku i neću se za nešto meni strano pridržavati. Nije me valjda pamet ostavila. Nikakvi konopci neće ići preko mojih erogenih zona. Inače, kod nas žene glume da su svete i ništa ne žele, a kad s njima kreneš u nešto, iznenadiš se koliko toga znaju. Međutim, ja imam tu sreću ili nesreću da mi one kažu: pomogni ti meni u kuhinji i kupatilu, a onda ćeš dobiti ono što te slijedi, a to i nije baš nešto, jer se od svega umorim i ja, a i moja partnerica. Iako stručnjaci kažu da kod muškaraca seks jača imunitet, smanjuje krvni tlak, osigurava duži život, smanjuje stres, rizik od raka prostate, problema sa srcem i druge kardiovaskularne bolesti, a kod žena ublažava menstrualne tegobe, pomlađuje im kožu, fizičko i psihičko zdravlje, ipak naše žene su uvijek umorne i neraspoložene i naravno da seks ne žele upražnjavati svaki dan ili svaki drugi.

Neki govore da je spolna ljubav najbolji lijek za dugotrajan život, za dobro raspoloženje i za naše zdravlje, a uz to ako naiđeš i na neku fatalnu ženu, nije loše i s njom sklopiti nekakvu nevidljivu i neraskidivu vezu. Nekad su te veze naš blagoslov, ali i prokletstvo, ali što možemo, kad ne možemo nekome odoljeti i kad te netko magnetski privlači. Ali što kada živiš u maloj sredini, gdje svi jedno drugo poznaju i umjesto da jedno drugome pomažemo, mi jedno drugome odmažemo i nakon toga se smijemo jedno drugome. Uopće ne zavodimo jedno drugo, magnetski se ne privlačimo,

nemamo te seksualne fantazije, ne trudimo se oko toga, nego gledamo kako ćemo nešto ružno smjestiti jedno drugome i kako ćemo jedno drugome biti predmet sprdnje. Takvi smo, kakvi smo, valjda ćemo takvi i umrijeti i ne damo se mijenjati. Ja baš i nisam takav, ne volim dosadu u životu, pa uvodim novitete u svoj život. I ako me netko pita vjerujem li u svoju nekakvu sudbinu, odgovorit ću mu pozitivno. Da vjerujem da je ono što nam se događa nama predodređeno i da nam to pripada željeli mi to ili ne.

Stoga, ako neka žena od mene zahtijeva maštovitu predigru, ja ću joj to pružiti. Ako želi da igram prljavo i govorim joj prljavosti, ja ću i to učiniti. Ako neka žena sa viškom adrenalina od mene traži brzinski seks na nekom neobičnom mjestu, onda ću joj i to priuštiti. Mogu nekome priuštiti i mirni seks u hotelskoj sobi. Kažu da seks u hotelskoj sobi kod žena stvara dodatni dopamin, da tamo zaboravljaju na ružnu svakodnevicu, da tamo odmah tu sobu pretvaraju u svojoj mašti u ljubavno gnijezdo, da su tamo željnije seksa, da im sve to nije isprazno, kao u običnom bračnom krevetu, da tamo zadovoljavaju svih pet svojih osjetila, da zaboravljaju na to da nad nama upravljaju životinjski nagoni i da ih to posebno uzbuđuje, pa ako je tako i to mogu omogućiti nekoj mojoj partnerici. Samo trebam naći i pronaći partnericu koja želi seks jednako kao i ja, ili malo manje.

I što još ti znanstvenici kažu? Kažu da žene u hotelskim sobama lakše dožive orgazam. Naime, u tim sobama su daleko od stresa i od nekakve žurbe. Lakše se opuste i lakše se svemu predaju. Pa tako postoje i statističari i statistike, a one nam kažu da 50 – 60 % žena u hotelskoj sobi doživi orgazam, za razliku od bračnog kreveta gdje je taj postotak 20 – 30 %. U stvari, žena ako se odluči na hotelsku sobu, zna što radi, a ova u bračnom krevetu i ne zna. Pa kako će onda jedan par uskladiti svoje seksualne želje? I kako će se muškarac uzbuditi, ako ne zna da to njegova partnerica od njega želi? On brine za svoj užitak, bez obzira što je to rutina, a brige ga za njegovu partnericu i njenu podršku. Najgore od svega je kad sve postane

svakodnevna rutina i odustane se od seksa i brak i veza budu bez toga.

Takav sam život i ja vodio s mojom bivšom suprugom. Ona mi je sve ogadila i nisam bio ni za što drugo zainteresiran. Međutim, nekome sam htio reći i govoriti da ima prekrasno tijelo i da bih malo uživao u njemu, ali flert mi baš i ne ide u posljednje vrijeme i ne znam to reći u zezajućem i neobaveznom tonu. Trapav sam kao slon što se tiče flertovanja, početnih odnosa, ljubavne predigre i zavođenja. Uopće, ne znam kako to slonovi obavljaju, mora da su jako nespretni tako veliki i tako ogromni. A neoženjenom, relativno zdravom i razvedenom muškarcu sigurno treba i čak mu je neophodna žena. Stoga i ja tražim tu ženu, na mjestu svog volonterskog rada gdje dolazim. Možda i ne bih tražio blizinu žene da sam imao adekvatno društvo. Naime, jedan moj kolega cijelo vrijeme pije alkohol i šuti, a drugi cijelo vrijeme jede, šuti i mljacka.

I što raditi sa takvim posebnim i specijalnim kolegama? Kad ih pitaš hoće li u kantinu na pivo, oni šute, piju alkohol ili mljackaju i ništa ne odgovaraju. Ni ne znam što onaj drugi kolega stalno jede, ali jede već desetak dana. A ni ne znam zašto su se prijavili za taj društveno koristan rad. Ajde, onaj što šuti i pije, još i ponekad nešto radi, ali sve dotle dok se ne napije, onda je umoran, pa mora malo prileći, a i onaj što jede i mljacka, taj ništa ne radi, ali i on biva umoran, pa se i on mora odmoriti. Ni ne stigne ništa raditi jer cijelo vrijeme jede. Međutim, nije to kod njih najsmješnije. Najsmješnije je to što se oni zovu Mirko i Slavko. Pa ja iz šale ili iz zezancije, stalno vičem: „Pazi metak Mirko ili pazi metak Slavko,“ a oni automatski na to kažu: „Hvala.“ Razmišljao sam da kupim petarde, bacim ih među njih, možda ih to sve probudi. A onda opet mislim, pa nisam ih ja ovdje doveo, ako im nitko ne prigovara, ni meni ne smetaju.

Jedino što su nam zbog njih dodijelili i udijelili naziv da smo najneuspješnija skupina koja je ikad došla na neku volontersku akciju ili vježbu. Oni meni ubijaju volju da bilo što radim, i kada mi je

svega dosta i nakon svog zacrtanog posla odlazim sam u neakvu kantu. Hoću na miru popiti hladno pivo i s nekim progovoriti riječ ili dvije. Naravno da tu srećem jednu gospođicu po imenu Marika. Čini mi se sama ili usamljena. Prava prilika ili neprilika za mene. Naime, muškarci je ne primjećuju i ne zamjećuju, a meni je ona jako zgodna. Iako i ja ponekad imam sindrom Petra Pana, pa sam s nekim opsjednut kao on sa Wendy, ja ću se ipak s njom zadovoljiti i udovoljiti joj ako ona od mene zatraži da se ponašam kao odgovoran muškarac. Naravno da neću od nje otići i odlepršati sa Zvončicom, to jest s drugom ženom. Spustit ću svoja mjerila i prilagoditi ću se na novonastale uvjete.

Inače Marika je tu došla, od tko zna gdje i odlučila je ostati mjesec ili dva. Volontira u poslovima čišćenja, odvoženja smeća, a poslije podne i do navečer vodi kantu. Zauzeta je cijelo vrijeme. Naravno, da i ja imam razumijevanja za sve to. Želim dokazati da nije istina da svaki muškarac ima svoj određeni tip žene. Ja sam manje zahtijevan, pa mi sve odgovara. Dugo nisam bio sa ženom, pa sam zbog toga napaljen i više nego što bi trebalo. Shvaćam da to ne bih trebao pokazivati, ali što je tu je i tako je kako je. Marika je za mene seksipilna, a sa drugima ne znam što je i zašto su od nje odustali. Meni nedostaje njena prisutnost i sve bih dao da sam s njom. Ako je u ljubavi i ratu, sve dozvoljeno, tada se nadam da će ona i ove moje greške i neracionalnosti uvažiti i nadam se da mi neće grubo odgovoriti:

„Odjebi! Ti si stari olinjali pervertitu. Dajem ti nogu. S nama je sve gotovo. Fertig i finito. Nikad neću spavati s tobom. Koji dio toga ne razumiješ?“

I kad bih zamišljao da će mi se to dogoditi, onda nikada ne bih pristupio ni jednoj slobodnoj djevojci i ženi. Ipak se nadam da će sve biti drugačije i da ćemo se naći, složiti i u svemu dogovoriti. Inače, ona ima cd- plejer i pušta neakvu žensku i srcedrapateljsku glazbu, a ja pokušavam otkriti o kome se radi. Izgleda da imam i sreće.

Naime, prilazim toj djevojci Mariki, a svira meni poznata pjesma „Cornflake girl“, pohvaljujem njen ukus i kažem i lažem da sam i ja ljubitelj Tori Amos. Ona na to ne reagira, iako sam prema njoj pokazao svoju tankoćutnost i nježniju stranu. Grubo mi daje pivo, ja ga plaćam, a ona mi još grublje govori:

„Dalje! Slijedeći.“

U njejoj blizini ugledam knjigu Jane Austen: „Ponos i predrasude“ i pitam ju nešto u vezi te knjige:

„Tko je u toj priči ponosan, a tko sklon predrasudama?“

Ona mi odgovara:

„Nemam ja vremena za razgovor. Ovdje sam došla raditi i radim. Molim vas da me pustite i ostavite na miru.“

„Ali morate se i zabaviti i opustiti od svega. Idete li na našu zabavu?“

„Što vas brige idem li na zabavu ili ne idem. Vi ste posljednji muškarac s kojim bi nešto imala. Ostavite me na miru.“

„To vam je iz te knjige „Ponos i predrasude“. To govori Elizabeth Bennet Darcyju, ali ipak nakon puno peripetija se oni nekako zbliže i odluče živjeti zajedno.“

„Mi se nikad nećemo zbližiti i nikad neće ništa biti između nas.“

Pitao sam se što je s ovom djevojkom. Uopće ne znam što ima protiv mene. Pa nisam ja taj Darcy, pa da trebam zanemarivati njeno obično ili neobično podrijetlo i spustiti se na njen nivo, pokušavam biti s njome ljubazan i uspostaviti nekakav odnos. Prije bi se moglo reći da sam joj sklon i tražim njenu naklonost. Pa što bi ona htjela u

ovoj pustoši, ovdje su sami nekakvi čudaci, a ja se barem sebi činim normalan. Istina je da razmišljam o indijskoj ljubavnoj magiji, ali to mi može biti samo plus, a nikako minus. Stoga, odlazim piti pivo, jer kažu da ono čuva mineralnu gustoću kostiju, a hmelj sadrži neke vitamine B kompleksa. Putem do mjesta gdje ću ga piti u sebi govorim poznatu indijsku bajalicu i mašem nečim tako da oponašam mahanje strijelom i kopljem:

„O ženo, svemoćnom strijelom ljubavi probadam tvoje srce!

Ljubav koja nelagodu stvara, koja će te preplaviti, ljubav prema meni!

Ta strijela koja leti istinski i pravo, u tebi će razgoriti želju!

Njen vrh je od moje ljubavi, a njen džilit moja odlučnost da te posjedujem!

Eto, srce je tvoje probodeno. Strijela je pogodila kući.

Ovim sam vještinama savladao tvoju snošljivost, ti si se promijenila!

Dodji k meni pokorna, bez ponosa, kao što sam i ja bez njega, i bez žudnje!

Tvoja će majka biti nemoćna da spriječi tvoj dolazak, a ni otac tvoj neće moći da spriječi! Ti si sama u mojoj vlasti. O, Mitra, o, Varuna, lišite je snage volje!

Ja, samo ja, imam vlast nad srcem i umom moje voljene!“

I iako Sveti Pavao razlikuje ljude po onome kako se ponašaju. Ja djelujem i na Marikino tijelo, dušu i duh. Želim da se ona osjeća i voljeno i zaštićeno. Udjeljujem joj razne komplimente, žudim za

njom, govorim joj hvalospjeve, dajem joj darove i poštivanje. Međutim, osim lošeg raspoloženja i grubog ponašanja, ništa drugo ne dobivam zauzvrat. Razmišljam u čemu je problem, pa zaključujem da Marika valjda ima mjesečnicu i PMS, ili poremećaje hormona, pa je zbog toga takva. Morat ću joj predložiti ulje noćurka, crnog kima ili konoplje, a mogu ja i doći drugi ili treći put, kada ona bude raspoloženija. Valjda će ona tada to i biti i valjda će je to stanje popustiti. Netko kaže da nekoliko kilograma viška, može ženi uništiti raspoloženje i toliko je zabrinuti da ona ne može od toga pobjeći i ponaša se tako kako se ponaša. Još je gore ako je to nekoliko kilograma oko struka, onda žene znaju gubiti i izgubiti svoje samopouzdanje.

Stoga ću morati ići i u polje i pripremiti joj čaj od raznih ljubavnih afrodizijaka ili ću joj to nekako dodati u jelo. Pa ću tako pronaći u polju razne prirodne plodove koji pojačavaju ljubavnu želju, kao što su: bosiljak, celer, kadulju, peršin, sjeme koprive i zelenu zob. Istina je da to najviše koristi muškarcima, ali neće biti zgoroga ni ženama. Moram nekako obaviti predigru, moram je pripremiti na ono što slijedi. Lako je životinjama one obave svoj obredni ples, i nakon njega je sve lakše i sve se nekako podrazumijeva. Kod naših djevojaka je to uvijek teško i podrazumijeva razne komplikacije. Sve je kod žena u redu, samo ako nije bipolarni poremećaj. Bojim se da to i Marika ima. Naime, ona ima oscilacije i promjene raspoloženja. Nadam se da sam je sada uhvatio u toj depresivnoj fazi, a sljedeći puta se nadam da će biti u fazi euforije. Pa valjda je sa svima nama tako, imamo periode sniženog raspoloženja, ali i perioda povišenog raspoloženja.

Bitno je nekoga sresti u tom periodu povišenog raspoloženja i onda je sve drugačije. Nažalost, naša veza je krenula u periodu sniženog raspoloženja, pa se dogodilo, to što se dogodilo. Ona je mene odbila, ali ništa zato, već će ona prestati lupati vratima i povisivati na mene ton. Valjda ću je ja sresti i u tom periodu povišenog raspoloženja, kada će me seksualno privlačiti i provocirati i onda mi

ona neće ništa odbiti i odbijati. Ja znam da život nije zabava, ali se nekad treba i zabaviti. Stoga mi i organiziramo tu zabavu i tulum i zato sam ja Mariku i pozvao na nju. Međutim, ona u toj svojoj tuzi i teškom životu, uopće to nije prepoznala i ne želi se zabaviti ni sa mnom, a ni sa drugima. Tko joj je kriv za to? Ja ne znam, ali pokušat ću to ispraviti. Neću joj dati mira, dok ne kaže da hoće ići sa mnom i dok mi ne pripadne onako kao privlačna žena.



POGLAVLJE 9

Naime, kad sam Mariki drugi puta došao, bila je vesela i osjećala se ugodno i raspoloženo u svome društvu. Međutim kada je shvatila s kim ima posla, odmah se promijenila i bila je ljuta, srdita i otrovna, kao da sam joj stao na žulj ili na otvorenu ranu. Uopće nisam znao čime sam je povrijedio i naljutio. Možda ona ima svoju tamnu i mračnu stranu, a ja sam je otkrio. Kažu da kad nekome dotakneš neku njegovu slabost ili ranu koju nije zacijelio, da on tada tako reagira, ali ja niti sam joj dotaknuo nekakvu ranu ili slabost. Ona je tako reagirala na mene, sama od sebe i bez nekog razloga. Mora da je imala nekakve predrasude o meni i mora da je zbog njih tako reagirala kako je reagirala. Odmah je kod nje došao do izražaja njen doživljaj bijesa prema meni. Kažem joj da ljutnja isisava našu vitalnu energiju, da se to događa kada smo u nesuglasju sa svojom okolinom, a ona mi nešto nervozno i ljutito želi reći. Pitam se što?

Možda sam ja neiskren prema njoj. Možda joj ponešto i lažem i prikazujem se u boljem svjetlo nego što jesam, ali nisam patološki lažljivac. Želim ili sam joj se želio svidjeti. Sada više i ne želim išta imati s njom. Ne želim više ništa glumiti, obmanjivati je i ne želim smišljati spletke koje će se njoj svidjeti ili joj se neće svidjeti. Uopće joj ne želim ništa verbalno i neverbalno pokazivati i izražavati svoje emocije. Prema nekome to činimo, a prema nekome smo ravnodušni, pa to ne činimo. Stoga i ja ne želim ništa iskreno, neiskreno, sakriveno, lažirano, falširano i maskirano pokazivati prema njoj. Ne želim ni glumiti svoje dobro ili loše raspoloženje, a ne želim ni kod nje izazivati predosjećaje, dojam nelagode ili dojam da nešto nije u redu. Jednostavno, doći ću kod nje i naručiti ću svoje pivo i ništa više. Međutim, ona mi kaže:

„Vi opet došli?“

„Na pivo i na druženje s vama.“

„Zar vam nisam rekla da me pustite i ostavite na miru? Vi ste posljednji muškarac s kojim bi nešto imala. Ostavite me na miru.“

„Ali ja sam mislio da toga dana ne želite ništa sa mnom. Danas je možda novi dan i vrijeme je za promijene.“

„Nemojte da moram na vas povisivati ton, da moram lupati vratima i razbijati tanjure. Doći će moj šef, pa ćete dobiti od njega.“

„Ali ja vam želim samo dobro, ne želim vam ništa loše.“

„Rekla sam vam da me pustite i ostavite na miru! Želite li završiti na sudu zbog spolnog uznemiravanja i napastovanja?“

„Nije valjda do toga došlo? Nećete me valjda tužiti zbog spolnog uznemiravanja i napastovanja?“

„Znate li da je stupio na snagu novi zakon o tome. Imam ja frendicu koja se time bavi. Budete li me uznemiravali, neće mi biti problem nazvati je i sve joj reći, a ona će me uputiti i u tu problematiku.“

„Ali ja vam nisam ništa učinio. Samo sam bio ljubazan prema vama.“

„Niti tražim, a niti očekujem vašu ljubaznost. Kreirate negativnu i zlu atmosferu oko mene i naravno da me time uznemiravate i zlostavljate. Uopće mi niste zabavni i idete mi na živce. Odlazite odavde dok nisam zvala policiju!“

„Ništa vam ne radim, hoću svoje pivo i ništa više. Uopće nisam osoba za kakvu me smatrate.“

„Smjesta odavde otiđite. Inače ću zvati policiju.“

„Hoćete li mi prodati pivo ili nećete?“

„Neću. Odjebi kretenu!“

„Što ste rekli?“

„Molim vas da odete i više mi ne dolazite. Smatram vas lošom i nedostojnom osobom. I ne zaslužujete ovdje biti i piti pivo.“

„Ja samo dolazim na pivo i ni na što drugo. Ne tražim od vas intimne odnose.“

„Oдите u grad i kupite si pivo.“

„A gdje ću ga ohladiti?“

„To nije moj problem. Nađite si negdje hladnjak.“

„Ne znam zašto ste me tako krivo ocijenili?“

„Dosta mi vas je. Iz ovih stopa zovem policiju. O vama sudim na osnovi dokaza i vaših izjava, a one mi se uopće ne sviđaju.“

„Ne morate nikoga zvati. Idem u grad i kupit ću si tamo pivo. Više i ne želim pivo od vas. Od vas više ga ne bih kupio, pa da mi je posljednje na ovom životu.“

„Konačno da ste nešto shvatili.“

„Zbogom. Više vam i tako neću reći do viđenja.“

Prilazi mi prijatelj s posla i kaže da će mi on kupiti pivo. Kažem mu ne treba, i tako idem u grad i odlazim u grad po pivo.

Shvatio sam da je ta žena u svojoj minus fazi, sniženog raspoloženja, u raznim fazama manije i u sukobu s nekim ili sa cijelim svijetom. Samo mi je još trebao njen plač i suze. Pa, sam od nje otišao. Nisam

ni znao kakve komplimente da joj udijelim, i da je udobrovoljim. Razmišljao sam kako biti nedužan i zabavan, a da se ne namećem i ne budem nametljiv. Sve se podrazumijeva, kada se podrazumijeva, ali što kada to nije tako. Što ako ti zainteresirana djevojka ili žena kaže ne, a misli da. Što ako misli da, a ustvari je to ne. I kako onda poštivati nečije ljudsko dostojanstvo i ne činiti rodno nasilje? Kažu da je uobičajeno da šef štipne sekretaricu, da joj verbalno, neverbalno ili fizički da do znanja da je zgodna, ali sada je i tome kraj. Naime, sekretarica može šefa optužiti za seksualno uznemiravanje, peting, povredu osobnog dostojanstva, profesionalnog integriteta ili za mobbing, tko god zna što je to i što to znači. Međutim, meni je teško znati kada žensko ne, stvarno znači ne. Kod muških mi je to jasno, ali kod žena baš i nije.

Razni stručnjaci za žene kažu da žene u vrijeme ovulacije traže muškarce s dobrim genima, a u drugim fazama im je to svejedno. Dakle one ovise o svojim menstrualnim ciklusima. Jedno misle, drugo govore, a treće rade. Jednom kažu ne, a dva puta da ili dva puta kažu da, a jednom ne. Pa ti sad znaj, u kojoj je fazi žena s kojom nešto želiš imati i koji je njen pravi stav. Ja znam da ovoj ženi posao ide na živce, da je u katastrofalnoj vezi, a sada želi li to promijeniti, i to sa mnom, ja ne znam. Vjerojatno želi nešto promijeniti, ali je zbog svega toga čangrizava i svima siše energiju. I kad sve to uzmem u obzir kako da se onda koncentriram na ono što želim, kako onda ostati smiren i kako onda ne dizati tenzije i kako onda ne govoriti nešto uznemiravajuće. Međutim, da će sve to biti nekakav dokazni materijal za nekakvu privatnu tužbu za uznemiravanje, nisam ni u snu sanjao i ni u najgorim noćnim morama nisam zamišljao.

Naime, i mene je jedna takva komplikacija sustigla. Naime, Marika se žalila policiji i pravobraniteljici za ravnopravnost spolova. Ajde de, što je našla nekakvog policajca, ali gdje je našla tu pravobraniteljicu. Navodno joj ja ne dam mira i da je uznemiravam. Mislim u sebi da uopće nisam bio nametljiv kako ja znam biti, ali što je tu je. Pa eto i mog ugodnog ili neugodnog razgovora sa policijom:

„Gospođa Marika vas je prijavila da je uznemiravate. Vi joj se uopće ne sviđate i ona vas uopće ne želi, a vi ste uporni i stalno joj se nabacujete. Na meni je da vas upozorim na nedolično ponašanje i opomenem da to više ne činite, a ako vi budete nastavili s takvim ponašanjem, onda moram napisati i prijavu i vjerojatno ćete krivično odgovarati.“

„U slobodno vrijeme idem na pivo u kantu i tamo srećem Mariku. Valjda sam joj se jednom ili dva puta obratio, ali sve je bilo u granicama normale i sve je bilo bezazleno. Uopće nisam ni primijetio da sam je uznemiravao. Mora da je ona nešto krivo shvatila ili razumjela.“

„Trebate znati gdje vam je mjesto. Ona ili nije slobodna, ili je zauzeta, ili joj vi niste simpatični. Ustvari vi joj se ne sviđate. Ne odobrava vaše seksističke i neprimjerene izjave i vaš muški šovinizam.“

„A koje sam ja to neprimjerene izjave izrekao?“

„Da žudite za njenim društvom. Da ne možete spavati sam. Zatim, ste je zvali na kupanje i pranje kose u Savi i kao treće ili četvrto, zvali ste je na ples, a ona je bila tako umorna, da je padala s nogu.“

„Svi smo mi umorni od tog našeg posla, ali se ipak ponekad i zabavimo.“

„To je istina, ali Marika ne želi da joj dolazite i da nešto tražite od nje.“

„Pa valjda mogu doći po pivo?“

„Ne bih vam to preporučio. Ona kaže da ovdje imate auto, pa po pivo možete ići u grad.“

„Do grada ima 20 kilometara.“

„Oдите jednom i kupite pivo za svoju sedmičnu ili mjesečnu potrošnju.“

„Kod nje se prodaje hladno pivo.“

„Valjda ga možete i vi negdje ohladiti. Nemojte od muhe praviti slona. Niste vi Ante Kovačević pa da nekažnjeno štošta govorite. Ne možete vi govoriti da je Bog ženi dao da bude za madraca, a ne za mudraca. Mi smrtnici to ne smijemo govoriti bez nekakve društvene kazne. Stoga, i vi to ne govorite ljutim ženama.“

„Pa, nije valjda ta Marika feministkinja? One na taj način reagiraju. Druge žene su uviđavnije i tolerantnije.“

„Ja znam da su seksizmi, neravnopravnost polova i seksualna diskriminacija ukorijenjeni u hrvatskom društvu. Tako nam je, kako nam je. Čak su nam i ministri takvi. Zar nije ministar Varga rekao da voli kada su medicinske sestre u pripijenom? A one su mu rekle da je bezobrazan i neprimjeren. Međutim, na nas smrtnike se to ne odnosi. Mi podliježemo zakonu i nečijem prijavljivanju. Pa ako vas je gospođa Marika prijavila za uznemiravanje, onda ste je valjda i uznemiravali. Ja sam vam samo došao reći da to više ne činite, ako ne želite doći u sukob sa zakonom. Od mene toliko, a pametnom je dovoljno da nešto shvati i uskladi svoje ponašanje s društvenim normama.“

„Mogu li se njoj ili vama ispričati? Ne znam gdje mi je bila pamet, ali što mogu kada me je ona zavela. Još jednom se ispričavam i kažem vam da to više od mene ne očekujete.“

„Nemate se vi što ispričavati. Marika vam sve oprašta ili ne oprašta i tužit će vas budete li joj i dalje dodijavali. Znete za naš drevni običaj

da se muškarac i žena trebaju pomiriti ili odljutiti do zalaska sunca ili mraka. Ako to ne učine, onda zapadaju u veliki grijeh. Vjerojatno i ona vas ne želi imati na duši i s vama upadati u grijeh opraštanja ili neopraštanja svađe ili razmirice.“

„Evo i ja njoj to opraštam.“

„Ona vas moli da se vi i dalje tako vulgarno ne ponašate prema njoj. Ona je žrtva vašeg uznemiravanja i uhođenja i ona to više ne želi biti. Glavni problem je taj što vi smatrate da se ništa problematično nije dogodilo.“

„Što se mene tiče i nije. Ali tko sam ja da o nečemu takvome sudim.“

„Još jednom vam kažem nemojte se približavati Mariki i ostavite je na miru! Tužit će vas za uznemiravanje. Po novom se to zove stalking ili neželjena pažnja koju jedna osoba upućuje drugoj, od slanja SMS poruka do uhođenja. Niste joj prijetili, ali niste joj bili ni ugodni. Donosili ste joj nasilje i patnju. Dosta je s tim bilo! Još vas jednom molim da s time prekinite. A ako nećete, imamo mi rješenje i za to.“

„Ja se s tim ne bih složio. To je sve je nekakva zabuna i nesporazum.“

„Nema tu nikakve zabune i nesporazuma. Vaša vas žrtva ne voli i nikad vas neće voljeti, ma što vi činili i učinili. Spremna je i na privatnu tužbu. Što prije to shvatite, prije ćete od nje odustati.“

„Pa nisam ja čovjek sa devijantnim ponašanjem. Držim i ja do društvenih normi i pravila. Imam valjda i ja zdrav razum. Naravno da ću prihvatiti novonastalo stanje i uopće se neću približavati Mariki. Ustvari, ona meni uopće ne odgovara. Niti mentalno, a ni tjelesno. Moj je problem što volim žene. I one niske, i one visoke, i one

debele i one mršave. Volim i one vitke, sportski građene, i one što kažu manekenski tip, a i one uobičajenih mjera. Što se žena tiče ne mogu si pomoći, bespomoćan sam zbog njih.“

„Složili se vi s tim ili ne, stvorili ste kod Marike paranoju, mentalne poremećaje, shizofrene psihoze, poremećaj ličnosti i osobnosti. Uopće ne znam kome treba psihoterapijsko i farmakološko liječenje? Vama ili vašoj žrtvi. Vi ste obavljali na njoj mobing i erotomaniju. Izazivali ste u njoj strah i kršili ste njeno pravo na privatnost i kažem vam ako ćete ponavljati takvo prijeteće i nedolično ponašanje, morat ćemo vas privesti i kazniti šestomjesečnom zatvorskom kaznom u našoj policijskoj postaji. Ne možete i ne smijete živjeti u iluziji da će vam vaša žrtva uzvratiti istim emocijama. Odreknite se toga i nastavite živjeti sami i bez te vaše Marike.“

„Ja sam samo primijenio stari ritual udvaranja. Znaite da organiziramo plesnjak ili tulum i samo sam je pozvao na njega. Mislio sam da će nam se time otvoriti novi horizonti, da će promijeniti svoj stav i osjećaje o meni i da će sve to udvaranje pasti na plodno tlo.“

„Znam da je moderna žena mnoštvo proturječja i nelogičnosti. Teško je znati što žele. Mi želimo da se one ponašaju kao svetice, a one se ponašaju kao kurve. Kada mi prihvatimo tu njihovu igru, one bi ipak bile svetice. Mislite li vi da ja ne znam za tu igru i meni je sve to poznato. I kad od svega toga odustanete, ona vam kaže da ste joj samo donijeli stres na njihovu psihu. S današnjim ženama nikada ne znaš na čemu si. Vi je još uvijek želite, a ona se ohladila i želi nastaviti dalje. Ali bez vas. Ljubav je kompleksno iskustvo, nekad se ničemu ne nadaš, pa ti se ona dogodi, a nekada na njoj inzistiraš, pa ne bude ničega.“

„Večeras imamo tulum, zabavu ili plesnjak. Što ako ona dođe?“

„Neće doći.“

„Kako znate?“

„Rekla mi je da ste je zvali, ali da neće doći. Odmorit će se od svega.“

„Znači ja onda mogu ići?“

„Nemojte ni vi ići.“

„Zašto da ja ne idem? U krajnjoj liniji ću popiti pivo ili dva i tako neće biti Marike. Uostalom, što ako je i sretnem. Pa mi smo dvije odrasle osobe. Valjda ćemo se mi tako i ponašati.“

„Nemojte ni vi ići. Vi donosite stres njezinoj psihi, možda se ona predomisli, pa ipak dođe. Onda ne znam što će se dogoditi.“

I što mi je drugo preostalo nego obećati policajcu da ću Mariku ostaviti na miru, da neću ići u njenu kantu, da ću se usredotočiti na svoj dobrotvorni i volonterski rad i da neću ići na tulum koji bih uzgred sam trebao organizirati. E pa neću ga ni organizirati da je ne bih slučajno sreo. Jednostavno ću od nje otići, otići iz njenog života i ostaviti je na miru. Umjesto ljubavi, trebao sam je mrziti iz dna svoje duše i zbog toga sam bio pod psihičkim pritiskom i previše sam sve analizirao. Pa ako je tako, onda ću je ostaviti usredotočenu na sebe, zaokupljenu sobom i u svojoj uljepšanoj slici. Ustvari, trebao sam se ponašati kao da ona više za mene ne postoji i trebao sam je izbjegavati. I to kad sam mislio da sam je oborio s nogu. Da je ostala paf nakon svih mojih udvaranja. Sada od tog policajca doznajem da ustvari i nije bilo tako. Da nismo bili jedno za drugo. Da je ona očekivala od mene ono što joj i nisam mogao pružiti i dati i da nisam zadovoljio njene kriterije i emocionalne praznine i pukotine.

Uostalom, ja se pitam jesam li uopće normalan. Istina je da nemam simptome psihoza, sumanutih ideja i suicidalnih misli, ali što ako se netko na mene žali, a možda je taj i moćan. Možda su se kriteriji normalnosti promijenili, pa ja imam nekakav poremećaj, kao opsesivno - kompulzivni sindrom, socijalnu anksioznost, narcizam, bipolarnost, paranoju ili shizofreniju. Možda mislim, govorim, osjećam se i ponašam se nenormalno. Možda imam nekakvu abnormalnu i psihijatrijsku dijagnozu. Možda bih trebao ići psihijatru i od njega tražiti nekakav antidepresivni lijek. Nekakav Prozac. Međutim, kad odeš kod njega, on te odmah evidentira, i odmah te stigmatizira kao mentalnog bolesnika, pa se toga i ne možeš riješiti. To negdje ostaje zapisano za vječnost. Svi su te negdje evidentirali, a ti si možda samo malo potišten, uopće nisi depresivan, i ti normalno funkcioniraš. No, društvo bi te stavilo na spisak onih koji ne funkcioniraju, koji su asocijalni, pa se ti svega bojiš, ne tražiš u psihijatru utočište, snalaziš se sam kako znaš i umiješ i ne ideš nikuda.

Tako da ni ja nisam nikuda išao. Bojao sam se tih psihijatrijskih evidencija. Pa nisam ja nekakav psihički bolesnik i ne želim da me netko negdje evidentira ili prisilno hospitalizira u psihijatrijske bolnice. Poznati su slučajevi Marka Franciskovića i pokojne Mirjane Pukanić. Dovoljno je da je netko moćan, ili da je tvoj zakonski zastupnik moćan ili da je to Centar za socijalnu skrb i da ima veze i poznanstva, a ti si nekome nepoželjan i taj te na osnovu nekakvog spiska i evidencije već može smjestiti gdje ti i ne želiš. Koga briga što je to zloupotreba psihijatrijske struke i sustava psihijatrijskih bolnica. Tebi se dodjeljuje prisilni ili nedobrovoljni smještaj u psihijatrijskim ustanovama, a kada jednom tamo dospiješ, izlaza ti nema. Ti si tamo biljka i isti takav tretman dobivaš.

Moram se boriti da ne dođem u takvu situaciju. Ništa takvo ne prihvaćam svojevoljno, ali ni prisilno. Ne dam da me se zatvara bez mog pristanka, a i ne volim ići tamo gdje jednom uđeš i više nikada ne izađeš. Tko kod nas pita krše li nam se ljudska prava ili ne krše. I

jeli zlouporaba psihijatrijske dijagnostike učinjena zbog našeg političkog neposluha, naše mentalne kontrole i našeg disidentstva. Stoga se i bojim Marikine osvete i tužbe. A opet ne želim se ni približiti ludoj ili suludoj ženi. Ali što ako tijekom suđenja tužitelj zatraži od suda da naloži psihijatrijsko vještačenje nada mnom? Što ako netko zatraži nekakav test ili ispitivanje jesam li ja ubrojav ili sam neubrojav? Imam li ja kakve znakove poremećaja osobnosti ili ličnosti? Najradije se tome ne bih prepustio i ne bih nikome dopustio da mi to radi. Stoga ću se za to i boriti.

I moram se kloniti Marike. Moram je pustiti da živi, a i druge pustiti da žive. Samo ne znam kako ću sve to učiniti. Pa i ja sam društveno biće i htio bih se s nekim družiti. Pogotovo s nekom osobom suprotnog pola. Jednostavno mi nedostaje nečija blizina, prisnost i nečije zavođenje, smijanje i koketiranje. Samo ljudi su tako sebični i zli i ako vide da će te iskoristiti ili se tobom okoristiti, onda će to i učiniti. Neki ljudi i žene imaju strah od ljubavi, a ja sam samo htio pružiti ljubav i prisnost toj Mariki. Naime, za par dana stiže nam Valentinovo, pa ja nisam htio biti single i družiti se sa samim sobom. Stalno slušam reklame da svojoj voljenoj trebam nešto pružiti i pokloniti, ali kako to učiniti, ako je nemam i nemam kome to učiniti. I ja bih htio biti zaljubljen i nekoga imati tko mi to uzvraća. Živcira me sva ta strka i nečije veselje i moja tuga i nesreća.

I uopće ne znam do kada će sve to trajati? Dosta mi je muškog društva i ispijanje piva. Želim se uz nekoga vezati, doživjeti i proživjeti Dan zaljubljenih ili Valentinovo, ali da ta osoba nije muškog spola. Želim zaboraviti negativne stvari u životu, a to mi je najlakše u ženskom društvu. Međutim, sve više primjećujem svoju nekompatibilnost i nepremostive razlike sa suprotnim spolom. I iako uočavam svoje loše navike, ne mogu ih otkloniti. Upadam u nekakvu kolotečinu u tim svim mojim zavođenjima i samom sebi sam dosadan. Nikako da kod sebe ili kod nekoga drugoga proizvedem leptiriće, pa se zbog toga od svih izoliram. Bojim se da će me netko proglasiti zlostavljačem, da nad nekome vršim fizičku i psihički

torturu, pa onda dodatno od svega odustajem. Uopće nema komunikacije između mene i osoba suprotnog spola. Ne znam kako im pristupiti i kako s njima razgovarati. Moje jelo je gorko i uopće ne nalazim izlaz iz tog stanja.



POGLAVLJE 10

Shvatio sam da trošim svoje slobodno vrijeme uludo i na pogrešnu osobu. Ta Marika mi ni po čemu ne odgovara i nije mi odgovarala. Slušala je srce drapateljsku glazbu, koju ja ne slušam, a i čitala je i oduševljavala se sa Jane Austen koju ja baš i ne čitam i uopće joj se ne divim i ne oduševljavam se njome. Uz to spremala se optužiti me za nekakvo šovinističko i seksističko vrijeđanje, maltretiranje, uznemiravanje i zlostavljanje. Ne znam što joj je to trebalo, pa tko se danas s nekim tuži i sudi? Naši sudovi i naša suđenja i za konkretne stvari traju godinama i desetljećima. Možda ima veze na sudu, pa me možda i osude. Neću i ne želim se time baviti. Možda tamo na sudu naletim na istu takvu ženu koja slično razmišlja i koja je Marikina istomišljenica, pa me možda ona i osudi ni krivog, a ni dužnog. Tako sam čuo za slučaj da su nekog jadnika osudili na kaznu od godinu dana, a da čovjek nije ni shvatio za što je kriv. Naime, naše sudstvo je takvo. Osudit će te i za najmanju sitnicu, a ove najviše lopove i lopine će ostaviti na miru. Njima se i tako ništa ne može dokazati ili će njihov skupi odvjetnik sve to pobiti, dogovoriti se tamo na sudu i neće biti nikakve optužnice, nikakve krivnje i nikakve kazne.

I kakvu pravdu Marika želi i zaziva? Da sam ja nju uznemiravao i maltretirao? Pa jedva sam jednom ili dva puta razgovarao s njome. I nisam li se ja držao osnovnih naših pravila i obrazaca ponašanja? Ja uopće nisam takav kakvog me ona predstavlja, možda sam htio biti s njom kao muškarac, ali ništa više i ništa manje od toga. Pa ne možeš u ničemu uspjeti, ako ništa ne pokušavaš. Bez pokušaja, nema ni uspijeha. Uopće ne znam da bih je maltretirao, uznemiravao i zlostavljao. Pokušao sam kod nje, nije išlo i to je sve. Moj život je prekratak da bih ga i dalje na nju trošio i ako bih mogao vratiti vrijeme, uopće ga ne bih na nju trošio i potrošio. Ona se tu našla, gdje se našla, ja sam probao, nije išlo i to je sve. Da sam znao, tražio bih nekog novog i nekog drugačijeg, ali što mogu kad mi je tu izbor ograničen, mali i sužen. Mogu zavoditi onoga koga tu imam, a tu se

našla ta Marika, a da je ona čudna, čudna je. Naravno da se ona od svega toga mogla obraniti, ali nije htjela. Svidjelo joj se moje udvaranje, slušala ga je i godilo joj je, a onda je u svojoj nutrini shvatila da to i nije dolično i onda je zvala policiju i sada mi prijeti sudom.

Ona uopće nije racionalna i ima to svoje ludilo iza sebe, a ja ne znam što mi je bilo kada sam se upuštao s njom u vezu. Jesam li baš bio u takvoj velikoj emocionalnoj krizi i jeli mi baš nedostajala žena ili žensko tijelo? Možda da sam otišao kod onih žena u Mađarsku, platio im koliko što košta, obavio ono što sam htio i sve bi bilo svršena priča. Ovako imam na duši maničnu i očajnu ženu, sa tim svojim volonterskim poslom i sa tko zna kakvim ljubavnim vezama. I što je još problem sa njom? Ona se baš na meni kani osvetiti. Ja si umišljam da sam je se za svagda riješio i normalno završio s njom, a za nju je sve to početak nekakve ženske osvete, nekakvog ženskog ludila prema nama muškarcima. Navodno sam ja nju uznemiravao i uznemirio, a sada će to ona meni činiti i uzvratiti mi. Jer sam ja kod nje izazvao ludilo i to da je ona poludjela, a sada bi ona iz tog svoga ludila, tražila osvetu. Ona ne želi sve završiti prekidom veze i mirnim razlazom, nego bi se ona osvećivala.

Stoga ja ne bježim od problema, a dijagnosticirao sam Mariku kao svoj problem, pa ću ipak od nje bježati i izbjegavati je. Ne mogu sebi lagati, a i ne mogu lagati policiji. Nekakve namjere sam imao prema njoj, ali kako one nisu obostrane, od njih odustajem. Stoga, uopće neću dolaziti u Marikinu blizinu i u tu njenu kantinu i kao što sam rekao zaobilaziti ću je u velikim krugovima. Tako je i najbolje, ako nešto nije išlo, onda nije išlo i nema se tu što dodati ili oduzeti. Ja joj se iz tko zna kojih razloga ne sviđam, ne simpatizira me i nisam joj privlačan. Možda je ona išla na operaciju jajnika ili štitnjače, pa kažu da takve žene nemaju ili su izgubile spolnu želju. Isto je tako i sa ženama koje uzimaju lijekove protiv tjeskobe, depresije i idu na kemoterapiju. Vjerojatno je to u pitanju jer je ona po meni bila nekako zatvorena, loše raspoložena i tjelesno iscrpljena. A to sve

nisu uvjeti za predigru, zavođenje i flertovanje. Istina je da ima žena koje bi bile i ostale na predigri, zavođenju i flertovanju, a ona nije ni takva. Njoj i to ide na živce. Ona ustvari nema živce nizašto. Takva je, kakva je i ne znam ima li joj spasa na ovom svijetu i u ovom životu.

Uopće, ne znam zašto o njoj razmišljam. Nisam od onih koji žive od prošlosti i u prošlosti, skloniji sam ipak živjeti u sadašnjosti i u budućnosti. Pogriješio sam, ali ću i dalje živjeti i tražiti si nekog drugog za te moje ljubavne potrebe, a možda i neću. Ustvari trebam tražiti nekoga tko je sa mnom komplementaran i kome dostojanstvo dozvoljava biti sa mnom. Ne namjeravam ulaziti u nekakve duboke veze s ženskim osobama iz pogrešnih razloga. Ako vidim da nešto ne štima, da je nekome ugrožene ponos, dostojanstvo i predrasude, ja neću inzistirati na ljubavi s tom osobom. Kažu da je bolje biti sam, nego u lošem društvu ili u onom društvu koje ti ne odgovara. Istina je da zbog svega toga neću odbijati potencijalne i nove veze, ali neću ni inzistirati na starim i promašenim vezama. I naravno da neću jadikovati i sažaljevati se. Neću ići ni linijom manjeg otpora, zauzet ću svoje kriterije i njih ću se držati. I prvo što ću učiniti, družiti ću se sa ljudima koji meni odgovaraju i kojima ja odgovaram. Uz to, kad idem u grad, otići ću i u njihovu gradsku knjižnicu. Nečeg sam se sjetio. Naime, čitao sam i uvažavao razna lažna, smisljena, ali i besmislena proročanstva, stoga ću u svemu tražiti i pronalaziti smisao. Valjda će mi to olakšati život.

Zato, uzimam Bibliju i u njoj nalazim Mojsija kao proroka. On nam govori o nagradi i kazni ako ne slušamo ili slušamo svoga Boga. O prijetnjama da će nas Bog, ako ne budemo slušali njegove zapovijedi, rasuti, podići na nas mač i da će nam zemlju opustošiti. Ne mogu to ni da slušam, a ni da čitam. Stoga prelazim na Natana, koji navješta najpravednijeg od svih starih Izraelskih kraljeva, kralja Davida. On je najdominantnija pojava u cijeloj Bibliji. Bori se s Filistejcem Golijatom, pobjeđuje ga i nosi njegovu glavu kralju Šaulu, ali sve me to malo zanima. Pa se ni ne upuštam u čitanje o ostalim

prorocima: Samuelu, Elizeju i Iliji. Jednostavno me to ne zanioma. Znam da se Ilija borio za očuvanje svoje vjere, ali što ako je Bog digao ruke od ovog našeg svijeta, naših manjkavosti i naših poroka. Što ako nam je spremio oluju, opći potop i što ako je sve ovo zatišje pred buru i Božji gnjev. Ne znam, ali imam želju i volju sve to saznati.

Na kraju krajeva, zato ću proučavati o 4 velika i 12 malih proroka. I tako čitam o svakome ponaosob. Kažu da je u tim drevnim vremenima prorok bio čovjek koga je odabrao sam Bog da u njegovo ime prenosi njegovu poruku i čuva vjeru. I još neki ljudi kažu da su proroci ostavili najsnažnije proročke tragove u ljudskoj povijesti. Ali prije nego njih spomenem, ne mogu, a da ne spomenem Enoha ili Henoka koji kaže:

„Ja sam rođen sedmi u prvoj nedjelji, dok su sud i pravednost još postojali. Poslije mene, u drugoj nedjelji će se pojaviti veliki grijesi, i nepravde će se uvećati, i onda će doći prvi kraj u obliku poplava i Velikog potopa.“

I uopće nije čudno da su drevni Egipćani u tom općem strahu i predosjećajući katastrofu, gradili piramide kako bi se spasili od pogibije i utapanja. I naravno da su one pomagale samo moćnima i bogatima, za sirotinju na njima baš i nije bilo mjesta.

Stoga su čak i Indijanci u svom Popol Vuhu zapisali:

„Ljudi su bježali u očajanju. Pokušavali su se popeti na krovove kuća koje su se rušile i bacale ih na tlo. Pokušavali su da se uspužu do vrhova drveća, ali ih je ono zbacivalo. Ljudi su tražili spas po pećinama, ali su se pećine zatvarale.“

Svatko se snalazio kako je znao i umio. Netko uspješno, a netko i neuspješno. Tako i ja tražim i u stalnoj sam potrazi za najprikladnijim načinom kako spriječiti to moje utapanje i taj moj završetak u

Velikom potopu. Zato valjda i ja čitam i proučavam o Velikom potopu, o planetarnim ciklusima i periodima i o tome što sve ide uz njih. I naravno da me zanima i Noa, jer ipak mislim i smatram da je to bio stvarni, a ne izmišljeni lik i događaj i da se dogodio u relativno bliskoj našoj povijesti. I ne smatram da je taj Potop bio lokalna poplava, nego planetarna katastrofa. I naravno da osim Noovog Potopa, pročitavam i Utnapištomov, Deukalionov i Ksizutarov potop. Želim se informirati sa više izvora, pa tako uzimam i „Babilonske priče“ i priču o Utnapištomu ili o „onom koji nađe život“. Na njega se sručio potopni pljusak koji je trajao sedam dana i noći. I naravno, da se on iz toga izvukao cio i čitav.

Usput i valjda zato čitam i proučavam o tim velikim i malim prorocima Starog zavjeta. I tako doznajem da je Izaija osim što prorokuje sudbinu Izraela, isto tako najavljuje muku, uznesenje, smrti i uskrsnuće Mesije koji će trpjeti bol i mučenja i koji će otkupiti ljudske grijeha. Jeremija je prorokovao da će Babilonci na čelu sa Nabukodonosorom II pokoriti Židove i odvesti ih u sedamdesetgodišnje ropstvo.

Ezekiel prorokuje razaranje Jeruzalema, ali o obnovu Izraela.

Dotle, Daniel prorokuje Antikrista i Drugi dolazak Mesije. Uzgred predviđa i pojavu Aleksandra Velikog.

Ali nitko nam ništa ne govori o nama. Svi u biti govore o dolasku Mesije, i o tome kako će on otkupiti naše grijeha, ali nam ne govore ništa o našem spasenju od tog Velikog potopa i o spasenju uopće. I trebam li ili ne trebam raditi tu arku ili korablu? I hoće li nam doći kraj svijeta, apokalipsa i katastrofa u našim životima ili neće?

I da ne bih posao ostavio nedovršen, bavim se i sa 12 malih proroka. Oni su mi čak i simpatičniji od 4 velika proroka jer oni navješćuju velike stvari, pojavu Mesije, a ovi mali proroci se bave prizemnijim stvarima, našim zlom, opaćinama, gadostima i našim grijesima. Prvi

je Jona. Njemu je Bog dao zapovijed da ode u Ninivu i riješi njihov problem, to jest osudu njihovog zla. Međutim, on tamo ne odlazi, pa ga guta kit. Kit ga ispljune, pa on ipak odluči ići u Ninivu, prenese im Božju poruku, oni se promijene i pokaju se. Pitam se jeli i meni Bog dao tu zadaću ili taj zadatak? I trebam li ja ovim ljudima ovdje govoriti da se promijene i pokaju za svoje grijehе ili ne trebam? Također je i Joel prenosio Božju poruku, a prije toga je poslao ondašnjim ljudima najeđu skakavaca i rekao je da će samo oni vjerni biti izbađjeni.

Slično je bilo i sa Amosom i Obadijem, oni također nisu poslali najeđu skakavaca, ali su ljudima prenosili važne poruke i također su tražili od ljudi da se promijene i pokaju za svoje grijehе.

Od Hošee je Bog tražio nekakvu žrtvu. Koliko god sam tražio tu žrtvu, pronašao sam jedino da se Hošea morao oženiti Gomerom. Ona mu je rodila troje djece, ali samo je jedno bilo njegovo, tako da je Hošea morao trpjeti tu bračnu nevjeru.

Mihej je govorio o duhovnoj kataklizmi i konačnoj propasti. Međutim, nije na tome sve stalo i ostalo. Sefanije navješćuje i proriče burna vremena za narod Izraela, a Nahum se ponovo obrušava na Ninivu. Njeni stanovnici su u tom trenutku poslušali Jonu i promijenili se na kratko, da bi se vratili starim navikama. Naravno da je stoga Niniva uništena. Habakuk je upozoravao ljude na pljačke i nasilja i da se moraju okrenuti pravednosti jer će samo na taj način preživjeti, a Obadije upozorava narod Izraela na Edomce i na druge neprijatelje.

I izgleda da je netko trebao hrabriti izraelski narod, pa se tu našao Hagaj i Zaharije koji ne samo da hrabre narod, nego ga tješe, upozoravaju da ne čine nepodopštine, potiču na vjeru i obnavljanje vjerskih hramova.

I naravno nakon svega toga, pojavljuje se glasnik Malahije koji govori o tome da će se pojaviti Mesija da spasi čovječanstvo i naravno da je ondašnjem čovjeku, kao i ovdašnjem, nepresušno trebao Mesija, pa se na sve nadovezuju Ivan Krstitelj i Isus Krist, glasnici naše slobode i nade. Međutim, mene sve to ne zadovoljava. Ja bih da mi netko kaže da li da pravim tu moju arku ili korablju. Čeka li nas lokalna poplava ili planetarna katastrofa? Jesmo li pred općim potopom, pred propašću svijeta i pred neakvom kataklizmom ili pred kataklizmama? Htio bih iz te svoje praznine i provalije, gledati u nebo, prema našoj svjetlijoj budućnosti i prema zvijezdama. Gledam i tražim nekakav tračak optimizma i nekakve nade u bilo što. I u svem tom čudu, nesnalaženju i u svim tim proročkim i Božjim čudima, stiže meni nekakav SMS. Netko mi nešto piše. Netko se nakon dugog vremena za mene zanima. Pa ja sam nekome zanimljiv. Čitam ja to, a ono piše:

„Ako si slobodan nakon posla, svrati k meni u kuhinju na piće. Pozdrav- Gabi.“ Razmislim o svemu i zaključim da ne poznam i nisam vidio nikakvu Gabi u kuhinji. Sve mi ovo izgleda nestvarno. Tko bi to ustvari mogao biti? Pitam kolege jesu li primijetili nekakvu gospođu ili gospođicu koja se odaziva na to ime, a oni ne znaju i nemaju tu informaciju. Odmah pomislim da me netko možda i zeza. Svi znaju da sam što se žena tiče malo i zagorio, pa to netko možda koristi da se šegači sa mnom. Stoga pišem e- mail da ću doći na ručak i na hladno pivo u kuhinju. Zlu ne trebalo, odlazim i u polje i tamo tražim razne afrodizijake, kao što su žabnjača, imela, hajdučka trava, valerijana, miloduh, pakujac, komonika, kravljak, kačun i kopriva. To mi samo može pomoći kod žena, sigurno mi neće odmoći. Razmišljam i o tome, što raditi danas, ako je veza u pitanju. Naime, danas počinju pasji dani, a ako se s nekim upuštaš u vezu u tijeku ili u početku pasjih dana, to može samo loše završiti i za tebe, ali i za tu vezu. Ni sam ne znam trebam li početi tu vezu, ili je ne početi.

Kažu da se u životu treba zabavljati i uzbuđivati, ali što kad i sa time nemam sreće. Ja bih da to sve postane rutina i da nema

neizvjesnosti, ali što kad se to meni ne događa. Kod mene se događaju razni paradoksi i nepredvidljivosti i tko zna što će mi se još dogoditi sa tom Marikom. Uopće nisam ni za pozitivne, a ni za negativne promjene. Radije bih mir sa tom mojom okolinom. Međutim, muči me to što nisam bio intiman sa ženom nekoliko mjeseci, a imam i potrebu i želju za tim. Za mene je teško i nemoguće imati prikladan ljubavni odnos ili odnošaj. Znam da nakon određenog vremena sve postaje navika, ali ja od toga ne bježim i ta navika mi nije mrska. Mene moja partnerica privlači i dalje i ja bih to s njom radio do kraja života. Ljudi kažu da prelazim u treću životnu dob, da bi mi se ta ljubavna vatra trebala ugasiti ili da se gasi. Međutim, kod mene nije tako, još izgledam mladoliko i nisam još za baciti.

Neki mi govore da priroda i seks imaju blagotvoran utjecaj na naše zdravlje i da bi se njima mogao produljiti naš život. Neki opet kažu da seks čini čuda za naše zdravlje i da ima ljekovit učinak. Seksom oslobađamo iz tijela endorfin to jest hormon sreće, a on je prirodni analgetik i ublažava kod nas razne bolove i bolesti. Uz to seks poboljšava cirkulaciju i rad srca i jača nam imunitet. Ja sam ovdje u dodiru sa prirodom i biljnom vegetacijom. Ovdje sve buja od života, ima zelenih površina koliko hoćeš i koliko ti je srcu drago, ali nema ljubavi i seksa i to sve loše djeluje na moje mentalno zdravlje. Stoga, ja često boravim u prirodi, idem se na Savu kupati i hodam po okolnim šumama i tražim biljke za moje zdravlje i za moju potenciju.

Uostalom, ništa me to ne košta. Ako u polju naiđem na krtičnjak, čekat ću da krtica izađe i probat ću je uhvatiti. Ona simbolizira tajanstvenost prirode. Pa ako od nje ne doznam što me čeka s tom Gabrijelom, onda ne znam od koga ću išta doznati. Moram gledati i lokalne leptire. Ako naiđem na bijelog i žutog leptira, bit će mi to sretan susret. A ako naiđem na sivog, smeđeg ili crvenog leptira, doživjet ću nesreću. Moram se paziti i lokalnih mačaka. I njima se pripisuje krivnja za buduću nesreću, jer ih se oduvijek smatra vještičjim stvorenjima. Moram paziti da ne ubijem neku pčelu ili

žabu, jer će mi u tom slučaju duša pripasti vragu. Možda stoga izmolim i neku magičnu molitvu i formulu. Moram proizvesti ljekovite valove i magnetske snage, pa ako ih proizvedem, Gabrijela na sve to mora pasti i neće mi odoljeti. Inače, imam ja i svoje ljubavne recepte za izazivanje osoba suprotnog spola. U povjerenju vam mogu reći da znam u jelo ili piće voljene osobe umiješati svoj znoj, krv ili slinu. I navodno da to pomaže. Nisam to do sada koristio, ali ako bude trebalo i time ću se poslužiti.

Inače, vidjet ću tu Gabi, i ako izgleda super i puteno, i ako mi se sviđa, onda ću je pozvati na tulum i na plešnjak, a ako mi se ne sviđa, onda neću. Neću ništa raditi na silu. Samo seks bombe sa mnom dolaze u obzir. Međutim, otkako sam usvojio niže standarde, na mene se uvijek lijepe nekakve luzerice, izgleda da sam za njih magnet. Neke žene vole i seks na brzaka, pa ako je tako, onda nemam što birati. Zato se moram paziti i gavrana, jer su oni vjesnici nekakve nesreće. Naime, u njima se nalaze prokleti i ukleti ljudi, pa oni mogu to svoje prokletstvo na vas prenijeti. Ako se nađem u blizini neke šume, potražiti ću plod divljeg kestena, on će mi poslužiti kao moj amulet ili kao moja amajlija. Inače, neke žene vole ići i na tulum i na plešnjake, ali u muškom društvu. Ovako su sigurne da će imati plesača i nekoga tko će se za njih brinuti, s kime će potrošiti svoje slobodno vrijeme i tko će ih zbrinuti i o njima se brinuti. I tako ja nakon posla i u vrijeme pauze za ručak idem u kuhinju. Pitam za Gabi i prilazi mi jedna u biti zgodna djevojka i kaže:

„Ja sam Gabrijela ili skraćeno Gabi. Čula sam za vaše komplikacije i probleme sa Marikom. Mene ne smeta što ste nju prvo izabrali. Mene i niste mogli izabrati, jer sam tu zatvorena u kuhinji. Evo, pozvala sam vas na hladno pivo i sada vas pitam: imate li mi što reći ili nemate?“

Razmišljao sam što bih joj to mogao reći. Pa, ne mogu joj reći da mi se sviđa i da sam zadovoljan onim što vidim. Naime, Gabrijela je bila srednje građe i možda naglašenih bokova. Izgledala je mladoliko, oblo i zdravo. Sve je upućivalo na to da je plodna, ali sve to i nije bio

razlog moje zabrinutosti. Uopće nisam znao što bih joj morao reći, pa stoga kažem:

„Hvala na pivu. Iako sam se ja za njega snašao. Idem u grad po pivo.“

„I to je sve?“

„Uopće ne znam što bih vam drugo rekao?“

„Čujem da organizirate tulum, roštilj, party ili plešnjak. Jedino ne znam imate li partnerice za ples?“

„Ne, nemamo partnerice za ples. Imate li vi kolegice za ples i jeste li raspoložene za jedno plesno veče?“

„Pa, to vas i pitam. Hoćete li nas pozvati na taj svoj tulum?“

„Nemojte previše očekivati od toga svega. Glazba je sa glazbene linije i sa cd-a, bit će piva, sokova i oštrog pića. Pa, ako ste za to, onda vas na to pozivamo.“

„Gdje trebamo doći i kako se trebamo obući?“

„Krenite prema izlazu iz sela i čut ćete glazbu i vidjeti neke muškarce da pale i peku roštilj, a obući se trebate intrigantno i seksi. Ipak nemojte u tome pretjerivati i nemojte nam doći droljasto obučene.“

„Doći će nas tri.“

„Može vas doći i više vas. Mi ćemo učiniti sve da spasimo dame u nevolji.“

„Nismo mi dame u nevolji, samo bi se malo zabavile, opustile i rasteretile od ove naše svakodnevice i svakodnevnih problema. Svega nam je dosta i blata i prljavštine. Dosta nam je i rada u neprimjerenim uvjetima i okolnostima.“

„Tamo ćete sresti raspoložene i zapaljive muškarce. Biti će vam samo onako kako želite i možete poželjeti.“

„Nismo ni mi od jučer, a i volimo vrelu i užarenu atmosferu. Nismo baš prezahtjevne, i kažem želimo se zabaviti i malo proveseliti.“

„Onda se vidimo i sve smo se dogovorili.“

„Onda smo se dogovorili.“

I tako smo se najjednostavnije dogovorili. Valjda mogu Gabrijelu zvati i na kupanje na Savu. Samo ne znam ima li to ikakve veze sa tim pasjim danima. Naime, čuo sam da se u to vrijeme možeš lako utopiti ili dobiti osip. Možda je bolje da je za početak pozovem na tulum. Samo sada treba organizirati pravi tulum. Kažem kolegama da sam od svega toga uzbuđen i da baš nemam volju za rad. Kažu oni da onda i ne moram raditi, pa me šalju u grad u nabavku. Pa tako kupujem više vrsta mesa za roštilj, pivo, oštro piće, sokove, grickalice, štapiće, čips, slane perece, napolitanke, nekakve kolačiće. Nailazim na nescafe, cappuccino s aromom vanilije, čokolade i kokosa i zlu ne trebalo i to kupujem. Mora se imati cuge i klope za sve. Provjeravam i glazbu. Trebam imati glazbu za svačije uho. Stoga imam i rock, i sentiš i metal i cajke. Pa što mi još od toga treba. Kažu da se mora pripremiti i susjede, ali kako ih pripremiti kad ih nema. To će mi samo olakšati stvar.

Međutim, bojim se policije. Kad bude najbolje, oni će doći i reći:

„Zar vam nismo rekli da vi ne sudjelujete na tulumu?“

„Ali, ja sam sada sa drugom partnericom. Ona me želi i ona me na sve ovo nagovorila. Možda ja i ne bih htio, ali kažem ona je bila presudna u svemu.“

„A tko vam je ta partnerica?“

„Gabrijela iz kuhinje. Još je zovu i Gabi.“

„Provjerit ćemo vašu priču.“

„Pa, provjerite.“

Policajac odlazi do Gabrijele i nešto je ispituje. Razgovor se odužio i nakon određenog vremena mi se policajac vraća i govori:

„Izgleda da je sve u redu. Ona vas želi i rado prihvaća.“

„Jesam li vam to i rekao. Ja sam za Gabi muževan muškarac, a ona je za mene ženstvena žena. Ona meni nešto zrači i to me privlači, a također to i ja njoj činim. U svemu se razumijemo, ne borimo se jedno protiv drugoga, pa tako i u toj muško- ženskoj komunikaciji oboje dobivamo. Nema u toj našoj igri ni pobjednika, a ni gubitnika. I ako jedno od nas dvoje isijava mušku ili žensku energiju, to onome drugome nije neugodno, čak dapače, je onome drugome simpatično. One Marike se ja u principu bojim i plašim. Ona za mene uopće nije ženstvena.“

„Dobro. Dobro. Ne morate više ništa govoriti. Rekao sam da je sve u redu i da vas ona prihvaća.“

„Vi ste dakle prihvatili i amenovali tu našu vezu i to naše poznanstvo?“

„Nego što. Slušajte tu ženu i ne činite joj zlo.“

Policajac odlazi svojim putem i svojim poslom, a ja u sebi zaključujem da je moj emotivni i seksualni život bio u totalnoj banani. Uopće, nakon Marike i nisam znao što ću sa sobom. Bio sam bezvoljan i sve mi se činilo bez svrhe i bez cilja. Pa, ovdje sam krenuo doznati ima li seksa na radnim i volonterskim akcijama, a onda me je neka ženska optužila i namjerava tužiti za seksualno uznemiravanje, za seksizam i muški šovinizam. Jednostavno, nisam za to bio spreman i nisam se na to pripremio. U životu sam usvojio nekakav protokol, ali za ovo sa Marikom mi ne ide u glavu. Ja sam se njoj samo i to malo bezazleno udvarao, koristio sam standardni niz svojih pravila i ništa više i ništa manje, a da će me netko optužiti sa seksualno uznemiravanje, tome se nisam ni u najgorim snovima nadao.

Stoga me i iznenadila ta Gabrijelina želja da izađe sa mnom na tulum. I što to ustvari znači: povremeno viđanje, druženje ili usputni seks? Ako s njom budem to veće, hoće li to nešto više značiti ili neće? Sve je to za mene zbunjujuća zbrka. I uopće ne znam kako ću sve to razriješiti. Znam, postaviti ću svoj šator u blizini, pa ako Gabrijela bude imala istih potreba kao ja, onda ćemo već obaviti što nam dolikuje i što oboje trebamo. Mi smo dvije odrasle osobe, nismo mi pubertetlije, pa da ne znamo što činimo. Svjesni smo svojih postupaka i racionalno se ponašamo. I ako jedno drugo izaberemo za usputni seks, bit će to naša racionalna odluka. Zar se ne kaže: „S kim si, takav si,“ a ja ću biti s Gabrielom i ako ona želi nejasno druženje i neobavezni seks, ja ću joj to pružiti. Pa, zrele smo i odrasle osobe i znamo što želimo od osobe suprotnog spola.

Valjda, nije od onih žena koje su ti privlačne i koje te lako popale, a onda se žele povući ni krive ni dužne. Glume nevinašce i da nisu ni za što krive, a izazvale su me i očekuju nekakvu reakciju. Ne znam što ću onda s njom i kako ću onda postupiti. Ja možda želim seks za jednu noć, to mi treba za moje samopouzdanje, ali nemam ništa protiv ni ako će više biti takvih noći sa neobaveznim seksom. Meni treba djevojka za utjehu, da zaboravim probleme sa Marikom. Kažu

da prema izboru naših partnera netko može znati kakvi smo, ali što kad mi uzimamo i prihvaćamo ono što nam se nudi, a ne ono što bi mi željeli. Stoga nam netko kaže da smo površni, da se dovoljno ne trudimo i da nam je svejedno jesmo li lovci ili smo lovina. Na primjer ja, uopće ne znam što sam u odnosu sa Gabrijelom, čini mi se da sam njena lovina i da je uopće nisam lovio. I uopće ne znam kako je ona doznala za mene i za moj broj mobitela.

I jesam li ja Gabrijeli alfa mužjak ili nisam? Visok jesam, zdrav jesam, poželjan jesam, kao od stijene odvaljen jesam, mogu joj pružiti sigurnost i zaštitu, zainteresiran za štošta jesam i što bi drugo ona od mene htjela. Kažu da žene ne biraju muškarce ni glavom, ni srcem, nego svojim hormonima. Pa ako je to već tako, onda sam joj ja bio laka meta i laka žrtva. Ako je to odlučila raditi sa mnom, onda joj je izbor bio lak i dohvatljiv. Dala mi je nekakav poticaj, a ja sam nakon toga preuzeo inicijativu. I ako ona želi biti žena i ženstvena, onda će to u mojem društvu i biti. I kao što netko kaže da je ljubav luksuz, a ne potreba, onda ću i ja uživati u tom svom luksuzu.

Briga mene jesam li ja birao, jesam li bio lovac ili lovina ili sam od nekog odabran i jesam li bio ono najbolje u danom trenutku i na danom mjestu. I što me brige jeli u početku veze između nas dvoje bilo emocija ili nije. U tom sam se trenutku Gabrijeli učinio lijep, poželjan i zdrav i ona me je poželjela za svog partnera. Valjda sam joj zračio i nekakvu neodoljivu energiju i jednostavno sam je mamio da to učini sa mnom. I kad sam je zagrio, više mi nije mogla odoljeti. Prepustila se mojim simbolima muškosti, poznatijim po imenu testosteroni. Kod jedne žene ti testosteroni su predmet muške agresije, grubijanstva i macho divljaka, a kod druge su predmet toga da je s njom sve u redu, da s njom sve štima i da je sve s njom u najboljem redu. I tko te pita jeli tvoja ljubavna strategija uspješna ili nije. Nekome je ona simpatična, a nekome nije. Nekad mi se nešto posreći, a nekad i ne.

I tko kaže da mi ne želimo biti alfa i dominantan mužjak? Naravno da to želimo. I baš nas brige što žene za vrijeme svoje ovulacije i plodnih dana traže svojim rendgenskim pogledom baš macho mužjake i partnere s većom razinom testosterona. Na nama je da čekamo ženske signale i ako nam ih žena šalje i emitira, onda trebamo krenuti, a ako nam šalje lažne signale ili nam ih uopće ne šalje, onda trebamo od svega odustati. U pitanju je biologija i žena to zna. Svojim hormonima je ona nama seksualno privlačna ili to nije. I mi takvu ženu procijenjujemo, jeli nam zdrava i zavodljiva i želimo li je za partnericu ili ne želimo. Stručnjaci kažu da sve to radimo zahvaljujući shemama naslijeđenim od predaka, pa ako je već tako, onda najbolje da im se prepustimo i izgubimo glavu u društvu lijepe i zavodljive žene. Međutim, postoje i one žene za koje kažemo da su psihopatske ličnosti. Ostavljaju dojam da su najbolje što vam se u životu dogodilo, a onda odjednom kažu da to nije tako. One šalju lažne signale, manipuliraju nad nama i našim emocijama i onda kažu da to nisu uradile.



POGLAVLJE 11

Sviđa mi se kod Gabrijele to što me ona nazvala i u biti se sama pozvala na tulum ili party. Ja sam bio u takvom stanju emotivnog rasula da se ne bih usudio je zvati, zavoditi je, slati joj SMS i nazvati je. Naime, jako me je pogodilo to što mi je Marika pripremila i priredila. Pa nisam ja nikakav uznemiratelj, nasilnik i psiho. Nikoga ja seksualno ne uznemiravam. Uopće nisam takav. U meni je usadila strah da me neće proglasiti zlostavljačem, psihopatom, ženskim mrziteljem i tko zna još da sam što. Nikoga ja ne progonim, zlostavljam i nemam namjeru ikoga silovati. Pa, nisam ja ni prema kome nasilan. Što ne ide milom, ne ide ni silom. Nisam ja nikakav progonitelj i ne smatram drugu osobu svojim vlasništvom. Daleko od toga. Pokušao sam s Marikom, pa nije išlo i to je sve. Niti ja zbog toga osjećam bol, a ne mislim ni da je ona osjeća.

Kažu da su muškarci vizualna bića, da im je ženski seksipil na visokom, prvom mjestu. Pa kad Gabrijela dođe lijepo obučena i sva skockana, znam da joj neću moći odoljeti i zaboravit ću na sve dosadašnje probleme sa ženama. Znam da ću se morati kontrilirati do određenog trenutka, a možda i cijelo večer. Međutim, valjda će i kod nje doći trenutak sumraka i samozaborava, pa da ćemo se prepustiti i našim strastima. Zbog toga sam nedaleko ovog mjesta postavio i svoj šator. Tamo možemo biti sami i intimni koliko god želimo. Zlu ne trebalo, a možda mi se i posreći. Možda se Gabrijela i na to odluči. Nadam se da nije od onih žena koje misle da privlače tipove koji se samo žele poseksati. I što ako misli, ako nema ništa protiv toga. I to je i za ljude, ali i za žene. Treba stvarati uvjete za moju, ali i tuđu sreću, a sreća se sastoji u tome što sam se našao na pravom mjestu u pravo vrijeme i sa pravom osobom. Bitno je da imaš zainteresiranu partnericu, da ona pokazuje interes za tebe, a za sve ostalo je lako.

Odjednom mi se otvaraju drugi životni horizonti i odjednom znam što želim. Nisam nerealnan i ne tražim od života nemoguće. Samo

želim skladnu vezu i obostranu ljubav, a jeli to moguće i ostvarivo, vidjet će se. Bitno je postaviti sebi nekakav cilj i akcijski plan i tome težiti. Inače, ja sam mislio ili sam si to umišljao da sam sklon magičnom mišljenju i razmišljanju, ono je kombinacija intuicije i vjere, a ono uključuje da svoje partnerice čitam kao otvorenu knjigu. Što god one mislile ili govorile, ne mogu mi izbjeći i pobjeći. Nekad sam mogao unaprijed predvidjeti nekoliko njihovih poteza. Znao sam za njihovu glumu i glumatanje, blefiranje i uvijek sam znao koje karte drže u rukama. Jednostavno sam mogao osjetiti što one misle i osjećaju, kako će se ponašati i što će u kojem trenutku učiniti. Međutim, sve to se promijenilo sa Marikom. Morat ću saznati koje ona probleme ima i što je muči. Nije valjda išla na operaciju jajnika ili štitnjače. Nije valjda da uzima lijekove protiv tjeskobe, depresije ili da je išla ili ide na kemoterapiju. Navodno da tada žene izgube spolnu želju i ponašaju se drugačije od zadanog i uobičajenog obrasca.

Nego, da nastavim o tom našem tulumu. Padao je mračak i kad smo već pomislili da Gabrijela i njene prijateljice neće doći, one dolaze. Skockale su se za tu priliku i izgledaju zgodno i zanosno. Gabrijela je obukla nekakvu haljinu koja joj daje priliku da pokaže svoje lijepe listove, grudi, bokove i guzu. Izgleda mlađahno, oblo i zdravo. Podsvjesno daje do znanja da je plodna i da bi s nekim vodila ljubav. Svi su to primjetili, a ja ih upoznajem sa svojim gošćama. Taman smo stavili meso na roštilj i ono je zacvrljelo na laganom žaru. Uskoro je i ono spremno za kušanje, pa tražim tanjure i odnosim ga gošćama. One su se već upoznale s nama muškima i svaka si je našla odgovarajućeg muškarca. Mislim u sebi i zaključujem kako se sve to lagano posložilo i kako se to sve lagano odvija. Jedino što nema dovoljno žena za sve nas muške. Navodno na kugli zemaljskoj ima više žena nego muškaraca, jedino to ja nisam primijetio. Gdje god ja dođem, tamo je manjak. Morat ću ići u Rusiju, Brazil i Argentinu. Pa ću tako te jadne žene osloboditi od te muke i neće se morati više truditi oko muškaraca, barem tako tvrde Darwinisti. Naime u toj

situaciji kada je višak žena, one se moraju više truditi da bi privukle mušku pozornost.

Međutim, tako nije s nama. Nekolicini prisutnih muškaraca sam dao do znanja da je Gabrijela moja i samo moja. Ne želim je ni sa kime dijeliti. Sjedim uz nju, nosim joj jelo i piće i naravno da se ja trudim oko nje. Na svaki glazbeni nagovještaj, zovem je plesati i što reći nego da se zabavljamo kako znamo i umijemo. Muškarci koji su višak shvaćaju da su propustili svoje šanse, pa nekud odlaze. Ostavljaju samo nas koji smo u parovima. I što reći nakon sveg tog jela, pića i plesa, da nisam zvao Gabrijelu u svoj šator, zvao sam je i ona je došla. Ona mi je u tom trenutku bila sve što sam mogao poželjeti: srodna duša, ljubavnica, družica, najbolja prijateljica i rame za plakanje. Jedino što mi nije trebalo rame za plakanje. Trebala mi je njezina ljepota, njezin miris, njezina seksualnost i njeno tijelo. Čak smo se to veče mazili, spavali u istom krevetu i vodili ljubav. Za mene je Gabrijela nova Boginja seksa, pogotovo što mi kaže:

„Dobar si.“

„Nisi ni ti loša.“

„Nisi ni ti.“

„Nisi ni ti,“ kažem pa se nasmijem i nastavim:

„Mogli bi sve to ponoviti.“

„Mogli bi, ako si ti spreman i raspoložen.“

„Naravno da sam spreman i raspoložen.“

I kad smo to obavili po drugi puta, to što se ima obaviti, malo se odmaram, ali i dobivam poriv da nešto recitiram. Pa tako recitiram Baudelaira:

„Opijen uvijek treba biti. U tome je sve: početak i svršetak mudrosti.

Da ne osjećate strahovit jaram Vremena, koji vam tišti ramena i prigiba vas zemlji, morate se bez daha opijati. A čime? Vinom, ljubavlju, poezijom ili krepošću –

kako vam drago. Ali opijajte se!

Pa ako se ponekad probudite na stepenicama kakve palače, na zelenoj travi jarka,

u sumornoj samotinji svoje sobe, kad je pijanstvo već malo popustilo

ili sasvim prošlo, pitajte vjetar, val, zvijezdu, pticu, uru, sve što bježi,

sve što jeca, sve što putuje, sve što pjeva, sve što zbori, pitajte koliko je sati.

I vjetar, val, zvijezda, ptica, ura, odgovorit će vam:

„Vrijeme je da se opijate! Da ne budete mučenici i robovi Vremena,

opijajte se bez prestanka! Vinom, ljubavlju, poezijom ili krepošću - kako vam drago!“

„Vidim da si umjetnički raspoložen, pa mi reci koji ti je najdraži film?“

Malo razmislim o svemu, pa kažem:

„Let iznad kukavičjeg gnijezda“, „Diplomac“ ili „Američki žigolo.“

„Pa, to su neki stari filmovi, ne voliš ove nove.“

„Volim, ali ih se ne mogu sjetiti. Možda „Društvo mrtvih pjesnika“.

„Onda mi reci svoju omiljenu knjigu?“

„Moby Dick“, „Dolazi ledar“, „Ubiti pticu rugalicu“.

„Govoriš nešto što ne poznajem.“

„Kad si me iznenadila sa pitanjima.“

I nakon što sam to izrekao i odrecitirao onu pjesmu ili neku drugu, pratim Gabrijelu do njenog stana, kreveta i do njene sobe. Ona me na rastanku ljubi. Kažem joj da me poput magneta privukla sebi. Ona mi odgovara da se slično ili identično i ona osjeća. Govorim joj o kemiji i tjelesnoj privlačnosti koju osjećam prema njoj, ali da će me to proći i da ću tada moći racionalno s njom razgovarati. Ona mi kaže da je kasno i najbolje da sutra navratim u njenu kuhinju i mi se oprašatamo. Naravno da sam drugo jutro od svega mamuran. Ništa mi se ne radi i uopće mi se ne iznosi mulj iz tih kuća. Jedva čekam podnevnu pauzu i kada ću je vidjeti. Reći ću joj da bih je rado ponovo vidio, a ona mi kaže da je vidim. Kažem joj da bih je rado vidio u našem šatoru, a ona kaže da će vidjeti što može u vezi s tim. Ponovo joj govorim da kada se zamrači, da joj predlažem novi sastanak u našem šatoru. I nakon dugotrajnog nagovaranja ona na sve pristaje i ponovo mi dolazi. Sutradan, joj govorim istu priču, a ona mi kaže da neće moći.

„Zašto nećeš moći?“

„Dolazi mi muž.“

„Prvi puta mi sad spominješ muža?“

„Pa ne misliš li valjda da sam neudata, da nemam muža. Eto sad ti kažem da ga imam.“ „Nakon svega, ti mi kažeš da si udata i da imaš muža?“

„Nego što.“

„Seksaš li se ti i sa njime?“

Gabrijela šuti.

„Vodiš li i sa njime ljubav?“

„On to ne voli. Svaki puta izmisli neki razlog da to ne učini sa mnom. Ali ne znam zašto stalno trči k meni. Htjela sam se od njega razvesti, ali on to ne želi.“

„I ti onda njega varaš?“

„Ne varam ga. Samo zatomljujem svoju prirodu i svoje potrebe. Da imam to s njim, ne bih to činila s drugim muškarcima.“

„Znači bilo je i drugih.“

„Bilo je.“

„A kad on ode, hoćemo li i dalje biti par, ili nećemo?“

„Kako ti hoćeš.“

„Onda hoćemo.“

I tako je Gabrijela išla sa mužem u grad i mora da su otišli u hotel jer je to veće nisam vidio. Kažu da je spavanje s dva različita muškarca u isto vrijeme, opasna stvar za ženu. Nikad ne znaš s kime ćeš ostati trudna, možeš pomiješati njihova imena i možeš biti odsutna duhom.

Meni to u biti ne smeta, ali ne znam koje su namjere te žene. Hoće li ona ići svojoj kući i svojem mužu ili meni? Hoće li sa mnom ostati u kontaktu i u nekakvoj vezi ili neće? Jeli sve ovo samo povremeno viđanje i neobavezan odnos ili je to ozbiljna veza i obavezan odnos? I zašto je sve krenulo nizbrdo? Jeli Gabrijela morala imati muža? Ako ne vole biti zajedno, zašto su zajedno? Toliko pitanja, a odgovori se ne naziru. Meni su za moje samopouzdanje i samodokazivanje potrebno odgovoriti na ta pitanja. Ja sada znam da je Gabrijela snizila svoje kriterije, možda je tražila sve drugo samo ne neandertalca, a ja sam se tu našao po onome: „Daj, što daš,“ ili dobro je dok nema nešto bolje na vidiku. Nema tu nikakve sudbine i ništa nam se ne događa slučajno. Ni zašto nismo predodređeni i nemamo pravo izbora. Možda je Gabrijela nešto i birala, a onda se odlučila za mene.

Pitam se nosim li ja kakvo prokletstvo ili kletvu sa sobom? I moram li imati problema sa ženama. U međuvremenu mi dolazi Gabrijela i govori da joj je muž otišao. Pitam ju je li ona sada moja, a ona kaže da jeste.

„Hoćemo li ići navečer u šator?“

„Hoćemo.“

I tako smo ponovo išli u naš šator. Nije me bilo brige za njene probleme s mužem. A možda me je trebalo biti brige, naime Gabrijela je izgleda htjela ostati trudna, a to nije mogla sa svojim mužem. I naravno da je to htjela sa mnom učiniti. Zvuči otrcano, ali ja sam joj bio samo sredstvo za taj njen cilj i za tu njenu trudnoću.

Možda me je zabrinulo to što sam pročitao da je neka žena rodila potpuno različite blizance. Jedno od jednog oca, a drugo dijete od drugog. Neću li valjda morati ići na DNK test i test očinstva.

Jadan taj Gabrijelin muž. Što li će biti s njim i s njima kad se otkrije da on nije otac novorođenog djeteta? Što li će biti i sa mnom? Kažu da ljubav dolazi kad joj se najmanje nadaš, ali jeli sve to uopće bila ljubav? Ili me je Gabrijela iskoristila za te svoje nečasne poslove. I kako je ona baš mene izabrala za svog alfa mužjaka? Kažu da to žene biraju po svom nagonu i po svojim hormonima. Za nju je sve to bio seks za jednu ili dvije noći, naime ona je htjela ostati trudna s mužem ili s ljubavnikom. Međutim što je bilo u međuvremenu sa mnom? I hoću li se ja i s čime utješiti? Ona vjerojatno i jeste trudna. Da mi je u blizini dotakao bih joj grudi, a ako bi one bile osjetljive, onda bih to znao. Također bih to znao ako bi ona govorila da je stalno umorna ili napaljena. Međutim, nje više i nema. Svuda je tražim, a ljudi u kuhinji mi govore da je otišla kući. Više nije volonterka. Svega joj je toga dosta. Više ne želi besplatno ulagati svoje slobodno vrijeme u društveno koristan rad.

I bez obzira na ovu prirodnu katastrofu ili katastrofu izazvanu ljudskim faktorom, njoj je svega dosta. Ne osjeća više povjerenje, solidarnost i uzajamnost prema tim ljudima ovdje, brine svoje probleme i otišla je svojoj kući. Ili je obavila što je htjela, a htjela je biti trudna, osjetila je da joj biološki sat otkucava i već je htjela dijete. A i taj njen suprug, uopće ne znam što je s njim? Ima li on stabilan posao i stabilne prihode? Vjeruje li on u brak s njom? Želi li on djecu? Ona valjda brine jeli joj vrijeme za djecu ili će i sa time zakasniti. Ne čeka da ju netko kasno ili rano upozori da poslije tridesete godine plodnost žene drastično opada. I tada može ići na hormonske terapije i umjetnu oplodnju, ali nije ništa tako dobro kao kad se to obavi prirodnim putem. Ne kaže li se da što su žene starije, to su postupci sa njenom oplodnjom složeniji i skuplji, a uz to, svaki postupak oplodnje i ne mora biti uspješan. Također kažu da svaki osmi pokušaj biva uspješan.

I naravno da je sve to skupo, a hoće li ona skupiti novce ili će biti i ostati sirotinja to se mene u ovom trenutku i ne tiče. Najbolje je tako, kako je učinila, a koga briga jeli dijete suprugovo ili nije. Možeš sada, kada sve to prođe, i piti i pušiti i debljati se koliko god hoćeš. Glavno je da je dijete zdravo, muško ili žensko. Obavila si žensku funkciju, rodila si i možeš dalje u životu raditi što god te volja. Za mene je sve to zagonetka ili nešto zagonetno. Zašto žena mora baš roditi? Pa i ne mora. Neka se žena bavi umnim radom, a ne svojim tijelom. Dokle će se žena baviti svojim tijelom i svojom prirodom? Zašto se ne bavi svojim umom, kulturom i redom? I do kada će ženska priroda, biologija, mjesečnica, trudnoća, hormoni i animalni porivi njome upravljati? Sve je to za mene enigma, ostario sam, a u to područje ženske psihe nisam i ne želim ulaziti, to ostavljam njima. Mogu za ženski spolni organ smišljati imena, pa tako za vaginu mogu reći da je vulva, čuča, mačkica, dagnjica, breskvica, ali dalje od toga baš i ne ulazim. Mogu svoju partnericu pitati jesi li dobila i imaš li je i to je sve što ću je pitati.

Međutim, meni je svega toga dosta. Osjećam stvarni, a ne prividni i stid i sram. Poslužio sam nekome u tim svojim igrama, a ja sam dospio u nekakav irealni ili metaforički ponor. Gabrijela je sa mnom prekinula i od mene otišla, bez riječi i bez logičnog pozdrava. Za mene je to najgore, jer opet sam sam i opet bih nekoga trebao tražiti, a za to nemam ni volje, a ni strpljenja. Previše sam ja imao očekivanja od svega toga, a nikakve koristi. Mogu prihvatiti i riječi Rade Šerbedžije ili koga već u filmu „Variola Vera“, kada on kaže da je vagina ženski spolni organ, a pizda nečija karakterna osobina. Pa tako mogu reći da su i Marika, ali i Gabrijela pizde. One su se prema meni nedolično ponijele, a ne ja prema njima. Ja sam bio kulturan, koliko sam mogao i dobio sam od njih to što sam dobio. Svakome prema zaslugama, a meni neopravdana kritika i kazna. Barem se nadam da neće biti kazne.

Jednostavno ne razumijem te njihove postupke, pa im tu negativnu karakternu osobinu udjeljujem. I uopće ne znam što im sve to

treba? Valjda i ja osjećam jednaku nelagodu, kao one kada su me je odbijale. One su vlasnice svoga tijela, pa mogu s njim raditi što žele, a ako to ne želi sa mnom raditi i to je legitimno i na to imaju sva moguća i nemoguća prava. Samo, ne može se onda mene optuživati da sam ja za nešto kriv. Uopće ih nisam vrijeđao, uznemiravao i maltretirao. Nisam ja za ništa kriv i takvim se osjećam. Ja sam samo pitao i ponudio svoje usluge, a one su te koje će ih prihvatiti ili odbiti. Iz nekog njima poznatog, a meni nepoznatog, razloga su me odbile, ja sam to prihvatio i sada idemo dalje i nekome drugome. Pa, ne treba nama zbog toga seksualna terapija, a tko bi nam je ovdje i dao?



POGLAVLJE 12

Naposljetku, kad je Gabrijela otišla, sve mi je nekako bilo tužno i pusto, ali nisam mogao, a ni smio prepustiti se pesimizmu i nekakvoj letargiji. Potucao sam se po tom žalosnom selu i jedva sam čekao da i ja odem kući. Na ovom svijetu sve prolazi pa tako i naš odnos i naša ljubav. Jedino to ja zovem ljubavlju, netko drugi bi to nazvao nekom drugom riječju, recimo da je sve bilo iz interesa ili iz Gabrijeline želje da ostane trudna. Ona je mene iskoristila, poslužila se mnome kao crna udovica ili bogomoljka i sada joj više i ne trebam. Dobro da me nije ubila i pojela, nego me je od svega toga poštjednula i ostavila da živim. Istina da mi je zadala novu traumu u tom mom traumatičnom životu, ali bitno je da me je poštjednula i sačuvala mi život. A i ja, da se ne bih time bavio, bavim se onim po što sam ovdje i došao.

Bavim se otkrivanjem nečije krivnje za ove poplave. Na kraju krajeva, to mi je i obaveza, trebam utvrditi nečiju krivnju zbog činjenja ili ne činjenja određenih krivičnih i kaznenih djela. Stoga ću se baviti istraživanjem, izviđanjem i temeljito ću se o tom problemu raspitivati. Saslušavat ću svjedoke, neću širiti i prihvaćati lažne vijesti i suditi ću nepristrano. Neću biti pristran prema siromahu, a neću davati ni prednost nekome velikome i moćnome. Ustvari, nisam ni vidio svrhu tog svog rada ovdje jer je ponovo došla ministrica graditeljstva, a s njom je stigla i mehanizacija, buldožeri i bageri i oni su bili puno brži i efikasniji od ovih ljudi ovdje i volontera. To su bili profesionalci, a mi smo za njih amateri. Naime, oni su puno brže rušili stare kuće, a odnekud su stigli i studenti u majicama i boksericama, nova i odmorna radna snaga. Naravno, da s njima nisu došle neke zgodne studentice. Samo muško društvo, od kojeg se bojim i kojeg se grozim.

Stoga, sam ponovo išao na misu i tamo sam saznao da se može svakodnevno i uobičajeno razgovarati sa Bogom. Da ga se može pitati o životu i ljubavi, svrsi i djelovanju, o dobru i zlu, krivici i

grijehu, oprostaju i spasenju. Pa se ja i time bavim. Inače, u našoj državi narko dileri slobodno šecu, također to čine kamatari, ostali kriminalci bilo oni korimpirani ili nekorumpirani, zatim tajkuni, a ja sam dobio poziv za nekakvo saslušanje. Kažu da je zakonski rok za odazivanje najmanje 8 dana, a ja se moram odazvati u roku 5 dana. I što sam još doživio kada sam došao na sud nego da je glavna sutkinja i tužiteljica bila jedna na prvi izgled feminizirana žena. Pitala me je za moje ime i prezime, adresu i zanimanje, dan, mjesec i godinu rođenja i sve je to negdje upisala. Zatim me je pitala imam li svoga odvjetnika, a ja sam joj odgovorio da nemam. Rekla je da budući da sam nezaposlen da ću dobiti odvjetnika po službenoj dužnosti. Rekao sam joj da mi on ne treba, a ona kaže da je takav zakon. Pitam je trebam li što izjaviti, a ona kaže da ne trebam.

„Jeste li vi sociopat, psihopat ili ste bešćutni ljigavac?“- pita mene sutkinja i pravobraniteljica za ravnopravnost spolova.

„Od kuda sada takva pitanja?“

„S vašim ponašanjem nije nešto u redu. Preformulirat ću pitanje. Dakle, jeste li u krizi srednjih godina, imate li potrebe za dokazivanjem jeste li još u igri i jeste li privlačni samome sebi i drugima i imate li simptome seksualne panike? Smatrate li sve žene kurvama i da moraju prihvatiti svaku vašu uvredu i uvredljivu dosjetku?“

„Sreo sam ženu bez duše i bez emocija. Pamti ono i što sam rekao, što nisam rekao i što si je ona umislila da sam rekao. I to je moj i njen glavni i osnovni problem. Da sam znao da će mi se sve to dogoditi što mi se dogodilo, uopće ne bih trošio i gubio vrijeme na tu ženu Mariku. Ona nema veze ni o čemu i uopće me više ne zanima. Možda ju je to i pogodilo, što sam odustao od nje, pa se sada sa mnom nateže i tuži me.“

„Vidim da ste se na nju uvrijedili i ona vas je povrijedila, ali takva su današnja vremena, u odnosima muškarca i žene se ne zna tko pije, a tko plaća. Znete li vi da je svaki ljudski mozak u početku ženski, a da se muška obilježja razvijaju kasnije? Ne znam jeste li toga svjesni? Jeste li svjesni toga da ste je htjeli odvući u krevet, a ona se nije dala? Ja mislim da je to osnovni i glavni problem.“

„Ona je kao i sve žene, na seks pomisli, možda i eventualno, jednom dnevno, a muškarac na to misli konstantno. I to je osnovni i glavni problem.“

„Muškarac ne može shvatiti što mu njegova žena osjeća. Jedino ako ona zaplače, on zna da ju je povrijedio ili ako ona viče na njega, tada shvaća da je ona ljuta na njega. Vi ste kao i ostali muškarci, nemate ključ za razumijevanje vaših odnosa sa vašom partnericom i vašom ženom.“

„Što vas uopće briga za to. Takav sam, kakav sam. Možda sam je i htio odvući u krevet, ali to više ne želim i nije mi to ni u pomislima. Jednostavno ne želim više ništa sa tom ženom. Sve mi je ogadila. Želim da me ona ostavi na miru.“

„Jeste li imali problema i sa drugim vašim partnericama? Jesu li vas i one odbijale? Jeli vam seks s dosadašnjim partnericama bio previše rutiniran? Čula sam da ste se nedavno razveli. To je vjerojatno i zbog seksualnog nerazumijevanja. Pričajte i recite mi sve o tome!“

„Vi me stvarno iznenađujete svojim pitanjima. Što vas uopće briga kakav sam ja? Mogu vam reći da je moja bivša žena trošila previše novaca, da sam ja nezaposlen, da sam tražio posao, ali ga nisam nalazio i da se zbog toga nismo slagali i da je to dovelo do naše rastave.“

„I onda ste krenuli na druge žene?“

„I onda sam krenuo na druge žene.“

„I sada mislite da je to otvoreni lov? Ne želite upadati u rutinu, pa upadate u ljubave afere zbog seksualne panike. Imate strah da je gotovo sa vašim seksualnim životom, pa se ne znate kontrolirati, napastujete i zlostavljate nedužne žene. Time samo pokazujete svoju nezrelost.“

„Ne kažem da je sve to bilo zrelo, ali nije bilo ni nezrelo.“

„Nikad ne priznajete svoje greške, krivuju prebacujete na nekoga drugoga, nemate stalan posao, brzo se uvrijedite, sebični ste, ne razmišljate o budućnosti, neograničeno trošite, ne prihvaćate nove stvari i nove ideje, ne mijenjate svoje navike, žurite sa seksom, radite ga bez predigre i bezvoljni ste u svemu, jedino niste kod tih vaših novih partnerica.“

„Takav sam, kakav sam. Tko me takvog treba, taj me i trpi ili podnosi.“

„Ako ste takvi, onda ste nezreli za vezu sa nekom ozbiljnom djevojkom ili ženom. To sve može kod vas stvoriti kompleks manje vrijednosti i skup bolnih sjećanja i osjećaja. I što se još može reći, nego da ste vi jedna nekompletna i nedorečena osoba. Moždaš misliti o tome da ste uspješni kod žena, ali vi to ni u kom slučaju niste. Valjda zato napastujete žene i zlostavljate ih.“

„Nikoga ja nisam ni napastvovao, a ni zlostavljao.“

„Ne bih se s tim složila. Vaša tužiteljica kaže da nije osjetila prema vama spolnu želju, a vi ste je i dalje salijetali i niste joj dali mira. Zna li vi da se žena treba uzbuditi i doživjeti nekakvo uzbuđenje da bi u nešto krenula.“

„Kada sam to primjetio, od svega sam odustao.“

„Što ste vi primijetili?“

„Primijetio sam da ona nema spolnih želja prema meni, da se uopće ne uzbuđuje, da se teško vlaži tamo dolje i da ne bi sa mnom doživjela orgazam.“

„Ma, nemojte mi reći? I sve to ste vi snimili?“

„Jesam.“

„Vi ste tražili seksualnu spasiteljicu, i kako je niste u Mariki našli, bili ste ljuti na nju i krenule su vaše grubosti i prljavosti.“

„Možda sam tražio seksualnu spasiteljicu, ali nisam bio grub i prljav.“

„Ona kaže da ju je od vas podilazila jeza. Vaš miris joj se jednostavno nije sviđao. Navodno nešto nije bilo u redu s vašom kemijom. Vaši feromoni, testosteroni, hormoni nisu joj bili u redu. Nije joj se sviđao vaš miris.“

„Zato nije morala biti osvetoljubiva i tražiti svoju pravdu na sudu.“

„Između vas je trebalo biti međusobno uvažavanje, kad već nije bilo uzajamne tjelesne kemije. Zar je ona nešto trebala glumiti i zar se trebala služiti lažnom kemijom?“ „Nismo mi nikakvom pupčanom vrpcom bili vezani. Između nas nije išlo i to je sve. Ja sam to odmah shvatio i od svega odustao. Uopće ne znam koja je svrha ovog i suda i ove privatne tužbe? Možete li mi vi to reći?“

„Niste se našli na prvu loptu s mojom klijenticom. Niste od svega toga htjeli odustati, vrijeđali ste je, uznemiravali ste je i maltretirali.“

„Vaša klijentica je svojeglava i na svoju ruku. Doznao sam da joj je otac preminuo od infarkta, mama od alkoholičarske ciroze jetre, a brat kao žrtva prometne nesreće. To sve mora da je ostavilo trag na nju.“

„Meni to nije spomenula.“

„Mogu li tražiti vaše izuzeće?“

„Ne možete.“

„A zašto ne mogu?“

„Ne vidim svrhu vašeg izuzeća.“

„Bojim se vaše pristranosti. Naime, uvažili ste privatnu tužbu, gospođe Marike, a da ja nisam ništa učinio. Uopće se nisam prema njoj ponašao agresivno, a kamoli nekako drugačije. Bio sam miran i miroljubiv.“

„Nemojte vi ništa prejudicirati. Izvršili ste prema njoj neoprostive i nepremostive grijehe i postupke. Ona je za vas smislila izreku da ste kao Tatarin, kao seksualni manijak. Da ste na nju navalili kao Tatarin i htjeli ste je napastvovati.“

„Jesam li što takvo poduzeo? Jesam li pokazivao takvu namjeru? I ja znam da Tatari nemaju milosti prema ženama, ali ona si je sve to uobrazila. Ima li ona uopće ikakav dokazni materijal za seksualno uznemiravanje i ima li ona kakve svjedoke? Jesam li joj ja slao kakve nedolične SMS poruke? Čime sam je to ja uznemiravao? Čime sam joj to ja podizao tenzije? Uopće ne znam na čemu počiva njena prijava za seksualno uznemiravanje i zlostavljanje? Po meni Marika uopće nema visokih moralnih osobina. Ona je jedna slaba i podložna

javnom mnijenju, a kod našeg javnog mnijenja je stvoren stav da smo mi muški zlostavljači i da ih zbog toga treba kazniti.“

„Ne trebate sve previše doslovno shvaćati. Ako je sadašnje naše javno mnijenje na strani žena, ne trebate to potcijenjivati. Trebate to uvažavati. Ne možete se ponašati po principu: „Nategni koga možeš.“ I mi žene imamo svoje osjećaje i emocije.“

„Ja sam samo htio malo vabiti Mariku, kad sam vidio da mi ona ništa ne uzvraća na to moje udvaranje, onda sam od svega odustao. Tada sam bio u krizi sa ženama i htio sam se pokrenuti.“
„Jeste li i sada u krizi sa ženama?“

„Nakon Marike, imao sam vezu sa volonterkom Gabrijelom. Međutim, ispostavilo se da je ona udana i došao joj je muž i odveo ju kući.“

„I s njom je sve bilo u redu i sve je normalno funkcioniralo?“

„Što se mene tiče sve je bilo u redu i sve je normalno funkcioniralo.“

„Nju ste dakle zaveli i imali ste uspjeha s njom?“

„Može se i tako reći.“

„Na tu Gabrijelu ste ostavili dojam, a na Mariku niste?“

„Nismo svi jednaki. Svi smo mi različiti, ali želimo biti, osjećati se kao alfa mužjaci. Naše vabljenje žena je kompleksnije nego u životinjskom svijetu. Mužjak pauna zna izbaciti svoj rep i svoje spolne žlijezde, a kod nas današnjih muškaraca, važan je duh i tko zna što još, hormoni i testosteroni.“

„Trebate imati i osjetiti evolucijski impuls vaše biološke svrhe i trebate se znati ponašati. Znete li da žena u svojoj ovulaciji ne traži baš pametne muškarce, nego one sa dobrim genima. Žena je ovisna o svom menstrualnom ciklusu i mora da vi niste ostavljali na nju dobar dojam. Pa je ona bila cinična i čangrizava.“

„Ne znam moramo li mi ulaziti u te duboke analize? Pa za mene to i nema takvu važnost. Uostalom, znate li vi što je Chick Flicks ili Chick Lit?“

„Ne, ne znam. Možete li mi to objasniti ili pojasniti?“

„To vam je američki sleng za holivudski žanr filma gdje se prikazuje ljubav i romanca za ciljanu žensku publiku. To su filmovi ženske tematike za žensku publiku. Inače, taj pojam je teško prevesti. Chick je pile, cura, mačka, a Lit- literatura ili književnost. No, naravno da se tu još promiče akt potrošnje i konzumerizma. Stvaraju se snovi o ženskoj dokolici i kompulzivnoj potrošnji. Bitno je nešto imati i trošiti, a ne biti. Vaša klijentica je u meni našla nekoga koga će iskoristiti, osvetiti se i sve to skupo naplatiti. Pa valjda se i mene nešto pita?“

„I što to ima veze sa mnom ili sa našim slučajem? Ne vidim nikakvu vezu niti sa mnom, a niti sa mojom klijenticom.“

„Vi i vaša klijentica ste žrtva Chick Fliksa ili Chick Lita.“

„Kako smo mi žrtve toga što vi navodite?“

„Nekritički gledate takve filmove i imate krive poglede o svijetu i o onom što se u njemu događa. U svemu tome postoji formula ili obrazac, vi ste ga prihvatile i od muškarca bi htjele da se tako ponaša. Međutim, vi živite na brdovitom Balkanu i to jednostavno, ovdje ne prolazi.“

„Recite mi o kojim filmovima se tu radi?“

„Recimo: „Seks i grad“, „Očajne kućanice“, „Vrag nosi Pradu“, „Bridget Jones“, „Žene ironiziraju“ i „Najslađe stvorenje“. Tamo se promoviraju sestrinski svjetonazori, slobodno ponašanje, žensko kokodakanje, konzumerizam, šopingiranje, manikiranje, tračanje i ženske životne vrijednosti. Jednom riječju promiču se ženske trivijalnosti. Ne kažem da mi muški nemamo svoje trivijalnosti.

Mi gledamo: „Umri muški“, „Rocky“ i „Rambo“ i skloni smo mačo trivijalnostima.“

„I što je u svemu tome loše i neprikladno?“

„Treba pronaći pravu i adekvatnu mjeru, u svemu tome se prilagoditi i stvoriti svoj kutak svemira.“

„Vi nas žene uopće ne shvaćate. Vi imate problem sa svarnošću i okolinom. Ti filmovi odražavaju naše ženske snove i čežnje. Svi mi želimo biti i postati moderne žene poput tih naših junakinja iz filmova: „Zgodna žena“, „Kad je Harry sreo Sally“ ili „Plavuše sa Harvarda“. I što bi vi htjeli, oduzeti nam to sve? Oduzeti nam čežnje i nadu? Evo, ja se i borim protiv takvih kakvi ste vi.“ „Takvi filmovi se rade po određenoj formuli ili obrascu. U njima ima odstupanja, ali drže se pravila i konvencija, a glavni cilj im je izazvati ženske emocije i osjećaje. I naravno da im je cilj djelovati na žensku svijest. To vam i govorim, ti filmovi loše utječu i na vas, a i na vašu klijenticu.“

„Ona je jadona doživjela svoj moralni rasap i sunovrat. Negativno ste na nju djelovali, na njenu psihu i na njen daljnji intelektualni razvoj. Očekivala je da ćete je gurnuti podla se i da ćete je silovati. Ona se osjećala od vas povrijeđena i uvrijeđena.“

„U filmu „Variola Vera“ Rade Šerbedžija kaže da je vagina ženski spolni organ, a pizda karakterna osobina. Za Mariku bih ja rekao da je pizda. Svijet je frustrirajući bez žena, ali može biti i gori s njihovim nakazama. Marika je po meni ženska nakaza.“

„Evo, vidite vi je sada i vrijeđate.“

„Ne vrijeđam ja nju. Kako bih je ja silovao kada nas je okruživao veći broj ljudi? Nikad nismo bili sami. Pa, valjda se trebaju dogoditi i nekakvi uvjeti za taj čin silovanja. I valjda trebamo biti sami. U biti mi je ona ogadila seks. Kad sam vidio da kod nje i neću imati uspjeha, da ona ne reagira na moj šarm, digao sam ruke od nje. Toliko se prenemagala i glumatala, da ja i nisam bio zainteresiran za bilo što s njom.“

„Moram vas pitati nešto i po službenoj dužnosti. Dakle, jeste li bili u vojsci i u kojoj?“

„Zašto me to pitate? Zbog PTSP-a? Zvanično nemam PTSP, a nezvanično tko zna. Zvanično sam zdrav da ne mogu biti zdraviji, a nezvanično imam povišen i šećer i tlak i masnoće. Inače, bio sam u dvije naše vojske. Bio sam dakle u JNA, a bio sam i hrvatski branitelj. Braniteljstvo mi se ne priznaje, a ni sa sudjelovanjem u JNA ne znam što bih. Nikakve koristi niti od jednog, a niti od drugog.“
„Ima nekih koji su to iskoristili.“

„Naravno da ih ima, ali ja nisam među njima.“

„Dobro. Dobro. O svemu tome ćemo odlučiti kada se budemo bolje upoznali s činjenicama. Kod nas kažu da tko nije za vojsku, nije ni za ženu.“

„Ja sam bio u vojsci, ali to nisam iskoristio na pravi način. Isto tako je i sa ženama. Sreo sam gaduru, kad sam to uvidio i spoznao, izgubio

sam zanimanje za nju. Uopće ne znam za što me ona optužuje?“ „Bili ste prema njoj preagresivni i zlostavljali ste ju. Žena kada traži svog biološkog partnera, onda joj treba netko što će nju i njeno dijete štiti. Traže muškarce na koje mogu u svakom trenutku računati i na koga se mogu osloniti. U vama je vjerojatno prepoznala emocionalno – mentalnog bolesnika ili slabića. Prekoračili ste nekakvu njenu granicu i ona vam se suprotstavila.“

„Možda mi se suprotstavila, ali ja sam, pogotovo kad mi je poslala policajca, odustao od nje. Više u njoj nisam vidio ono nešto ili ono nešto posebno. Shvatio sam da s njom neću uživati život i da je neću voljeti i ljubiti.“

„Imate li vi, kao gotovo svi naši muškarci, naš poznati muški kompleks ili sindrom majka ili madona/ kurva?“

„Pojasnite mi to! Ja nisam odavde ili nisam tu živio. Ja sam još uvijek dijete cvijeća i sjećam se pjesme: „All you need is love“ ili „Sve što trebam je ljubav“. Međutim, za to mi treba i zainteresirana osoba suprotnog spola.“

„Pojasnit ću to. Tražite slatke i drage ženice, vama naklonjene, sličnog ponašanja kao vaša majka, pa kada ih ne nalazite i ne nađete, onda ste grubi prema tim ženama, maltretirate ih i uznemiravate. Znae ja sam i pravobraniteljica za ravnopravnost spolova i ovo sam uočila kod naših ljudi i kod naših muškaraca. Ako nešto nije po njihovom, onda bude svašta i sve krene po zlu. Naši muškarci ili su uspaljeni ili su bijesni i ljuti, što im njihovo zavođenje ne uspijeva.“

„Činim samo ono što bih htio da netko meni čini. Uopće nisam uspaljen, ni bijesan, a ni ljut. Kažem vam da sam odavno odustao od Marike, njena mi ljubav nije dovoljna, a ni potrebna.“

„Za žene kažu da su stvorene da vole, žele voljeti i očekuju biti voljene. Međutim, tu nastaje problem, ako one kome ne uzvrate ljubav i ako nisu za sve zainteresirane. Marika nije bila za vas zainteresirana i mi smo dijagnosticirali taj vaš problem.“

„Job je rekao da žene vole brbljati kao luđakinje, ovo vaše pričanje je ustvari brbljanje bez svrhe i bez ikakve koristi.“

„Dobro onda. Idite, sada svojim poslom, pozvat ćemo vas na suočavanje s vašom tuženicom. Uskoro očekujte novi poziv i novo suočavanje s vašom tužiteljicom. Naravno, da se i na njega morate odazvati.“

„Jeste li vi čuli za stravičan slučaj u Južnoj Americi gdje je onaj optuženi muškarac zgrabio sutkinju za vrat, zatočio ju, polio je benzinom, uzeo je kao taokinju i od nje tražio da ga oslobodi krivnje za obiteljsko nasilje?“

„Jeli vi to meni prijetite? Nastojete biti pristojan i uljudan. Galamite tu bez osnove. Uopće ne ulazim u motive onoga što ste rekli, ali vam mogu reći da i za to možete krivično i kazneno odgovarati. Vi ili nemate osjećaj krivnje ili imate pomanjkanje osjećaja krivnje. Još jednom vas pitam, prijetite li vi to meni?“

„Ne prijetim vam. Samo kažem da nečije nasilje i nečija samovolja, izazivaju nečiju kontrareakciju i također nasilje.“

„Ako vi meni prijetite, onda imamo i mi kontramjere. Nemojte da pišem prijavu zbog narušavanja javnog reda i mira. Bolje idite svojim putem i pazite što radite i što govorite.“

„Vi otvoreno pokazujete neprijateljstvo i prema meni, a i prema drugim muškarcima. Mora da ste imali loša iskustva s nama. Iz toga

proistječe taj vaš stav da me treba osuditi bez svjedoka i bez suđenja.“

„Tko kaže da Marika nema svjedoka, ima ih ona čak dvoje. i tko kaže da sam ja protiv muškaraca. Istina je da se razvodim od mog muža, ali ništa za to. Tko kaže da ne mogu suditi drugim ženama u problemima.“

„Ja to navodim kao još jedan dodatan razlog za vaše izuzeće. Neprijateljski ste prema meni orjentirani, kao vjerojatno i prema manjinama, istospolnim zajednicama, prema sekularizmu i prema mom humoru.“

„Što sad ima veze vaš humor sa svim time?“

„Možda sam se ja u svemu tome šalio. Možda i nisam imao nikakve namjere prema tužiteljici, a kao što sam rekao ona je sve to krivo shvatila.“

„Molila bih vas da se držite činjenica. Tužiteljica vas je tužila za seksualno uznemiravanje i maltretiranje. To se ne da izmjeniti i zaustaviti.“

„Meni uopće to nije inteligentno s njene strane. Ja sam kada mi je poslala policajca od svega toga i od nje odustao i ne vidim svrhu daljnjeg postupka. Za mene je to njeno mučenje duboko uvredljivo i mislim da ni njoj, a ni meni, uopće ne dolikuje. Nisam ja nikakvo definirano ili nedefinirano zlo. To me vrijeđa i kao čovjeka, a i kao muškarca.“ „Ništa ja ne znam. Tu je njena privatna tužba i od nje ona ni pod kojim uvjetima ne odustaje. Istina je da je to prvi slučaj takve tužbe na ovom sudu, ali valjda ćemo se nekako nositi sa time. Uz ostalo ona kaže da ste vi heretik, nevjernik i hulnik.“

„Što sad imaju moja vjerska i ideološka uvjerenja i svjetonazor, sa svime time?“

„Vi ste reakcionar i bogohulnik, a to nju smeta.“

„Dosta ideologije i dosta ove tragikomedije! Ili ćete mi suditi pošteno i po važećem zakonu, ili se ja uopće više neću odazivati na vaše pozive. I koja je svrha tome svemu? Da slušam vaše prodike i vašu ogorčenost i mržnju prema muškarcima. Meni to ne treba i ne želim to slušati. Vas je neki muškarac duboko povrijedio, vaše rane nisu zacijelile, pa vi sada mrzite i meni se osvećujete. Vi ste mene izabrali za vašeg neprijatelja i na meni liječite komplekse svoje prošle frustracije. Nisu svi muškarci užasni, užasni su oni koji vas povređuju, oni drugi su uviđavni i spremni za daljnju borbu.“

„Dosta je bilo vaših riječi. Ako se ne odazovete na sud, mi ćemo vas onda privesti. Morate se odazvati i odazivati na naše pozive.“

Nisam imao više što za reći. Ustvari ostao sam bez teksta i bez riječi i bez nekakvih dobrih argumenata. Sutkinji sam obećao da ću se odazvati na ta njena ročišta, ali bez obzira na sve to nezadovoljan sam ponovo otišao iz suda na svoj volonterski rad. Razmišljao sam da bi bilo dobro da imam barem nešto malo diplomatskog u sebi ili da sam dvoličan kao Bog Janus. Najbolje bi bilo da imam ta dva Janusova lica, osvrt unatrag i pogled unaprijed. Ili da imam mladenačko i staračko lice, simbole kaosa i dvoličnosti. Tada valjda ne bih imao problema sa Marikom i sa tom njenom kolegicom - sutkinjom. I znao bih se postaviti i prema jednoj, ali i prema drugoj. Znao bih kako što početi, ali i kako što završiti. Znao bih si štošta pretkazati i imao bih rješenje za tu novonastalu situaciju.

I ne bih više šutio, nego bih stalno nešto suvislo i nesuvislo govorio. Pa makar radio i misaone pogreške i stupice, ja bih i dalje trebao nastaviti govoriti. Zauzeo bih našu tradicionalnu, patrijalhalnu, i dominantnu ulogu muškarca u našem društvu. Međutim, ja se nisam snašao i prilagodio novonastaloj situaciji. Trebao sam se

držati naših drevnih kodeksa časti, a ne biti frustriran ovim novim sutkinjinim izazovima i pritužbama. Trebao sam se držati svog starog muškog ponašanja, pa makar ono bilo dokazano pogrešno. I što ako sam podlegao svojim sirovim strastima ili osnovnom instinktu prema Mariki, pa nisam ni prvi, a ni posljednji. Tada sam bio raspoložen prema njoj, ali više nisam. Htio sam umrijeti muški, ako treba, a ne umrijeti ženski i htio sam to nekome raspoloženom pokazati. Šteta je što to ta Marika nije shvatila i nije razumjela. Ona je u tom svom za mene nerazumljivom svijetu, iz njega ne želi izaći i ne želi kontakt s drugim muškarcima. Netko ju je valjda povrijedio, pa se ona osvećuje drugim muškarcima.

Bojim se uopće špekulirati s tim, ali imam osjećaj da je ona nekakva podvojena i umnožena osoba. U jednom trenutku je ugodna osoba, a u drugom je vještica i sebična kurva. U jednom trenutku je s njom sve lijepo, a u drugom se s vama svađa, osvetoljubiva je i najradije bi vam oči iskopala. Da ima više karaktera i lica. Ugodno prema nekome, a neugodno prema nekome drugome. Ne znam čime je ja izazivam na to njeno takvo ponašanje prema meni? Ja znam da su prevladavajuće paradigme patrijarhata u raspadu, ali nitko mi nije rekao koje su nove paradigme i kako bih se ja trebao ponašati. Općenito, ja sam se prema njoj ponašao ljubazno, a ona mi je to uzvratila svojom neljubaznošću i nekakvim otporom. Ona uopće nema mentalitet podčinjenosti, ili ga ima, ali prema meni se sasvim suprotno ponaša ili se ponašala. Kao da bih je ja silovao ili bih joj učinio nešto nažao. Pa ne bih, možda sam se s njom htio zabaviti i to je sve. I uopće njene mjere, struk, stražnjica i grudi, me više uopće ne privlače. Ako će se zabaviti i zabavljati pomoću vibratora, briga me i za to. Za mene život ide dalje, bez nje.

Ali ja ne mogu pobjeći od tih njezinih trauma. Naime, ona je postala traumatizirano biće. Stalno govori i radi ružne stvari i pred vama, ali i pred drugima. Ja bih od nje tipično muški otišao beztraga, a ona me stalno izluđuje i stalno širi svoje otrove i netrpeljivost. Kažu da je jedan od najtežih mentalnih poremećaja rascjep i umnožena ličnost,

a ona to sigurno ima. Barem to ja tako doživljavam. I ne zanimaju me njeni potpuno različiti karakteri i postojanje višestrukog ja. Jednom je slabić, a u drugom trenutku razjareni bik. Pa, ne mogu ja, pored svega u životu, trpjeti u svojoj blizini monstuma „Dr. Jekylla i Mr. Hyda“ ili ubojicu i psiha Normana Batesa. Briga mene za njene amnezije i fuge, buđenja na drugom mjestu i da se ona ne sjeća onoga što mi je činila i učinila. Ja više ne mogu i neću tolerirati tu njenu poremećenost ni po koju cijenu i ni zašto. Uopće me ne tangiraju njeni rascjepi ličnosti i njeno nenormalno suočavanje sa svakodnevnim životom.

Međutim, mislim da je ona mene u svemu preduhitрила i utvrdila mi je dijagnozu da sam ja nekakav ženomrzac ili ranjiv prema ženama, ma što to bilo i što to značilo. Da ja nju kritiziram, rugam joj se, obrćem i iskrivljujem činjenice i govorim joj otrovne poruke. Da bih je fizički i seksualno zlostavljao, kontrolirao i maltretirao. Da se ni zašto ne kajem, sklon sam joj prati mozak i u biti mi je utvrdila narcisoidni poremećaj ličnosti. Možda je imalo osnove, da je to zaključila. Naime, ja sam joj se udvarao, idealizirao je i trudio se oko nje. Htio sam joj stvoriti osjećaj da će joj biti divno sa mnom, ali to je sve. Iz tih okvira nisam izlazio. Ustvari ja ni ne znam što ženomrsci rade ženama, a ostatak i rezultate tih mojih aktivnosti i nisam konzumirao. Uopće ne mogu shvatiti tu njenu logiku i to njeno zaključivanje, i zašto je bila sebična i namrgođena. I ne mogu shvatiti na osnovu čega je zaključila da ću joj ja učiniti nešto nažao. Ako je već glumila hladnu i nedokučivu princezu, zašto se je naljutila kada sam ja to sve napustio i otišao daleko od toga i od nje.



POGLAVLJE 13

Sutradan me obišao moj odvjetnik po službenoj dužnosti. Upoznao se sa mnom i predstavio mi se. Rekao je da će mi pružiti sve oblike pravne pomoći, pravne savjete, sastaviti žalbe, molbe i podneske i da će me zastupati na sudu. Da je on hrvatski državljanin, pravno i zdravstveno sposoban, da je nedavno diplomirao na pravnom fakultetu i da je upisao ili da je položio pravosudni ispit. Da se protiv njega ne vodi nikakva istraga ili kazneni postupak i da će dostojno obnašati tu ulogu odvjetnika po službenoj dužnosti. Pitam ga jeli to do sada radio, a on mi kaže da sam mu ja prvi takav slučaj, da je zbog toga nestrpljiv, ali da se ne moram i ne trebam brinuti zbog toga. Valjda je ta moja sutkinja shvatila da ne mogu plaćati 1.000 kuna odvjetnički sat i nekoliko tisuća kuna odvjetnički dan, pa mi je dala tog mladca i pripravnika za odvjetnika po službenoj dužnosti. On se negdje upoznao s mojim predmetom i samouvjereno je rekao da ćemo ga dobiti na sudu. Pitam ga kako on to zna, a on to nije znao odgovoriti. Stoga mi kaže:

„Vaš predmet je vrlo težak i kompliciran, ali ne bih ja bio ja kada bih sumnjao u pozitivan ishod tog slučaja. Drago mi je da ste baš meni ukazali to vaše povjerenje i tu potrebitu čast.“

„Jeste li vi imali uspjeha na tom sudu i što mislite o sutkinji?“

„Nisam s njom vodio ikakav spor, ali uvijek mora biti prvi slučaj.“

„Jeste li u drugim slučajevima imali više uspjeha?“

„Nisam imao drugih slučajeva. Ovo mi je prvi slučaj na sudu.“

Ne znam zašto sam od svega osjetio nekakav besmisao i apsurd i da živim u svijetu apsurdne ljudske egzistencije. I imao sam dojam da će to biti sud po imenu kadija te tuži, kadija te sudi, a meni su dali

odvjetnika koji je pripravnik i kojem je to prvi slučaj u njegovoj praksi.

„Jeste li se pomolili, jeste li se pokajali i jeste li bili kod svećenika za oprostjenje vaših grijeha?”

„Pustimo sada Boga na miru. Nema on ništa sa svim time. Ja u Crkvu idem kada su nečija krštenja i vjenčanja, a prekrstim se i zapalim svijeću kada netko umre.”

„Ljudska pravda nije ništa, Božja pravda je sve. Molio bih vas da ispovijedite svoje grijeha, da se pokajete i možda vam dragi Bog sve oprosti.”

„Ne znam imam li vremena za sve to. Svećenici od mene traže da imam barem pet sakramenata, a ja ih nemam.”

„Trebate ili trebali ste to odavno obaviti.”

„Možda sam i trebao, ali nisam. Uostalom, zar naši svećenici i nadbiskupi se ne bave posljedicama našeg sustava? Zar nas oni ne osuđuju što odlazimo trbuhom za kruhom? Mi to navodno činimo zbog pomodarstva i konzumerizma, a ne zbog toga što tu posla nema ili ga mi ne nalazimo. Pa kako ćemo obnoviti našu vjeru u Boga, kad nemamo kruh naš svagdašnji? Kako će nama svanuti uskršno jutro poslije velikog petka kad posla nema, pa nema ili ima samo za one odabrane i partijama sklone.”

„Onda ništa. To nećemo moći uzeti u obzir na sudu. Nećemo ni spominjati Boga, da nemate tih pet sakramenata i da niste ispovijedali svoje grijeha.”

„Izgleda da ih i nećemo ispovijediti. Imamo mi i drugih, konkretnijih poslova. Nego, da mi s time nastavimo.”

„Jeli se kajete za svoj postupak prema tužiteljici?“

„Nisam joj ništa učinio. Između mene i nje je veliki ponor i nerazumijevanje. I ne da sam zbog toga zbunjen, nego ne mogu shvatiti da me je ona tužila. Ne mogu shvatiti da sam baš ja neletio na takvu iskomplekiranu ženu. I zašto ona ustraje na toj svojoj pravici i pravdi. Znete li vi da je upravo baš zbog takvih situacija porasla stopa muških samoubojstava. Stopa ženskih samoubojstava se smanjila, ali muških se drastično povećala. Muškarcu se ne kaže i on ne zna što je u opisu njegova posla. Ako su muškarci lovci, goniči, zaštitnici i hranitelji, zašto ime se to ne dozvoljava?“

„Ne znam, ali ta gospođa Marika vas nije tako doživljavala. Ona je smatrala da ste vi manipulator i uznemiravač žena. S jedne strane ste ženomrzac, a s druge ste nasilnik.“ „Ja sam samo onaj koji ima problema s ritualom udvaranja i parenja. Čak se i crna udovica i bogomoljka bolje odnose sa svojim partnerima. Istina, da ih one na kraju ubiju i pojedu, ali su prije spolnog čina zainteresirane za muške usluge.“

„Koliko vidim ona je sada na vas bijesna. Želi dići halabuku i nekome cjepidlačiti. Bila je na sudu i tamo si je našla sugovornicu i nekoga tko će je podržati.“

„Ali između nas i nije nešto bilo. Ja sam joj se nabacivao i ona je poslala policiju na mene. Kad mi je policajac rekao da mi se sprema tužba za uznemiravanje, ja sam se povukao i uopće ne znam zašto sada ona tupi.“

„Ona navodi da imate loše muške navike kao što je kopanje nosa, puštanje vjetrova, podrigivanje, da se kupate u Savi i da u njezinoj blizini češkate genitalije.“

„Uopće to nisam u njenoj blizini radio. Možda kao svaki muškarac ovog kraja, imam ukorijenjene predrasude prema ženama, možda i ja kažem da nema veze ako je dijete žensko kad se rodi, glavno da je zdravo i možda sugeriram roditeljima drugo, muško dijete, ali to je sve. Uopće, nisam kao Henrik VIII, iako kod nas i takvi muškarci postoje.“

„A da li to radite? Imate li vi primisli da jalovu ženu treba ubiti?“

„Ne mislim tako. Neka svi žive i neka ih se pusti živjeti. Sve radim u granicama normale.“

„Ali ipak ste tuženi. Nešto tu ne štima.“

„Moja tužiteljica je jedna zajedljiva, zločesto sitničava i pakosna žena. Umislila si je nekakvu svoju pravdu i na njoj inzistira.“

„Sutkinja i pravobraniteljica za ravnopravnost spolova je utvrdila vašu seksualnu traumu sublimiranu krizom srednjih godina i da ste vi teški psihoanalitički slučaj.“ „Svatko vjeruje u ono što izmisli. Uopće nisam kriv za Marikine frustracije.“

„Eto, vidite. I nije ona daleko od istine. Sve su to devijacije i devijatne pojave.“

„Znate li vi što su nastrane devijacije, parafilije i devijatne pojave? Ne znate. E pa onda ću vam to reći. Radi se o voajerizmu, fetišizmu, sadizmu i mazohizmu, što gotovo da se kod nas i tolerira. Ali se ne tolerira egzibicionizam, pedofilija, nekrofilija i zoofilija. Također se od nedavno kod nas tolerira homoseksualnost, a do nedavno i nije. I kad je netko perverznan, ljudi smatraju da ga treba odstraniti iz zajednice, nekako kazniti, kastrirati ili ubiti. Pa ne mislite valjda da sam ja nekakav pervertit ili da imam nekakav poremećaj nagonске

sfere. Ja sam u jednom trenutku vidio zgodnu ženu i htio sam joj prići. Ona me nije htjela i to je sve. Po meni je sve to bezazleno.“

„Po mojim spisima i po vašoj optužnici, to i nije tako. Vaša tužiteljica vas nije optužila za perverzije, ali je za neprirodno spolno ponašanje, ponižavanje kao žensku osobu, psihičko zlostavljanje i uznemiravanje. I tko to tvrdi da se voajerizam, fetišizam, sadizam i mazohizam kod nas toleriraju? Gdje ste to čuli?“

„Tko koga pita kako će se vaša ženska prema vama odnositi? Hoće li nositi erotsko rublje, cipele s visokom potpeticom ili hoće li nositi svilu ili kožu? Ako se to njoj sviđa, a i vama, onda obostrano uživajte. Isto je tako i sa sadizmom i mazohizmom, ako netko voli nekome nanosti tjelesnu i duševnu bol, a ima nekoga tko to odobrava, onda je na njima da to odluče hoće li to raditi ili neće. Slično je i sa mazohizmom i voajerizmom. Kažu da su Amerikanci proveli nekakva istraživanja i utvrdilo se da je većina ljudi sklono tim nastranim devijacijama.“

„Ne znam. Ne bih se s vama složio. Ako smo svi na neki način nastrani, i ako činimo to što činimo, kako onda kao ljudi i kao zajednica funkcioniramo? Što nas drži na ovome svijetu? Neće li se sve srušiti kao kula od karata?“

„Vidim da ste vi mladi i zeleni što se toga tiče. Nekad se i homoseksualnost tretirala kao devijantna pojava, a sada više ne. Kad dođete u moje godine, vjerojatno ćete biti oko toga tolerantniji i imat ćete više razumijevanja za sve to. I vjerojatno ćete spustiti granice oko toga što je nešto normalno ili što je nešto nenormalno. I to ispitivanje je utvrdilo da je trećina ispitanika zainteresirano za voajerizam, četvrtina za fetišizam, a ostali su za sadizam i mazohizam. Eto, takva nam je priroda, pa što vi rekli, naučnici će vam to poreći.“

„Ne slažem se s vama. Bolje da se mi usredotočimo na naš predmet. Što ste vi konkretno činili toj gospođi Mariki i zašto ste je vi razljutili da vas je ona morala tužiti?“

„Ne znam koliko vam puta to moram reći. Ništa joj neprikladno nisam radio, a ni učinio. Jedino sam je pozvao na tulum, koji smo mi volonteri i radnici organizirali.“

„Niste li bili vulgarni prema njoj? Niste li bili agresivni prema njoj i niste li je seksualno izazivali i provocirali?“

„Nisam.“

„I da nisam vas to stigao pitati. Jeste li sudjelovali u ratu? I jeste li tamo koga silovali? Imate li PTSP? Možda se i na njega izvučete i možda se na njega pozovemo?“

„Bio sam u ratu. Nemam PTSP. A jedino što sam pomislio kad sam vidio Mariku bila je pjesma: „Kakav je, takav je, drži ga, ne daj ga, jer je muškarac.“ To sam pomislio i to mi se u tom trenutku ukazalo.“

„Ne znam što na sve to reći. Kod vas i kod te gospođe Marike postoji odnos krvnik i žrtva. Vi ste u tom slučaju krvnik, a ona je vaša žrtva. Jeli to produkt vaše ili njene nesretne sudbine, ja ne znam. To vam je nekakvo predodređenje, gotovo kao što je likovima u našim romanima početkom stoljeća bilo predodređeno da glavna lica studiraju u Beču ili Pešti, da se vraćaju u rodni kraj i onda polude, propiju se, nekoga ubiju ili sebe ubiju. Takva nam je valjda bila ta nesretna sudbina. Tako nam je bilo, kako nam je. Još vas jednom pitam: jeste li se s njom normalno ponašali?“

„Naravno da jesam. Bio sam normalan i normalno sam se ponašao.“

„Jeste li joj pričali masne viceve? Jeste li je nečim izluđivali? Ne bi ona samo tako protiv vas podigla tužbu.“

„Ona je jedna žena koja pretjeruje s osjećajima i emocijama, ali ja mislim da je možda ona čula da ja imam novaca pa me hoće kazniti i tražiti odštetu za svoje duševne boli. Ukrašavala se, šminkala, brijala noge i dotjerivala, trudila se ostaviti upečatljiv dojam, ali tamo i nije bilo zainteresiranih muškaraca. Ja sam kao i svi muškarci vizualno biće i naravno da sam to i primjetio. Zavarali su me ti prastari biološki spolni signali i na sve sam djelovao više podsvjesno, nego svjesno. Ne znam kako sve nisam predvidio. Trebao sam znati da ona odašilje lažne seksualne signale, iako je imala sve erotske stimulanse: atletsku figuru, pravilnu i okruglu stražnjicu, pune grudi, dugu kosu i što ja znam čime me još privukla. I naravno da sam ja njoj slao i odaslao svoje ljubavne signale. Uopće se nisam pitao za njenu osobnost, osjećajnost i pamet. Privukla me dobrim tijelom i njenim mirisom.“

„Međutim, ona nije takva osoba i nije tako odgojena. Ne spada ona u lake ženske i u lake lovine i naravno da je odbila vaš poziv na tulum.“

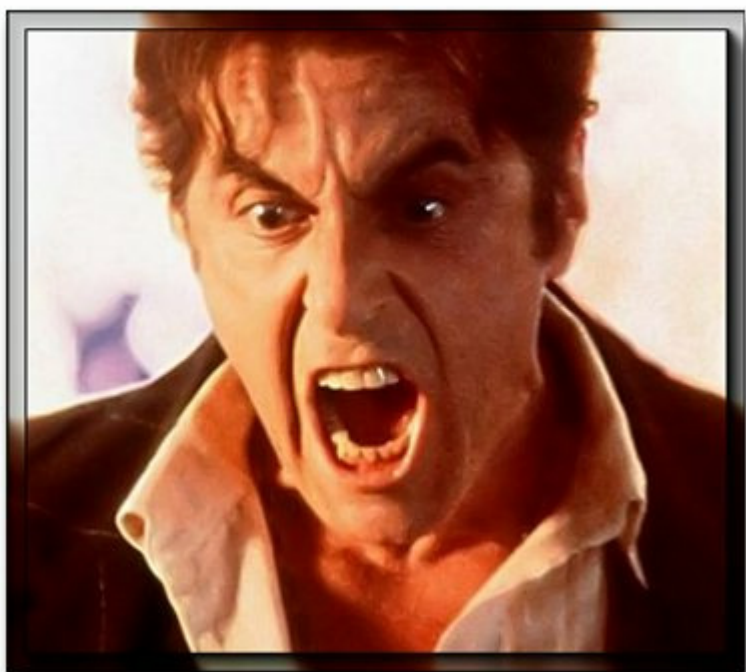
„Dobro. Situacija je takva kakva jeste. Tužiteljica me mrzi i vjerojatno me sutkinja mrzi. Moj čin možda jeste nepromišljen, ali postoje i olakotne okolnosti. Pa nisam ja nikakva nakaza i freak. Učinio sam samo ono što bi učinio bilo koji normalan muškarac sa normalnom ženom.“

„Tko kaže da je gospođa Marika normalna?“

„I to je istina. Tražio bih izuzeće suda. Ovaj sud je pristran i neću više ići na nikakvo saslušanje.“
„Vidjet ću što se može s tim.“

Uopće nisam s tim odvjetnikom uspio dogovoriti odgovarajuću taktiku. On mi je dodijeljen po sili zakona, pa je već takav kakav jeste. Nekako mi je bio mlad i zelen. Tješio sam se time da će sve to biti dugogodišnje parničenje, pa će on u međuvremenu doći do potrebnog iskustva. Naše statistike kažu da neki slučajevi traju i po više od 10, 15 i 20 godina. Međutim, to je samo naše jalovo mučenje, gubljenje vremena i novaca. Nepotrebno sam optužen za nekakav muški šovinizam, povredu ljudskih prava i mržnju prema ženskom rodu. Dobro da ne radim, pa mogu dolaziti na te sudske postupke i istrage. Obrijem se, lijepo se obučem i idem na sud. Pa neka nešto traje, dok traje. Možda netko predloži i sudske mirenje. To bi ustvari bilo i najbolje rješenje, jer sam ja sve novce iz banke podigao, zlu ne trebalo i ništa javno nemam. Sve držim u tajnosti. Jedino imam kuću, koju mi ne mogu oduzeti jer mi je to jedina nekretnina. Od mene se i tako ne mogu naplatiti, jer su moja potraživanja i dugovanja nenaplativa.

Postao sam ili sam se doveo u tu situaciju da sam kao svi ostali koji ne mogu ili ne žele plaćati svoje dugove i račune. Pa tako ni ja, neću i ne želim platiti sudske dugove i sudske račune. Stoga ću i bankrotirati ako treba i tražiti oprost dugova. To se sada po novom može. Neće mi se blokirati zatvoreni računi i neće mi se oduzimati imovina bez prigovora i ostavit će mi se krov nad glavom. To mi je jedino bitno. Proglasit ću osobni stečaj i neću platiti sudske troškove i to što od mene ta Marika traži. I za mene je taj osobni bankrot spasonosno rješenje da ne platim ono za što nisam ni kriv. I neću se morati seliti u neki privremeni smještaj, stano ili nečiju obiteljsku kuću, nego ću ostati u svojoj. Imat ću i svog tutora ion će brinuti za mene i voditi brigu o meni. Kažu da nam je to naša borba dala jer do sada nikoga nije bila briga za nas, a od sad će razni ovrhovoditelji biti uviđavniji i gledat će imaš li gdje živjeti ili nemaš.



POGLAVLJE 14

Slušam, čujem i čitam da su nam za sve krivi Srbi i da ih optužujemo i za ono što su krivi, ali i za ono što nisu. U srednjem vijeku su kršćani imali kao dežurnog krivca Ahasvera ili vječnog Židova. Na njega su sve svaljivali. Danas dobro ekipirani timovi sastavljeni od sveučilišnih profesora, novinara, pisaca, sociologa, politologa, psihijatar, filozofa i generala proizvode mržnje, laži i ludila raznih vrsta i optužuju nekoga i za najmanju sitnicu, i ako su nešto učinili i ako nisu. Samo ja ne znam što to ima veze sa mnom i sa Marikom. Izgleda da ipak ima. Stvoreno je takvo stanje ili sranje u društvu da bi netko kruha preko pogače i da se pojedinci drže ili ne drže dogovora kao ljudi bez obraza. Možda i znaju značenje tih naših, starih narodnih poslovice, ali ima pojedinaca koji se ničega ne drže i do ničega im nije stalo. Stalo im je do njihovog privatnog interesa i to ti je. Od toga ne odustaju, dok se ne uvjere da od toga neće biti ikakve koristi ili vajde.

Zbog toga svega me je Marika i tužila i traži odštetu za duševne i fizičke patnje. Ja ni ne znam kako sam ih prouzrokovao, ali ona ima tu svoju sutkinju i preko nje se nada da će ostvariti te svoje planove i zahtjeve i da će od mene dobiti novce u ime te duševne i tjelesne patnje. Pa, kako i ne bi. U našoj državi je sve moguće, pa tako i to. Naime, kod nas je normalno da porezni utajivač i nasilnik organizira rođendan našoj predsjednici. Da nad nama vladaju nekakvi kvazi novinari i određuju nam način našeg života. Možeš samo tako živjeti i nikako drugačije. Nekakvi novinarčići nam određuju pravila života, kako ćemo se ubuduće ponašati i hoćemo li mi išta imati, ili nećemo. Oni su naš jedini mainstream ili nam određuju taj naš mainstream. A ako me već pitate što je to, onda ću vam reći da je to naš važeći svjetonazor, kultura i nekultura. Ono što dijelomo s ostatkom populacije. Međutim, kod nas su ljudi podijeljeni na one lijeve i desne. Nema matičnog tijeka i zlatne sredine, pa sam i ja u procijepu svega.

U međuvremenu čujem da se sprema rekonstrukcija sudačkog sustava. Reforme nam trebaju, ali tko će ih provesti. Isti ljudi rotiraju s jednog položaja na drugi. Nema nikakvog pomaka na bolje. Svakodnevno smo u prilici doznati za nekakve političke afere i svakodnevno slušamo o narušavanju ugleda državnih institucija. I tako doznajem da je jedna sutkinja, naravno da joj se ime i prezime ne navodi u mogućem dosluhu sa jednim uvaženim gospodarstvenikom. Ona mu je nešto pogodovala, ali u interesu sudske istrage nitko više ništa ne govori. I naravno da ja tome ne pridajem neku važnost. Pa to se stalno događa. Vuk pojeo magare, ali nitko na to ništa ne reagira. Međutim, nova partija je na vlasti, žele se dokazati, pa im i to smeta. Žele nekakve rezultate, preko noći ili preko dana. Iako se najavljuju spektakularni slučajevi, u biti se ništa ne događa. Niti je tko za što kriv, a niti se u državnu riznicu slijevaju ikakvi novci. Priča se o borbi protiv korupcije, pranju novca i raznim zloupotrebama položaja i ovlasti, ali sve ostaje samo na pričama i kao mrtvo slovo na papiru.

Uopće se više nikome ni zašto ne sudi i nikoga se ni za što ne osuđuje. Izgleda da su se od daljnjeg progona oslobodili i Milana Bandića, i Božidara Kalmetu, i Nadana Vidoševića i Marinu Lovrić Merzel. Iako je njima, oni su se s nekim nagodili, ali što je sa mnom? Pa neću valjda i ja završiti sa pravomoćnom presudom i neću valjda morati platiti ono što nisam dužan platiti. Pa ja sam se ponašao kao svi u našem društvu. Ne znam hoću li morati nekuda bježati kao nedostupni tajkuni: Kutle, Gucić ili Radošević. Ili ću se pomiriti sa pravomoćnom novčanom kaznom, a ako u slučaju da je ne mogu platiti, možda završim i u zatvoru. Možda na sve uložim i prigovor i borim se dalje kao naš bivši premijer i predsjednik HDZ-a Ivo Sanader. Pa ja i nisam ni za što kriv i takvim se ne osjećam. Niti sam napravio državi štetu, niti lokalnoj zajednici, a nisam ni oštetiо državne, ni privatne tvrtke. Nema me tko osuditi da nadoknadim počinjenu štetu, da mi se oduzima dio ili cijela imovina. Nadam se da će me od svega osloboditi, kao i od plaćanja sudskih troškova i

nadam se da će pravosudni sustav i kod mene doživjeti fijasko i od svega odustati.

Odvjetnik me još jednom posjetio i rekao da sve dobro napreduje. Međutim, ja nisam znao u čemu je napredak. On mi objašnjava da u biti i nisam počinio nikakvo krivično i kazneno djelo samo da se trebam oko svega toga malo strpiti.

„Zašto se imam strpiti?“

„Nešto se iza brda valja, ni ta vaša sutkinja nije više nedodirljiva.“

„Nije ona moja sutkinja, ona je Marikina. Ona drži njenu stranu.“

„Bliži se i njen kraj. Neće više ni njena strahovlada trajati. Mi moramo u svemu otežati i sve dovoditi u sumnju i odugovlačiti.“

„Njih dvije su pribavile neprovjerene i nezakonite dokaze. Imaju lažne iskaze i lažno su me prijavile za seksualno uznemiravanje i maltretiranje.“

„To vam i kažem. Možda se sve to obori na nekom normalnom i regularnom procesu i postupku. Možda dođe neki drugi sudac i on vas proglasi da niste počinitelj svih tih kaznenih djela.“

„Sve je to rekla kazala. Ta sutkinja ima svoje zaleđe i pozadinu. Ona je i u stranci na vlasti. Uopće ne vidim u čemu je napredak i u čemu se sastoji taj vaš optimizam? U čemu to napredujemo? Zar su nestali dokazi na kojima se temelji privatna tužba? Zar sve nije bio namješteni sudski postupak, gdje je moja kazna odlučena unaprijed? Zar me njih dvije nisu htjele uništiti u javnosti? I zar me nisu htjele prikazati da sam ovisnik o seksu, drogama i alkoholu?“

„Sutkinja ima problema sa pravom i pravdom, a taman vam je spremala kaznu za vašu uvredu i djelo ugleda, sramoćenja i časti.“

„Kako ona može imati problema sa pravom i pravdom?“

„Pogodovala je nekim tajkunima i gospodarskim kriminalcima, pa će je izgleda smijeniti.“

„Hoće li onda Marika ići na mirenje?“

„Neće. Možda odustane i od tužbe jer će vjerojatno sudac postati neki muški šovinista i seksist. Naime, kod nas postoje sutkinje koje drže do ženske stvari i do ženskih načela, a postoje i suci koji su muški šovinsti i seksisti. Nema zlatne sredine.“

„Dao Bog da dobijem muškog suca. Mislite da će se to dogoditi?“

„Zato vas ona neće tužiti ili odustaje od tužbe. Morate se samo još malo strpiti. Doći će i naše vrijeme i naše povoljne prilike. Ne kaže li se da je svaka sila prolazna i da je svaka sila za određeno vrijeme.“

„Mislite li da će ta naša muka i zlo prestati?“

„Kažem vam da je sutkinja pogodovala nekom posrnulom gospodarstveniku, a njemu su štošta otkrili. Sada su kod nas na djelu nove i zdrave snage, a to više nisu ni sutkinja, a ni taj posrnuli gospodarstvenik.“

I što reći nego da je tužiteljica trajno povukla tužbu. Ako nema skandaloznih sudskih odluka, onda nema ni tužbe. Naime, tužba se može povući i ponovo podnijeti, ali valjda se i mene nešto pita, a ja sam rekao da se slažem s povlačenjem tužbe, ako se ona više neće podnositi. Tužiteljica je od svega odustala. Imala je dogovor sa sutkinjom, a kako je ova suspendirana, onda ništa. I što još mogu

reći nego da troškove suda snosi tužitelj, a tužitelj naravno nema novaca. Ona je od svega odustala, to joj je valjda ostalo od njenog kućnog odgoja i više me neće tužiti. Ostali su sudski troškovi i da se sve zaboravi, ja sam ih platio. Ne želim da se moje ime povlači na sudu. Na normalnom sudu, nije bilo ni šanse da ona to dobije, bez konkretnih i raspoloženih svjedoka i samo na njenu riječ. Valjda je i kod nje prevladao zdrav razum i nije joj se dalo nastavljati nešto što nije imalo izgleda i šanse da dobije. I taj novi sudac me oslobodio po svim točkama optužnice. On naime ima sasvim drugu profesionalnu etiku, moral, čast i dostojanstvo i nije sklon prihvaćati nešto pod raznim političkim i nepolitičkim pritiscima.

I da moram reći da su na sudu vladali drugi zakoni, drugi pravni argumenti i činjenice i da nije bilo nikakvih falsifikacija i nikakvih dokaza koji bi imali pravnu snagu. Može se Marika na sve to žaliti i govoriti ostale svoje nebuloze, ali više nema nikakve vajde za tim, čak su i njeni svjedoci protiv nje. Naime, ona je vršila pritisak na njih i tjerala ih je na lažno kunjenje, a ovi to nisu htjeli i tu je nastao novi spor. Ona ih je zatim željela potkupiti, a nije imala s čime i oni su od svojih prvobitnih izjava odustali. Tako da više nema mog „zločina“ iz mržnje prema ženama, nema ni nasilja zbog pripadanja drugačijem svjetonazoru, nema ni rasne diskriminacije, nečijeg uznemiravanja i maltretiranja i nema me se za što kazneno i novčano sankcionirati. Možda će problem nastati što će netko morati platiti sudske troškove, a Marika nema novce za to. Njoj nije išlo ni u prilog da me se pravomoćno ili nepravomoćno osudi na 6 mjeseci zatvora, ona je htjela svoju odštetu za duševne boli i od toga do dana današnjeg nije odustala.

Ja joj kažem da joj to neću platiti, radije ću u zatvor ili ću raditi za opće dobro za neku humanitarnu ili ekološku organizaciju, a ona samo hoće svoje novce. Novi sudac joj govori da se obustavlja postupak zbog nedostatka dokaza i zbog odustajanja svjedoka, a ona i dalje ga tupi, li ga tupi i od svega ne odustaje. Sudac joj govori o nepodudaranim iskazima svjedoka, a ona mu odgovara pa što ako

se nešto ne podudara. Sudac joj govori da on onda ne može raditi i poništava slučaj, a ona mu govori da ništa ne zaključuje, da će se ona žaliti i da je kraj svemu kada to ona kaže. Sudac joj govori da ona ima problema sa integriranjem u društvo, a ona mu odgovara da nema, da ona odlično funkcionira. Sudac joj govori da ne želi sukob s njom i da će je kazniti zbog nepoštivanja suda, a ona mu odgovara da joj je sve svjejedno. Ona hoće svoju novčanu nadoknadu za duševne patnje i ništa više.

„Ja ne vidim da vi imalo duševno patite. Bit dokaznog postupka jest da se utvrdi materijalna istina i da netko ima pravo na pravično suđenje. Vi inzistirate na novcima i novčanoj nadoknadi, a ja vam ih ne želim tek tako udijeliti. Pa zašto onda inzistirate na daljnjem procesu kada je vidljivo da čovjek nije ništa počinio? Možda se malo zanio i koliko ja vidim, to je sve. Evo, ja ga zbog toga opominjem, a i policija ga je opomenula i on vam više i nije prilazio. Nije vas više uznemiravao i maltretirao.“

„Ali on je svojevremeno učinio to što je učinio. Ja zbog toga i dalje patim i imam duševne smetnje. Nezadovoljna sam životom, sobom i mojim poslom i često mi treba moja samoća. Za to sve je on kriv.“

„Ali on vam se samo jednom ili dva puta obratio. Kada je vidio kakvi ste, više nije htio imati posla s vama i više to nije činio. Odustanite od svega, to je moje mišljenje, a vi ako ćete nastaviti sa daljnjim procesom, platite troškove ovoga suda i idite na koju god želite instancu i kuda god želite.“

Tim riječima je sudac doveo Mariku u nedoumicu. Naime, ona je i dalje smatrala da sam ja njen plijen i da ona neće tek tako odustati od mene. Ja sam već odavno shvatio da je ona moj energetski vampir, da želi iz mene iscijediti moju energiju i moja financijska sredstva. Stoga, me njene ljutnje, melodramatsko ponašanje, ogovaranje, paranoja, emocionalna ucjena i manipulativno ponašanje, uopće ne brinu. Ona je takva i nikakva drugačija. Kažu da

za energetske vampire nije preporučljivo: gledati ih direktno u oči, da se oni hrane tuđim reakcijama, pa ne treba na njih reagirati, ne treba s njima raspravljati i proturiječiti im, da ih treba izbjegavati ih i prekinuti s njima sve moguće i nemoguće veze. Tako i ja, pokušavam od nje dići ruke, ali mi to ne uspijeva. Samo to ne smijem pokazati i pokazivati. Želim da ona odustane od mene, od potraživanja novaca za te njene duhovne i duševne patnje i da općenito odustane od svega. Stoga joj moram sve ovo učiniti prekomplicirano i preteško, i nadam se da će od svega odustati.

„Proglašavam ovaj slučaj i ovu tužbu nevažećom. Nema materijalnih dokaza za uznemiravanje i maltretiranje, a nema ni svjedoka,“ kaže sudac, a na to Marika kaže da će se još štošta vidjeti i čuti.

„Ne znam što će se vidjeti i što će se čuti. Ja ovaj slučaj i ovu tužbu odbacujem i zatvaram. Gospodin je pred zakonom i u formalno pravnom pogledu čist. Čist je kao novorođenče i nije ni zašto kriv.“

„A ne bi li mi se nekako doznačiti odšteta za psihičke i fizičke bolove?“

„Ne bi mogla. Sve je odbačeno, pa tako i to.“

„Onda ću se žaliti.“

„Žalite se kome hoćete. Pa ako treba i dragom Bogu. Vi ste toksična osoba i svoje otrove prenosite na druge ljude. Konstantno nešto dramatizirate i stalno iznosite negativnosti o nekome ili nečemu. Ne da ja to ne mogu više podnijeti, nego to ne mogu podnijeti ni ljudi oko vas.“

I Marika je valjda tada shvatila da nema ništa od novaca i novčane nadoknade za njene duševne patnje. Sudac je nije shvatio ozbiljno jer ona je svoje psihičke poremećaje i životne poraze stekla negdje

drugdje i ako će se liječiti, nadam se da će je netko podržati i poslati na liječenje. Nadam se da će nastaviti svoju životnu borbu, ali bez mena. Nadam se da će već nekoga naći koga će iscrpljivati ili da će već promijeniti tu svoju nesretnu životnu ulogu. Ne može ona nesmetano vrijeđati i omalovažavati ljude oko sebe. Ona se mora usredotočiti na neke druge svakodnevne rituale i imati neke druge životne planove. Drago mi je da je sve ovo pozitivno za mene završilo. Ona je izišla iz suda i više je nikad nisam vidio i čuo za nju, a možda je sve to zato jer nisam ostavio svoju adresu na sudu, a možda je i sudac sve zaključio i nije više dozvolio daljnji postupak.

Međutim, meni je svega toga bilo dosta. Negdje sam u gradu pronašao „Egipatsku knjigu mrtvih“, ponovo sam je pročitao i i njoj sam slijedeće riječi podcrtao:

„Ja ljudima i ženama ništa rđavo nisam učinio. Ja nikoga nisam ubio.

Ja nepravdu u mjestu Pravde nisam vršio. Ja zlo nisam činio.

Ja sirote nisam ucvilio. Ja nisam činio ono čega bi se Bogovi gnušali.

Ja nisam varao. Ja nisam pljačkao. Ja nikakva grijeha nisam počinio.

Ja nisam lagao. Ja hranu nisam otimao. Ja žitom nisam lihvario.

Ja nisam polje krivo premjeravao. Ja bludne radnje nisam činio.

Ja nisam dopuštao da mi jezik po volji radi. Ja se riječima ne razmetah.

Ja ne dopuštao da mi udio postane velik – izvan mog posjeda.“

Međuti, mene je sve to pogodilo, imao sam ljubav, pa je nisam imao. Imao sam znanje o poplavama, pa ga nisam imao. Pa sam

skoro u biti i odustao od svoje istrage o poplavama u našem kraju. Bavio sam se time jeli to bila prirodna katastrofa, katastrofa izazvana ljudskim faktorom ili je sve bilo pod utjecajem nekakve teorije zavjere. Međutim, mene brinu i moje intimne stvari. Zašto mi se sve to događa, što mi se događa. Zašto u jednom trenutku imam ljubav i ljubavnicu, a u drugom je nemam. Valjda mi je takva sudbina ili mi je to sudbina udijelila ili predodredila. Inače, morat ću se pridržavati i nekih svojih predosjećaja, snova i noćnih mora. Neki ljudi kažu da tako i treba i drže se i slušaju svoje predosjećaje, snove i noćne more. A zašto to ne bih i ja? Što me to košta, osim malo truda oko tih predosjećaja, snova i noćnih mora. Naime, takvo nešto treba pamtiti i zapamtiti i onda se toga držati.



POGLAVLJE 15

Ovdje sam došao poslom, pa ću taj posao i obaviti. Saznat ću ono što me zanima. Briga me jeli to prirodna katastrofa ili katastrofa izazvana ljudskim faktorom ili me ustvari brine jedno od toga dvoga. I koliki je utjecaj prirodne katastrofe ili ljudskog faktora. Pitao sam se mogu li sve to znanstveno i racionalno objasniti ili ne mogu. U međuvremenu se kod nas dogodila Kornatska tragedija i isključivo vlaka negdje u Dalmaciji, stradali su vatrogasci i nedužni putnici, a netko u državi se upinje nešto objasniti na svoj način, tako da nitko ne bude kriv i da nema odgovornosti za navedene nesreće. Stoga se pitam hoću li i ja biti iracionalan i intuitivan kao što je sve kod nas ili neću. Naime, došao sam doznati uzroke te katastrofalne poplave, a posljedice su bile još uvijek vidljive. Koliko god smo mi radili, obnavljali kuće, ništa se bitno nije mijenjalo i neće. Polja su bila neobrađena, a nije ih se imalo ni čime obraditi. I tako ja idem po selu i pitam ljude kako to da je voda došla i od kuda je prodrila. Oni mi pokazuju nasip i to kako su oni taj višak vode kanalizirali i usmjerili u Spačvanski bazen.

Pitam ih jeli to njihov posao ili je to posao nekih naših nadležnih i raznih institucija, a oni ne znaju što bi mi odgovorili. Pričaju o nepoznatom krivcu koji je izvršio nekakvu diverziju na nasipu i žele namirenje svojih materijalnih šteta i naknade za pretrpljene duševne i materijalne boli. Dalje od toga ne idu. Netko priča da je uzrok svemu nevađenje pijeska i šljunka iz rijeke, što se nisu čistili odvodni kanali ili što se voda nije usmjerila u Spačvansko poplavno polje i u stare meandre. Navodno je trebalo nekako presjeći državnu cestu D214, otvoriti put svoj toj vodi i preusmjeriti vodenu bujicu, ali to nitko od nadležnih nije obavio, pa sad imamo, to što imamo. Karma is a bitch, rekli bi Ameri, a kod nas je karma vrlo složena i kompleksna materija. Ako nešto ne učinimo, onda nam se to obije o glavu, a čini se da ovdje mnogo toga nije učinjeno i prepušteno je anarhiji i stihiji.

Ili kod nas nema tko to da radi, pored tolikih nezaposlenih ljudi, nema to tko raditi. Svi bi bili nekakva gospoda, a ne drugovi i ne bi ništa konkretno radili. Apstraktan rad se uvažava i cijeni, ali ništa konkretno i društveno korisno. Kažu da bi Hrvatske vode trebale nešto poduzeti, ali oni daju samo priopćenja nakon raznih nesreća i katastrofa. Mislim da oni zbog toga ne postoje. Uopće to nije njihova uloga i uopće im zbog toga i ne trebamo plaćati te njihove izmišljene usluge. Pa tako kažu da se nešto nedefinirano nije moglo, da se nije imalo novaca i vremena i da će se već jednom to obaviti. Ljudi pitaju, a kada, a oni ne znaju. Jednom se vjerojatno hoće. Samo od sebe se neće, ali jednom kada oni budu raspoloženi, i kada bude volje za to, onda će se obaviti. Hitler je rekao da treba stvoriti veliku laž, ponavljati je beskonačno i na koncu će svi u nju vjerovati. Tako se možda i nama ponavlja neka velika laž.

I da ne bi na svemu tome ostalo, idem ja po selu i ispitujem njene stanovnike. Bavim se onim čime bi se trebale baviti naše državne službe. Međutim, oni su dobili zadatak da se time ne bave. Znam za izreku sto ljudi, sto čudi, ali valjda će netko biti objektivan, objektivno sagledati situaciju i reći mi ono što me zanima. Želim doznati jeli to prirodna katastrofa ili katastrofa izazvana ljudskim faktorom. Pa tako saslušavam svjedoke, temeljito se raspitujem i svašta doznajem. Ponovo odnekud dolazi policija, upozorava me da ne radim to što radim, da ću doći u sukob sa zakonom, ali ja se toga ne bojim i ne brinem. Pitam se kako li su samo doznali da se ja time bavim? Uopće nikome ništa ne sudim, da meni ne bi netko sudio. Naravno da stižem i kod nekoga tko je nacionalistički verziran i opredjeljen, pa mi on kaže:

„Srbi su nam terorističkim akcijama uništili nasipe i izazvali su kod nas poplavu. Njih moramo za sve tužiti. To su učinili da ne bi poplave bile kod njih. Briga mene za njihovu Sremsku Mitrovicu, ondašnje otrove i kemikalije.“

„Mislite da su nam to Srbi učinili?“

„Po svoj prilici Srbi su i za to krivi. Zar nije i Milanović rekao da nam je pukao novi nasip. On traži odgovore od ministra i generalnog direktora Hrvatskih voda, ali ih neće dobiti i ništa doznati.“

„Jedni kažu da nam je loš sustav zaštite od poplava, da je krivo globalno zatopljenje koje zaoštrava vremenske prilike, i odsustvo meandara.“

„Ne, Srbi su svemu krivi. Zašto tražiti druge krivce, kad imamo za sve Srbe.“

Više nisam ništa pitao. Udaljio sam se od tog čovjeka. On ima svoju istinu, i od nje ne odstupa.

Šećem tim posavskim krajobrazom, vidim da čaplje gacaju poplavnim vodama i traže miša ili žabu. Ne osvrćem se na njih i tražim nekog drugog sugovornika. Ne pitam ga jeli religiozan ili nije. Njemu je vjera sva, pa on izmoli svoj očenaš i misli da je u svemu u pravu. Stoga, je i više nego vjerojatno da je religiozan, a kod takvih Isus nikad ne griješi i problem je uvijek u nekom drugom.

„Nasip je pao jer su pojedinci kopali, potkapali nasip i krali šljunak za autocestu. Koliko god mi kopali zečje nasipe, voda nadire, a mi je ne stignemo kanalizirati i usmjeriti u Spačvanski bazen. Kanali i postoje i ne postoje, naime, mještani su ih godinama zatrpavali i zbog toga nam se dogodila ta poplava i katastrofa biblijskih razmjera.“

„Što kažete na izjavu iz HAC-a da se šljunčani materijal nikako nije iskapao za izgradnju autoceste Sredanci – Svilaj. Za nešto drugo možda jeste, ali ne i za tu namjenu.“

„Netko je krao i milijune kuna stavio u svoj džep. Ti ljudi su lokalna mafija, nitko im ništa ne može i protiv njih se ne smije ništa reći.

Samo njihovom pohlepom i krivicom, nasip je pukao i dogodila nam se svima katastrofa.“

I od tog gospodina ili seljaka, odlazim. Više mi se i ne ostaje ovdje. Najradije bih išao kući. Pa se tako pakujem i odlazim. Niti me itko išta pita i niti itko o meni brine zašto odlazim i zašto sam zbog svega razočaran i što me je sve razočaralo. Obavio sam što sam mogao i pružio sam drugima što sam mogao. Nesebično sam pomagao ljudima u iznošenju mulja iz njihovih kuća. Sve sam očistio i ostavio da se suši. Netko drugi će valjda nastaviti moj posao. Ni ne znam o kojem se poslu radi, ali valjda će taj znati. Sada se rade fini radovi, a ja nisam za njih. Htio bih se već naći i sa Perom. Htio bih doći u njegov kafić i slušati njegove priče. Znam da će prvo on od mene tražiti referat o uzrocima poplave, a ja mu neću znati ništa odgovoriti. Neću mu moći reći jeli sve bilo elementarna nesreća ili je sve bilo plod ljudske greške, a on će na tome tupiti i inzistirati. Odrastao je čovjek, pa će morati sam donijeti zaključke. Stoga ću ga pitati, čime se on bavio, a on će mi odgovoriti:

„Ovdašnja država ne funkcionira, a ni ondašnja, u vrijeme Čaruge također nije funkcinirala, a jeli on naša legenda, zločinac, hajduk, odmetnik, borac za socijalnu pravdu i jeli imao naklonosti prema sirotinji ili nije. Jeli bio nosilac nasilja, pljačke i bezakonja, ili je u svemu tome imao nekakav sustav pravde i pravičnosti, ja u to ne bih ulazio. Bio je iznad i protiv ondašnjeg društva i stalno je bio u sukobu sa predstavnicima zakona. Onda je vladala tuđinska vlast, a i kod nas je isto tako. Ti ljudi na vlasti su nam strani i nisu naši.“

„Ne znam što si ti navalio na Čarugu. Ubijao je ljude, počinio je zločin nad njima i stoga je bio na sudu i na početku je osuđen četiri godine. Na kraju su ga objesili. Za mene je on prošlost i ne bih o njemu.“

„Sve je upropašteno i opustošeno. Općenito vlada korupcija i birokracija. Nikoga nije brige ni zašto. Svatko gleda samo svoj

interes. Državni činovnici i nova vlast donose stalno nove namete. Vlada trgovački i bankarski kapital i njihovi zakoni. I normalno da se onda pojavljuju otpadnici, odmetnici, zločinci i hajduci, a u današnje vrijeme poplave i Veliki potopi. Meni je sve to isto, ljudska nesreća na sve strane. I što ako su Čarugu sudili i osudili.“

„Ne znam zašto uopće o tome razgovaramo. Bilo pa prošlo.“

„Znaš li ti što je na sve to rekao La Rochefoucauld?“

„Ne znam.“

„Dakle, rekao je: „Ne poznajem dušu zločinca, ali sam zavirio u duše mnogih pravednika, i – zgrozio sam se!“

Nisam znao što bih na sve to Peri odgovorio, htio sam promijeniti temu, pa kažem:

„Hoćeš reći da smo mi sami krivi za te apokaliptične strepnje, tjeskobe, prirodne nepogode i katastrofe? Da su za sve krivi naši pravednici?“

„Naravno da smo sami krivi. Trpimo zlo, pa nam se ono osvećuje. Ili nas Bog kažnjava svojim gnjevom jer smo, ne svi, ali neki zgriješili.“

„Nije li sve to globalno zatopljenje i porast razine mora, naših ruku djelo? Ne čini li čovjek samome sebi zlo, pa ga to zlo kažnjava? Ne kaže li se da ako otkrijemo svoju prošlost, spoznat ćemo i same sebe.“

„Ti možeš tražiti obrazloženja i opravdanja kakva hoćeš, ali ne možeš zaboraviti i naš ljudski faktor. Navodno se tamo kralo i prodavao šljunak?“

„Naši službeni podaci nam o tome ne govore. Pa neću ni ja ništa govoriti rekla - kazala. Nego, reci ti meni što se ovdje događa i jeli se štogod u međuvremenu dogodilo?“

„Ništa se nije dogodilo. Sve je bilo pusto i prazno. Gotovo da sam i ja razmišljao i odlučivao se da ti se pridružim u tom tvom volonterskom radu. Evo, skoro sam se i odlučio, a ti si se već vratio.“

„Bilo mi je svega dosta i te naše neorganiziranosti i pretjerane organiziranosti. Mi volonteri smo odradili svoje, pa sam se i ja odlučio ići kući, a i ti da si htio doći, mogao si, ne bi te nitko otjerao.“ I ne bih bio ja ja, a Pero Pero da me on nije pitao za ljubavni život na toj volonterskoj akciji. Prije sam mu pričao o Bambiju i na njegovim gorkim iskustvima na ondašnjim Omladinskim radnim akcijama, pa je normalno bilo i normalno da je uslijedilo pitanje o mom ljubavnom životu na toj volonterskoj akciji.

„Jeli ičega bilo na tim tvojim volonterskim zabavama i akcijama ili si ostao suhoga?“ „Naravno da sam se trudio da ne budem kao Bambi, ali u početku sam sreo jednu ludaču, koja me je čak i tužila. Imao sam s njom tužbu za uznemiravanje i maltretiranje. Kod jedne druge žene sam imao više uspjeha, ali me je ona izgleda iskoristila.“

„Kako te je iskoristila? Morao si joj platiti za seks?“

„Ne, nisam joj morao platiti, nego izgleda da nije mogla ostati trudna sa tim svojim mužem, pa je to učinila sa mnom.“

„Ti si joj napravio dijete?“

„Tako izgleda, ali ne mora tako biti.“

„Pričaj mi o tome.“

„Ne znam jeli me ona odabrala po vanjskom izgledu, po nekakvoj evolucijskoj perspektivi, jesam li je i čime sam je privukao, ali sam je privukao. Taman sam se oporavljao od prethodne promašene veze, kad me je ona nazvala ili mi je poslala SMS. Nikad je nisam ni pitao od kuda joj broj mog mobitela, ali sada to nije ni važno. U meni je pronašla duševne i karakterne osobine koje su je uz moju seksualnost i moju zainteresiranost privuklo. I sve bi s tim bilo u redu da nije rekla da ima muža i da joj on dolazi u posjetu.“

„I onda je s tobom prekinula?“

„U tome i je problem. Kad je muž otišao, ona je sa mnom nastavila, kao da se ništa nije ni dogodilo.“

„Jeli barem bila privlačna i lijepa?“

„Bila je i privlačna i lijepa. Imala je lijep stas, bujne grudi, dugačke noge, malo poveću stražnjicu i skladno lice. Erotski me je privukla, izazvala je kod mene požudu i bila mi je zanimljiva. Nije bila baš najljepša i jedina žena mog života, ali je nisam mogao ni odbaciti.“

„I nije se htjela razvesti od tog svog muža?“

„Nisam je to ni stigao pitati. Bio sam u emotivnom košmaru, ta moja prethodna žena, Marika, mi je stvorila emotivne rane i probleme.“

„Pričaj mi i o tome!“

„Nema se tu što pričati. Uopće nisam prepoznao njene ljubavne signale. Izgleda da je bila na operaciji jajnika, štitnjače ili je koristila neodgovarajuća kontraceptivna sredstva i uopće nisam kod nje mogao stvoriti potrebnu kemiju.“

„I zašto te je onda tužila?“

„Izgleda da je bila u dealu sa lokalnom sutkinjom i vjerojatno zbog toga me je tužila za uznemiravanje i maltretiranje. Ja sam je možda jednom ili dva puta htio zavesti i spolno uzbuditi, stvoriti iluziju ljubavi, a onda sam od svega toga htio odustati. Međutim, ona to nije htjela i onda me je tužila.“

„Dakle, kod nje si popušio? Nisi kod nje uspijevao stvoriti svoju kulu od karata i nisi je uspio zavesti?“

„Kod nje sam popušio, ali i ona me zbog toga htjela kazniti i naplatiti svoje duševne boli. Sutkinja mi je već pripremila veliku novčanu kaznu, a ja sam sve novce iz banke povukao. Nisam ni ja od jučer. Ako ćemo nekome stvoriti financijsku krizu, ako ćemo nekoga financijski mrcvariti, meni to nije potrebno.“

„Stvarno je to bio kompliciran ljubavni odnos. Možda ona nije u tebi prepoznala onog pravog, možda nisi obraćao pažnju na to što ona govori, nisi bio ponosan na nju, nisi je pitao za savjet, a to žene znaju nama muškarcima, zamjeriti. Pa si umjesto seksa i ljubavi, dobio mržnju i njeno neodobravanje.“

„Ne znam jeli ona bila stroga katolkinja, a ja ni ne znam na čemu sam. Ne znam o tome ni razgovarati. Meni je sve to nešto nedefinirano i mogu za nju reći da je zlopamtilo i osvetoljubiva. Još mogu reći da je imala groznu i sitnu dušu i da uopće nije bila obdarena milošću. Kažu da oni koji su čvrsti u svojoj vjeri, ne žele je dijeliti s onima koji to nisu. Naša Crkva ne preporučuje i ne odobrava takve veze. Nečija uvjerenja bi trebala biti temelj nečega, a ne zapreka.“

„Misliš da je u tome bit tvojeg problema?“

„Ne znam. Ona je išla u Crkvu, ali je uz to bila zavodnica i koketa. Njene zavodničke metode si mogao osjetiti na kilometre.“

„Isti takvi su i naši novokomponirani vjernici, s jedne strane su postojani u svojoj vjeri, a sa druge strane su raskalašeni i skloni nemoralu. Vjerojatno je takva i ta tvoja neuzvrćena ljubav, po imenu Marika.“

„Teško je i sa njom, ali i bez nje. Prema meni se ponašala okrutno, nije se javljala na mobitel, vjerojatno bih joj bio netko tko bi plaćao njene račune, emocionalno bi manipulirala sa mnom, uskraćivala bi mi seks i koketirala bi sa drugim muškarcima da meni napakosti.“

„Dobro. Ti si se ipak nje riješio i našao si drugu ženu i drugu vezu.“

„Jesam, ali ni sa njom nije bilo sve idealno. Kad je kod nje nestalo kemije, kada je više nisam seksualno privlačio, onda je ona otišla od mene. Bez ikakvih riječi i bez pozdrava.“

„Jeli bilo barem s njom seksa?“

„Bilo je, ali nije bilo završnog pozdrava. Jednog dana je otišla i nije se sa mnom ni oprostila, a ja sam joj htio izrecitirati pjesmu Valerija Brjusova: „Neizbježnost.“

„Pa eto, izrecitiraj je meni.“

„Je li to važno dal' si bila vjerna? I da li bjehe vjerman, nije li svejedno?

Ne živi od nas bliskost neizmjerana. I mi se nehotice promatramo žedno.

Ja opet drhtim, ti si blijeda, smjerna i slutiš bol, a čekaš ga ko žedna.

Trenuci šumno teku kao vode, a strast nas vreba, gdje da nas probode.

I tko nas stvori baš jedno za drugo, Bog ili Usus, primismo to hladno.

No, mi smo usred magičnoga kruga i ukleti, odjednom, iznenadno.

Zgrozi nas sreća, tjeskobna tuga, mi padamo, dva sidra, mirno na dno!

Ne, ovo nije slučaj, ni ljubav, ni nježnost, nad nama vlada samo Neizbježnost!“

„Eto vidiš, ona nije htjela biti s tobom sidro koje pada na dno. Ona si je izabrala neki drugi život bez tuge i neki drugi izbor bez ljutnje, krivice i emocionalne i psihičke boli. Ona je prihvatila stvarnost kakva joj se učinila najprikladnijom. Uzmi da si je te prihvatio i to njeno buduće dijete. Bi li ti htio novo dijete, mijenjanje pelena, čišćenje i hranjenje? Ne bi. Žene to osjete i shvaćaju.“

„Ali ja sam od svega toga doživio emocionalni šok, traumatično iskustvo i nekakvu krivnju. Povukao sam se u sebe i iz društvenog života i imam nelaogodu od vanjskog svijeta. Uopće od svega toga nisam stvorio obrambeni mehanizam i svoje osobno utočište. I dalje me taj raskid boli i samo razmišljam da su te lijepe uspomene iza mene i da ih više nikad neću doživjeti.“

„Pa možda i nećeš. Zar ti nije dosta i dovoljno druženja s ženama. Idi na pecanje ili u lov.“

„Znaš da mi uopće ne pomažeš, nego mi samo odmažeš.“

„A kako da ti ja pomognem?“

„Recimo da mi govoriš nekakve riječi utjehe. Da će sve biti dobro, da ćeš mi već nekoga naći ili nešto slično.“

„Mogu ti ja nekoga naći, ali kada si ti izbirljiv. Nećeš ti bilo koga.“

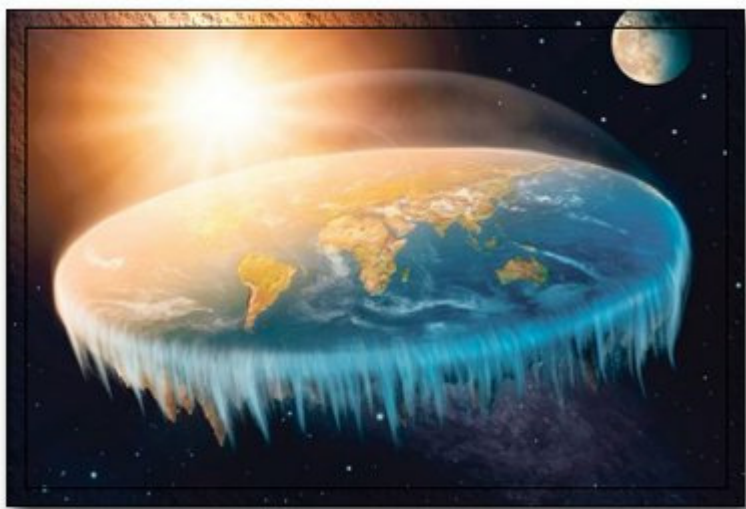
„Pa i neću bilo koga.“

„To ti ja i kažem. Tamo gdje dođeš, svakoga i svakakvu ćeš prihvatiti, a ovdje ga biraš.“

„Biram kad mogu, kad ne mogu, onda i ne biram.“

„To ti ja i kažem.“

Ustajem se od Pere i idem kući. On uopće ne shvaća da me taj raskid i rastanak još uvijek boli, da sam mišljenja da ne mogu živjeti bez ljubavi i seksa. I naravno da me sve to frustrira i stvara u meni osjećaj praznine i bespomoćnosti. Kažu da su ljudi nakon raskida s voljenom osobom skloni depresijama, da vjeruju u to da su to iz nekog razloga i zaslužili. Nadam se da ću to ipak nekako preboljeti bez antidepresiva i alkohola. Bez alkohola baš i neću, ali barem da ne koristim i ne trošim antidepresive. I da moram odagnati ljutnju i prema Gabrijeli, a i prema samome sebi. Moram si naći nekakav drugi smisao i sve to zaboraviti. Preda mnom su još duge godine života, a i što bih ja bio i značio u tom Gabrijelinom životu? Ništa. Ona me je izbrisala iz svog života i svojim odlaskom povrijedila, ali što je još jedna rana na mom srcu. Ništa. Bit će tih rana još koliko.



POGLAVLJE 16

U našim životima postoje i razne teorije urote ili teorije zavjere. Briga koga jeli ta poplava prirodna katastrofa ili katastrofa izazvana ljudskim faktorom ili je ustvari nešto treće. Mene brine i zabrinjava jedno od toga dvoga, a to treće bi mogla biti nekakva teorija urote ili zavjere. Kod nas je gotovo sve nekakva teorija zavjere. Pa tako čujem da su se protiv nas urotili oni koji drže do zaštite okoliša. Oni su naime donijeli takve zakone da se ne smiju čistiti rijeke i iz njih vaditi pijesak i šljunak. Pa tako moramo taj isti pijesak i šljunak, kupovati u Bosni ili u Srbiji. Ako nekog pitaš, zašto je to tako, onda ti se nađu nekakvi stručnjaci i govore o ispravnosti svega toga. I nije da im ti ne vjeruješ, nego govore nešto što nema logike i nema veze sa stvarnim životom. Godinama smo čistili rijeke i koristili pijesak i šljunak, a sada više to ne činimo i nećemo činiti. Nekome smo uništili posao i nekoga smo doveli na prosjački štap, a nekome je valjda svanulo. Zar naša poslovice ne kaže da dok jednome ne smrkne, drugom neće svanuti?

Sve se nešto negira i taji i ništa nije rezultat nekakve izravne aktivnosti ili prirodnog i normalnog događaja. Valjda je to stoga što su naši političari i kriminalci jedno te isto, i ne zna se tko kome pogoduje. To jest naši stupovi društva, nam nešto nerazumljivo govore, kao da nešto opravdavaju, a onda nešto zataškavaju, pa nam je tako kako jeste. Stoga kad nemaju druge argumente, onda nam govore da naše teorije zavjere sežu i vuku korijene iz neriješene prošlosti iz 2. Svjetskog rata. Iz odnosa ustaša i partizana i njihovih loših ili dobrih odnosa i okolnosti. Mi to još uvijek nismo razriješili, pa sve priče, uzroci i razlozi iz svega toga proistječu. Oni nas vežu uz tu našu prošlost i te prošle događaje. Tako je i sa tom poplavom u toj posavskoj Slavoniji ili u posavskoj Hrvatskoj. Možda ćemo nekad i saznati pravu istinu, ali ne i nikako sada. Sada su nam sve informacije o tome nedostupne.

Nitko nije ni za što kriv i nitko neće ni zašto odgovarati. Svi su odjednom ubrojivi i istovremeno neubrojivi, ali nitko ni zašto nije kriv. Ne postoje čak ni službene priče. Kao kod Kornatske tragedije i iskliznuća vlaka, postoje nekave priče, ali bolje ih je ne znati i bolje se njima ne baviti. Jer tko se time previše bavi, biva od tajnih službi istraživani i saslušavan. Pa ako se želite time baviti, onda se naviknite i na paranoju i konspiraciju. Pa zar nam nije dosta globalne proizvodnje straha i da ništa ne valja? Valjda nam je i toga dosta, sve ima samo zbunjujući i proturječni karakter, a ja oko svega toga imam odmak, pa valjda se to neće baš meni dogoditi, a ako mi se i dogodi, onda sam to zaslužio. Tako sam čuo kao veliku američku teoriju zavjere da je tu poplavu i tragediju proizvelo instaliranje američkog HAARP postrojenja i njegovo upravljanje našom klimom. Naime, oni su postavili nekakve antenske stupove mobilne telefonije i njime kontroliraju ili ne kontroliraju vremenske prilike ili neprilike u našim krajevima.

Kod nas je u bilo čemu teško odrediti što je uzrok, a što posljedica. Mi smo svjesni, ili nismo svjesni svojih uzroka i problema, a jesmo li svjesni njihovih posljedica, pa baš i nismo. I dok sam o svemu tome razmišljao, naletim ja na mog prijatelja rastafarianca i survivalista i pitam ga kako je, kakvi su mu planovi i brinu li ga poplave.

„Socijalizam nam je barem ostavio atomska skloništa. Tada smo bili paranoični i bojali smo se i Rusa, ali i Amerikanaca i njihovih bombi i bombardiranja i naravno da smo gradili atomska skloništa.“

„Ali što nam to može pomoći kod udara meteorita, globalnog zatopljenja, Velikog potopa i poplava, kataklizmičkih potresa, radijacija, gladomora, orkana, tajfuna, epidemija i Sudnjeg dana?“

„Može nam pomoći barem kod atomskog rata, a za drugo se moramo sami snaći. Ja skupljam za sebe zalihi hrane, vode i lijekova, zlu ne trebalo. Ne želim dočekati kraj svijeta nepripremljen.“

„A ja gradim arku ili korablju. Bit ću kao Noa, izabrao sam po par zečeva, mačaka i pasa.“

„Ima li mjesta i za mene na toj tvojoj korablji?“

„Pa vjerojatno bi se našlo. Za tebe i tvoju suprugu.“

„Nemam suprugu. Odavno sam se od nje razveo.“

„Nisi valjda gay, peder ili homoseksualac?“

„Nisam ni gay, ni peder ili homoseksualac, ali me žene uopće ne zanimaju. Odvikao sam se od njih i živim sam. Nego, treba li ti pomoć pri gradnji te arke ili korablje?“

„Svaka pomoć je dobro došla, ali mene više brine to što nema glasa od našeg pastira. Nikako da čujem Božji glas, da ga prepoznam i nekakvu Njegovu intervenciju. Mi smo njegove ovčice, ali On nam se ne obraća i ne savjetuje nas. Barem da postoje neki njegovi proroci pa da nam prorokuju i posreduju Njegovu poruku. Svi mi želimo spasenje, ali prorokovanja nema i nema proroka. Ja sam proučavao razne proroke i nisam s njima zadovoljan. Niti su mi što rekli, a niti su mi što prorokovali.“

„Pravi vjernici čuju Njegov glas i idu za njim. Možda mi i nismo pravi vjernici. Možda mi i čujemo Njegov glas, ali ga ne prepoznajemo. Neovisno o tome čujemo li mi taj glas ili ne čujemo, mogu li ti se priključiti u gradnji te arke ili korablje?“

„Dođi sutra, sutra ću nastaviti sa radom.“

I tako sam ja jednom rastafarijancu i survivalisti rekao da dođe na moju arku ili korablju. Nadam se da on ipak nije homić ili peder. Ne voli žene i ne želi s njima išta imati. I taj stav je legitiman i kažu da je

aseksualnost četvrta spolna orijentacija. I još kažu da se i ne zna koliko ljudi je potpuno nezainteresirano za seks. Neki su se toliko razočarali u žene da ne žele nikakvu bliskost i emotivne odnose. Ja sam još uvijek u potrazi za mojom srodnom dušom i ženom. Izgradit ću na korablji i sobu za nju. Naime, mene žene još uvijek zanimaju i privlače. Pa tko će nam na kraju krajeva i kuhati, ako krenemo na to putovanje? Stoga, ja i dalje vodim brigu o drvnom materijalu, ljepilu, čavlima i boji. Zanima me građa ispod 1.000 kuna i bez PDV-a. Odlučio sam da ću graditi dva kata, neću treći. Pa i to je previše za dvije mačke, dva zeca, dva psa, dva čovjeka i jednu ženu. Brige me za druge ljude, druge žene i druge životinje. Ponijet ću ono neophodno i za život najpotrebnije.

Tko li će se baviti sa 8.000 tipova životinja? Ja sigurno neću. I kolika bi to korablja morala biti da ih sve primi? Ne kaže li se da tko spasi i jedan život, spasio je cijeli svijet? I ne ostaju li samo pravednici na životu, a ja ću to tim činom spasenja, ostati i postati. Ponovo tražim nacрте za tu korablju. Negdje sam ih zaturio. Sjetio sam se tada da sam išao i po Crkveni blagoslov i bolesničko pomazanje. I znam da ga nisam dobio. Ma koliko svećenicima govorio o Smaku svijeta, Sudnjem danu i Velikom potopu, oni me nisu slušali i uskratili su mi sakrament umirućem. Navodno sam ja za njih nevjernik, nisam imao barem pet od sedam sakramenata. A ja nisam bio nevjernik i nisam se takvim osjećao. Radio sam na sebi kao da ću sto godina živjeti, i živio sam tako kao da ću sutra umrijeti. Molio sam razne molitve za ozdravljenje svoje duše i tijela i časno i pošteno sam htio otići sa ovoga svijeta.

I dok sam ja tražio nacрте za korablju i molio razne molitve, dolazi meni taj rastafarijanac i survivalist i kaže:

„Evo, ja stigao. Pomoći ću ti graditi i izgraditi tu arku ili korablju, a ti ćeš me uzeti u nju kada krene Opći ili Veliki potop.“

„Može. Zabi ovaj čavao na ovo mjesto, a ovaj drugi na ono tamo!“

„Ja sam mislio da ćemo mi prethodno nešto filozofirati i tražiti rješenja zagonetki u svemiru i u našoj galaktici.“

„Hoćemo i to, ali prvo da obavimo posao ili da mi prvo ispričaš kako su tebi žene ogadile seks, koketiranje s njima i njihovo zavođenje.“

„Ne smeta meni kada žene tijekom seksa stenju, jauču ili zavijaju. Svako se snalazi onako kako zna i umije. I nije me briga je li žena tada uživa, bi li ona promijenila muškarčev ritam, bi li ga ubrzala ili usporila. I jeli to njen odgovor na nekakvu bol ili to čini da bi svoga partnera dodatno uzbudila i kako bi joj se partner osjećao što bolje.“

„Pa što onda hoćeš? Dobio si što si tražio i sada je valjda red da odradiš sve do kraja.“ „Ne mogu više gledati i slušati to žensko prenemaganje i glumatanje. Znaš li ti da one znaju glumiti zadovoljstvo i orgazam? Ja sam to doživio i onda mi je moja žena priznala da je sve glumila. Uostalom, ne treba mi taj ženski ritam i ne želim slušati o ženskim potrebama. Meni se je to sve moja žena ogadila i nedugo zatim smo se razveli i ja ne želim kontakt s drugim ženama, odbijam seks s njima i ne želim nikakvu drugu komunikaciju. Nekad smo se dobro slagali i oboje uživali, ali nakon tog njenog priznanja koje me je uzgred i pogodilo, ništa više nije bilo kao nekad.“

„Pa dobro, ako jedna neće s tobom ili glumi i preremaže se, druga i nije takva.“ „Smeta me što moram nekoga moliti za nešto. Promijenio sam se, ako ona neće ili me zavlaci, onda to i ja činim. Sada me više nitko i ne privlači i ne pokazuje išta prema meni.“

„Ti si se sam osudio na apstinenciju od žena.“

„Može se i tako reći. Jednostavno odbijam seks sa ženama. Niti me one zavode, niti sa mnom flertuju i niti više koketiraju sa mnom. Sada sam u društvu odraslih žena, a one se više ne dotjeruju i

uređuju, ne drže do sebe i kao da su i one od svega odustale. Pa ako su one odustale od sebe, onda sam i ja odustao od njih. Jednostavno mi više žene nisu zanimljive.“

„Zašto to ženama otvoreno i bez povišenog tona ne kažeš? Možda bi te neka i bez svađe saslušala i razgovarala o svemu tome. Znam da ima žena koje više i nisu zainteresirane za seks, ali valjda ima i onih koje jesu.“

„Kasno je za mene. Valjda se sve to i godinama dogodi. Znaš li onaj vic o dva umirovljenika, kada jedan drugoga pita zna li zašto je on ganjao žene, a ovaj mu drugi odgovara da ne zna. Nestao mi je libido, hormoni i testosteroni, eto u tome je problem. Kažu da se to u našim godinama događa.“

„Meni se to još nije dogodilo. Ja još i dalje funkcioniram i nadam se da ću uz pravu ženu i dalje funkcionirati.“

„Mene to više uopće ne brine i ne zabrinjava. Nakon svih mojih problema sa ženama, izgubio sam interes za njih. I uopće me ne brine mogu li u njihovoj blizini postići ili zadržati erekciju dovoljno čvrstu za seksualni odnos. Mene taj odnos ne zanima i nije mi predmet zanimacije. Brige me za postizanje i zadržavanje erekcije i briga me što mi je smanjen seksualni nagon.“

„Ali to je naša biološka funkcija?“

„Za mene više nije. Ne zanima me više seksualno uzbuđenje. Isključio sam što se toga tiče i moj mozak, i moje hormone, mišiće, krvne žile i živce. Za mene je to oduvijek bio stres i osjećao sam strah, psihičke bolesti i emocionalne probleme i nekakvu neizvjesnost hoću li uspjeti ili neću. Sada je to daleko od mene i više nemam tih briga i problema.“

„Sada možeš piti, jesti i pušiti koliko te je volja. Više ne osjećaš nezadovoljstvo u vezi ili braku, razne frustracije, srčane probleme, i više ne moraš trošiti antidepresive. Možda je tako i bolje. Razmislit ću o toj ženi, koju bih zvao na tu našu arku ili korablju.“

„Ja ti ništa ne predlažem. Ako ti je stalo do žena, ti ih ipak vodi sa sobom. Samo znaj, da stariš i da biologija čini svoje. Odi ti na te pretrage, liječenje i tretman erektilne disfunkcije. Čuo sam da moraš ići na krvne testove, analizu urina, ultrazvuk, testiranje testosterona i psihološki pregled. I kada sve to obaviš, medicinska struka ti daje savjet što da činiš. Njačešće te savjetuju da promjeniš način života, koristiš prirodne ili umjetne lijekove. Ja ne želim koristiti ginseng ili viagru. Uopće me to ne zanima i ne želim trošiti novce na sve to. Ne želim žene, a ni s njima fizičke, tjelesne, psihičke ili emocionalne probleme.

Nisam više inzistirao na razgovoru. Tko će kojem čovjeku išta ugoditi. Ako je on odlučio da neće više išta imati sa ženama, tko sam ja da ga od toga odgovaram i savjetujem mu da bi ipak nekad trebao biti sa ženama. Ni ja ne vidim baš neke koristi od toga, samo štete. Shvatio sam da žene koriste te naše slabosti, pa sam i ja u raznim dilemama. I nakon toga smo mi teškom mukom gradili i izgradili našu arku ili korablju. Još ipak i samo da pronađemo ženu za mene koja će nam kuhati, i koja će sa mnom zadovoljavati moje seksualne probleme i mi smo spremni za razne prirodne i globalne katastrofe, apokalipse i armagedone. Bojim se da ja ipak ne mogu bez žena. Jednostavno ponekad volim ih gledati i ponekad raditi ono što nam je priroda dala. Slab sam na sve to i ne mogu odoljeti zovu prirode. Netko tome može odoljeti, a ima nas i onih koji ne možemo svemu tome odoljeti.

Inače, ne predajem se ja lako, pa sam u svezi poplave i te apokalipse konzultirao sve moguće i nemoguće, moderne i one manje moderne, i one zastarjele znanstvenike. Tako da sam konzultirao nekakve kozmologe, astrologe, scientologe, fizičare, evolucijske

biologe, neurologe, istraživače kaosa i raznih kompleksnosti, filozofe, razne tragače za istinom i one koji istinu izbjegavaju, razne proroke i predviđače budućnosti, novinare, optimiste i pesimiste, molekularne biologe, logičke pozitiviste i negativiste, skeptike, stoike, relativiste, kršćanske fundamentaliste, kreacioniste, antropologe, pisce znanstvene fantastike, naše akademike i one koji to nisu i od nikoga nisam dobio nikakav odgovor. Naravno da nisam kontaktirao naše političare, naše birokrate, naše činovnike i naše građevinske stručnjake.

Čak sam kontaktirao i razne čarobnjake, magičare, karizmatike i egzorciste. Tražio sam od njih kamen mudraca ili nešto slično. Magični put do istine i način za rješavanje svih današnjih zagonetki ili te naše zagonetke o poplavi, a oni su mi pričali o antipoduzetničkoj i antiinvesticijskoj klimi, o tome da nad nama vladaju protivnici reformi, razni birokrati u državnoj službi, reakcionari i kočničari našeg napretka i da mi zbog toga ne idemo s mjesta, a ni nikuda dalje. Naime, ti nam naši političari preusmjeravaju pažnju s onog što nas zanima, na ono što nas ne zanima. Pa nas sada zanima ono što oni smatraju da bi nas trebalo zanimati. I tako se više i ne govori o poplavama i problemima s njima. Došlo je sunčano vrijeme, ide se na more, pa kud ćeš onda govoriti o poplavama. Pred nama je nova turistička sezona, dakako uspješnija od prethodne.

Nama je bitan problem poplave i njene posljedice, a njima je bitan problem turističke sezone. I o kome ili čemu će naši novinari pisati, nego o turističkoj sezoni. Odložiti će se do daljnjega problemi s poplavama i pisat će se gdje je koja manekenka, gdje je koji ministar ili naša vrlo predsjednica ili neka pjevačica ili glumica na odmoru i kako i s kime ga provodi. I tako nas varaju i novinari i mediji koji su u rukama tih političara, a i političari sami. Shvatio sam da nikad nećemo saznati istinu o poplavama u Posavskoj Hrvatskoj. Uvijek će biti onih koji će nešto mistificirati, umjesto da nešto realno objasne. Oduvijek će to biti nerješiva zagonetka za naš mali mozak.

Na nama je da čekamo meteore, asteroide, crne rupe u svemiru, globalno zagrijavanje i razne kataklizme, a hoće li nam netko ili neće išta od toga objasniti, vidjet ćemo.

Sada nam znanstvenici govore o Sunčevoj superbaklji ili o tome da je globalno zatopljenje prešlo granicu od dva stupnja Celzijusa iznad normale. Navodno solarne eksplozije na Suncu bi mogle stvoriti Sunčeve superbaklje ili bi nas isto tako to globalno zagrijavanje također moglo uništiti ili spržiti. A ako nam to ne uništi ili sprži ovu našu jedinu dolinu suza, onda ništa drugo neće. Međutim, ja više neću o tome, a vi možete proučavati sve o Stonehengu, Uskršnjem otoku, o Shangri - la, Bermudskom trokutu, Atlantidi, Lemuriji. Možete biti u potrazi za istinom i Isusovim riječima: „Traži i naći ćeš!“ U našim čudnim uvjetima, možeš nešto u obliku istine tražiti koliko hoćeš, ali se nećeš pomaći dalje od početka. Valjda su nam zbog toga i smislili onu pjesmu o pačićima. Učili ih učili, od srijede do petka, ali se nisu pomakli dalje od početka. Tako i ja i mi, nismo se pomakli dalje od petka i početka.

Jedino me brine što smo mi nekad vjerovali onima na vrhu vlasti . Je li to bilo iz straha? Kažu da su u strahu velike oči, da strah mijenja našu procjenu i percepciju. I mi tako na drugi način i prilagođeno tomu, gledamo na svijet oko sebe. A jeli nam to instiktivno ili nije, ja ne ulazim u to. Isto tako ljudi kažu da nam se zjenice šire i kad smo zaljubljeni. Samo sada to nije predmet ove teme. Dakle, nekad smo živjeli u strahu i imali raširene zjenice. A što imamo danas? Imamo prividnu demokraciju. Mislimo da imamo besprijeorne predstavnike naše vlasti, a oni nisu takvi. Oni su beskrupulozni, bahati i lažljivi. I imaju masovne medije u svojim rukama. I njima se služe i maksimalno lažu ili nas obmanjuju. Pa tako mi i ne znamo što je istina, a što laž. Što je fantazija, a što prevara. Što je realnost, a što irealnost ili nečija iluzija. Dobro je kada su te laži ili neistine male, ali što ako su u pitanju velike korupcije, zavjere i skandali? Nikad i nećemo doznati pravu istinu, pa je tako i sa tom našom poplavom i sa tim našim velikim i malim potopom.

Naša država se i tako bavi smišljanjem novih fiskalnih i parafiskalnih nameta i poreza. Novih županijskih, gradskih i općinskih nameta i poreza, a netko kaže da uopće nema nadzora nad trošenjem tih sredstava ili se to koristi za plaće tih partijskih uhljeba. Prihodi države stalno rastu, a prihodi gospodarstva stalno padaju. Poduzetnici kažu da nam to sustavno uništava gospodarstvo, ali koga brige na te i za te povike. Kažu da nam država sada smišlja i dodatne nepotrebne i neopravdane i još bizarnije namete i poreze, ali tko će s nama na kraj. Što si siromašniji to imaš više nepotrebnih i neopravdanih nameta i poreza. Kažu da nas oni toliko financijski opterećuju da je to postalo neizdrživo. Što će nama naknade za uređenje voda i općekorisnu funkciju šuma, kada to kod nas ne postoji i vode se ne uređuju, a i šume nam nisu u funkciji. Netko samo uzima poreze i namete za to, a ništa ne poduzima i ništa ne čini po tom pitanju. I čemu uopće služi komunalna naknada, nego je to naš porez na budale. Kanali se ne čiste i ne održavaju. Pa kad kiše padaju, nema kuda voda oteći, nego nas ona poplavi i poplavljuje.

Mogu reći da gotovo sve što sam isplanirao tim mojim volontiranjem, nije se ispunilo. Uopće mi se nije otvorio novi svijet, niti sam se promijenio i uopće nemam novi pogled na život i nisam ga stekao tamo gdje sam bio. Vidio sam ljudsku neimaštinu i da tamo život baš puno ne vrijedi. Uopće ne znam kako će ti ljudi dalje živjeti. Očekivanja su bila drugačija i mislio sam da ću barem saznati što se tamo u Hrvatskoj Posavini dogodilo. Nisam ništa doznao o uzrocima poplave, a nisam baš ni doživio ljubav kaku sam želio. Da sretnem Bambija mogao bih mu reći da ima ljubavi na radnim akcijama ili na volonterskim akcijama, ali da to nije ono što smo očekivali. Naša očekivanja su ipak nešto drugačija. Sve je to nekakva naša žabokrečina, a tamo vladaju posve drugačija pravila. Tko se u njih uklopi, taj to preživi, a tko se ne uklopi, taj se valjda žali, jamra i moroga.

Mene moj nemir duše stalno potiče na nekakvo traganje. Valjda će tako biti i dalje i valjda će tako ostati. Kažu da oni koji se ne mogu

sjetiti svoje prošlosti, osuđeni su na to da stalno nešto ponavljaju, pa tako i ja, stalno nešto ponavljam. Valjda ću se i toga jednog dana odučiti. Možda sam si trebao proširiti vidike i koristiti opojne droge. Tko zna što ja činim u toj svojoj kući ili tamo gdje volontiram. Kažu da je i Shakepeare, u nedostatku inspiracije, koristio i trošio droge. Kažu da se on trovao i eksperimentirao sa korijenom biljke kukute. I za to kažu da je bilo bezazleno. Danas se koristi hašiš, kokain, heroin, morfij, meskalin, LSD i amfetamin. I ako želite biti Stepan King i pisati o nekakvim psihopatima i luđacima, samo se poslužite kokainom. Navodno on potiče stvaranje baš takvih likova.

Ili ako želite biti i pisati kao Aldous Huxley, tada ćete koristiti meskalin, drogu koja se dobije od meksičkog kaktusa zvanog peyotl. Za njega je davne 1560. godine poznati franjevački misionar rekao: „Oni koji žvaću korijen peyotla ili popiju napitak pripremljen od tog kaktusa imaju vizije koje su kod nekoga zastrašujuće, a kod nekoga vesele i vedre. Peyotl posjeduje svojstva stimulansa, izaziva razne halucinacije i paranoju, ali i vraća energiju, utoljuje glad i žeđ i uklanja svaki osjećaj straha.“

Pa ću tako i ja radi raznih saznanja i raznih vizija, morati ga koristiti. Međutim, sada čekam novu poplavu i novi potop, kako bih mogao pustiti svoju arku ili korablj u funkciju. Oko sebe držim par mačaka, par zečeva i par pasa. Javit ću tom mom prijatelju da dođe, a moram se snaći i za tu moju novu ženu.

Držim i do riječi Williama Blake da „ako se vrata percepcije pročiste, sve će pred čovjekom biti kakvo jeste, beskrajno.“ Samo sve to treba pročistiti i doći do vlastitog beskaraja. I nećemo tada više biti biološki i društveno ograničeni, i oslobodit ćemo se iz društvenih zatvora i rešetki. Istinski ćemo vidjeti i osjećati stvarnost pravim i svojim očima. Nećemo se više baviti trenutnim i vječnim tricama i kućinama, nego ozbiljnim idejama i stvarima.

„Vidjet ćemo svijet u zrnu pijeska, nebo u divljem cvatu,

držati beskraj na dlanu ruke i vječnost u jednom satu.“

Treba misliti i razmišljati svojom glavom, ne dozvoliti drugima da to čine u tvoje ime i ne treba se povinovati za onim da kada ti netko kaže da je nešto nemoguće i neostvarivo da je to tako. Sve je moguće i sve ostvarivo. Ako je što ostalo od te 1968.godine u nama, reći ćemo: „Budimo realni, tražimo nemoguće!“ i ne znam hoćemo li se toga moći držati. Naime, svatko se snalazi kako zna u toj našoj životnoj bijedi i neimaštini. I nitko baš i nije spreman za nekakve promjene.

Takav sam i ja. Ma kakvi mi veseljaci i optimisti, mrgudi i depresivci prilazili, ja se ni sa kime od njih ne nađem i ne družim. Za mene su oni jednaki. Ne mogu na njih kliknuti niti od prve, druge ili treće. Izabrao sam svoj put i od njega ne odstupam. Siguran sam da je to pravi put i tako će ostati. A jesam li ja zbog toga sretan ili nesretan, i živim li ja otužno i disfunkcionalno, time se i ne bavim. Također se ne bavim tim pitanjem da me nema, jeli bi koga bilo briga? I jesam li ja u nekom svom crnilu? I trebam li ja promijeniti način razmišljanja? I volim li ja ugađati drugima i slušati druge kako se trebam ponašati? Uopće me nije briga za sve te komunjare, partizane, ustaše, četnike i domoljube sa plinskim bocama. Možda se zbog svega toga i sramim samoga sebe. Ničemu i nigdje ne pripadam. Možda i privlačim ljude nalik sebi, ali oni su rijetki.

Moram se pripremiti i na sudbinu Robinson Crusoa, brodolomca i lika iz romana Daniela Defoa. Samo da nađem ili pronađem svog Petka. S njim će mi biti lakše. Ustvari, bih htio pronaći svoju i odgovarajuću ženu. Međutim, to će biti teško, jer žene i tako nisu navikle na taj težak život na nekakvom osamljenom i izoliranom tropskom otoku. Inače, kažu da usamljenost i društvena izoliranost mogu izazvati srčane bolesti, kardiovaskularne probleme i moždani udar. I to sve iz razloga što takve osobe budu fizički neaktivne, lošije se hrane, ne idu redovito liječniku na preglede i postaju debele. I sve to uništava ljudski imunitet, stvara anksioznost i depresiju. Stoga, se

moramo družiti s drugim ljudima, ma kakvi oni bili i moram imati prijatelje, ma kakvi oni bili. To nam je dobro za naše zdravlje. Tako nam barem kažu oni koji se time bave.

Ne želim reći da je moj život promašen ili da je nekakav promašaj. Još uvijek vjerujem u mogućnost boljeg i zanimljivijeg života. Iako sam i ja Slaven, nisam slavery ili rob, kako bi to rekao Theodor Zeldin u svojoj knjizi „Intimna povijest čovječanstva“. Naime, prije Crnaca i Afrikanaca, prvi robovi su bili Slaveni, pa je po njemu ime rob ili slavery dobio ime. I ako me pitate čiji smo to mi bili robovi, onda ću vam reći: Rimljana, kršćana, muslimana, Avara, Tatara, Vikinga i Germana. Imali smo nešto ropsko u sebi, a da li smo se toga oslobodili, ja ne znam. Ja radim na tom svome oslobođenju i oslobađanju samom po sebi. Samo ne znam do kada će to trajati jer mi okolnosti baš ne idu od ruku. Imamo razne želje, a onda se one ne ostvare. Pa si onda kažem:

„Baš je dobro, onako kako jeste.“

Ali to je daleko od istine, mi bismo htjeli ipak nešto drugo. I onda mi potiskujemo i negiramo probleme, svoje gubitke i neostvarene želje, netko uspješno, a netko neuspješno. Shvatimo da prošlost ne možemo mijenjati, no to nas toliko ne boli, nego činjenica da i sadašnjost i budućnost ne možemo mijenjati. Pa onda i to prihvatimo. Niti smo spremni na nekakve promjene, a niti bi se mijenjali. Jednostavno je nešto onakvo kakvo jeste i tome se bez otpora prilagođavate. Tražite si utjehu. Pa je ili u vjeri nalazite ili ne nalazite. Ni to vam ne odgovara, naime, drugi su to odavno otkrili. I tako da ste stalno u nečemu što vas muči i pritiska. Htjeli biste postići sklad između svog srca i uma, između ljubavi i znanja, ali vam je to nedostižno. Nedostižan i dalek vam je cilj – vaš unutarnji mir.

Htjeli biste biti i postati krotitelj vremena i prirode oko vas, a u tome ne uspijevate. Udišete okolnu vegetaciju i njene opojne mirise i ne možete ništa mijenjati i promijeniti. Želite uspostaviti nekakvu

ravnotežu i sklad između vaše prirode i prirode drugih ljudi, ali vam to ne uspijeva. I tada ponovo birate nekakvo bjekstvo od svojih svakodnevnih problema, bježite od samoga sebe i tako produbljujete svoju patnju, umjesto da se borite za ono što imate. Niste ni svjesni toga da ustvari suludo trčite u mjestu, da se nikuda ne mičete i ne pokrećete. Svugdje su isti ili slični problemi i gdje god bježali, svoj unutrašnji mir, pronaći nećete. Stoga, se trebamo prestati lagati i trebamo pobijediti svoje slabosti. Neće nam ni bjekstvo, a ni borba pomoći u tome. S time se moramo pomiriti i što se prije pomirimo, lakše ćemo živjeti sa sobom, ali i sa drugima. Lakše ćemo preživjeti ostatak života. Međutim, nas kopka hoćemo li se svrstati na pobjedničku ili gubitničku stranu? U biti i u krajnosti, to je svejedno. Niti možeš u toj igri pobijediti, a možeš samo izgubiti.

Schopenhauer kaže za istinu da ona prolazi kroz tri faze. I tako je to vjerojatno bilo u njegovom vremenu i u njegovom životu. U prvoj fazi tu istinu ismijavaju, u drugoj joj se suprotstavljaju, a u trećoj je svi prihvaćaju kao samorazumljivu. I mi smo takvi, ili nismo takvi. Ali smo prošli kroz sve te tri faze. I ismijavali smo i umanjivali značenje te naše poplave, pa smo se suprotstavljali tome da je ljudski faktor za sve krivac, ali smo sve prihvatili kao samorazumljivo. Međutim, što je tu samorazumljivo, dragi Bog će nam to odgovoriti. Bitno je ne željeti previše, sam si odrediti svoju samodijagnozu i ne zvati one kojima se uključuje telefonska sekretarica sa „birali ste broj koji se ne koristi“. Meni ništa nije samorazumljivo, mene i dalje muče i kopkaju razne nedoumice. Ja još i dalje razmišljam o trećem katu moje arke ili korablje. Valjda će me to držati do kraja mog života, a ako me i ne bude držalo, vjerojatno ću naći nešto drugo i neki drugi smisao i svrhu svog života.

A osude ili presude za tu strahovitu poplavu i kataklizmu nema. Nitko nije kriv, pa ni župan Galić. Izgleda da je on pravilno radio i postupio. A jeli on na vrijeme i pravovremeno naredio evakuaciju i jeli on to trebao učiniti, ne zna se. Je li on trebao organizirati evakuaciju kada su pukli nasipi, također se ne zna. Kod nas se nikad

niša ne zna. I tako je to kod nas. Nitko nije kriv i nitko za ništa ne odgovara. Što god tko učinio, nitko za ništa ne odgovara i nikoga se ne kažnjava. Kod nas kao da nitko nije ozbiljno čitao „Zločin i kaznu“. I kod nas se odgovornost za nerad i neučinkovitost prebacuje se s jedne institucije i instance na drugu i tako godinama. Kod nas nema zlorabe položaja i ovlasti i nema teškog kaznenog djela protiv opće sigurnosti. Kod nas odgovorni za naše zlo ostaju na svojim mjestima ili odlaze u zasluženu mirovinu ili na višu funkciju.

I valjda zato mi propadamo, a ne napredujemo. Možeš sve to zaboraviti usputnim seksom, nekakvim cinizmom ili to ne možeš zaboraviti usputnim seksom. Ili se počneš alkoholizirati, pa počneš s pivom ili vinom, rakijom, pa završiš na viskiju. Ili možeš otići u taj naš uništen poljoprivredni kraj pun očaja i tu možeš volontirati. Jer ne vjerujem ja našim političarima, njihovim mjerama rasterećenja gospodarstva i stvaranju poduzetničke i investicijske klime. Ne možeš ti trideset godina provoditi antipoduzetničke mjere, jačati javni sektor, a jednog dana proglasiti da to više nećeš činiti. Isto tako je i sa našim pravosuđem, ne možeš reći da će ono od sutra biti pošteno, i ono će automatski takvim postati.

Boris Golić

OMLADINSKA RADNA AKCIJA



OMLADINSKA RADNA AKCIJA - ORA

POGLAVLJE 1

Povijest naših omladinskih radnih akcija bila je slična, ako ne i identična, s partijskom ideologijom i sa ponašanjem druga Tita. I naravno, da je on za te omladinske radne akcije rekao:

„Ovdje se događa nešto mnogo više. Ovdje se kuju novi ljudi. Ovdje se kale i izlaze iz rada novi ljudi, s novim pojmovima o radu. Ovdje je škola na otvorenom za našu omladinu.“

Netko bi mu spomenuo da se te omladinske radne akcije ne isplate i da su one ekonomski neisplative, a on bi na sve to odgovorio:

„Naravno da su nam se na tim akcijama omladinci opijali, tukli, palili jedni drugima bicikle, spavali iza nasipa, ali to je sve čin mladosti – ludosti. Opametit će se već oni. Već će oni dobiti svoju značku, postati udarnici i tražiti stipendiju za daljnje školovanje. Bitno je da dobrovoljno rade, da se druže i da šire bratstvo i jedinstvo kao zjenicu oka svoga.“

Kažu da Omladinske radne akcije - skraćeno ORA- vode porijeklo iz Sovjetskog saveza, a i naš drug Tito od tamo vodi svoje političko, svjetonazorsko i vojno iskustvo i podrijetlo. I naime, ukoliko je drug Tito bio veliki ljubitelj Rusa, rusofil ili staljinista, takve su bile i naše radne akcije, u biti dobrovoljne, ali i staljinističke. Kažu da je drug Tito u prve četiri godine svoje vladavine bio najvjerniji Staljinov oslonac i najveći staljinist, pa su onda takve morale biti i naše radne akcije. Inače, ja se tih godina i ne sjećam, vjerojatno stoga što tada nisam bio ni rođen, ali sam od nekoga čuo da se u prvo vrijeme na radne akcije išlo po zapovijedi i naređenju partije i radilo se po nečijoj direktivi i odluci. Ako se nisi htio odazvati na partijski poziv za radnu akciju, sljedovao te je radni logor, psihuška ili gulag. Sve je to

bilo tako jednostavno i tako normalno i svi su se toga držali i pridržavali.

I svi su to, u to vrijeme, smatrali primjerenom kaznom, svakome po zaslugama i rezultatima svojih aktivnosti. Čak su se trudili nekoga potkazati i nekoga izdati da ne čini nešto u skladu s partijskom direktivom. I naravno ako si dobio naređenje i zapovijed za radnu akciju da si se na nju dragovoljno i raspoloženo odazivao. Naime, postojao je i onda u Kraljevini Jugoslaviji prividno i lažno, demokratski sustav i višestranačje, ali su sve te stranke bile neprincipijelne, korumpirane, neučinkovite i nezainteresirane za patnje malog čovjeka. Tito i partija su obećavali i pričali o svijetloj budućnosti i o našim još svjetlijim perspektivama i tko je tome mogao, a ne odoljeti. Rijetko tko se tome suprotstavljao. Svima je bilo dosta prividne demokracije, Kralja, korupcije, nepotizma, pljačke naroda i njegovih pandura. Pa valjda sada i mi radnička partija imamo pravo na nekakvo svoje odlučivanje i valjda više neće biti izrabljivanja čovjeka po čovjeku i klasnih sukoba. Inače, ja se sjećam da su se onda za svaku sitnicu organizirale nekakve komisije. Pa su tako postojale komisije koje su te predlagale da ideš na Omladinsku radnu akciju.

Nakon svega toga, možda je i našu ondašnju zemlju zapljusnuo val demokracije zvane titoizam, a Rusi su tada govorili da nas je dopalo i zapljusnulo revizionističko skretanje sa pravog, socijalističkog puta u potrošačko društvo, pa te je zato nekakva partijska komisija predlagala i stavljala na spisak za tko zna što. Ni toj komisiji nisi mogao reći ne, pa si se i nakon tog prijedloga najljubaznije odazivao. U toj nekoj trećoj fazi, meni poznatoj i u kojoj sam živio, mogao si ići na radnu akciju pri punoj svijesti, pri slobodnoj svojoj volji i pri svojoj odluci. I to je meni puno značilo, jer sam stalno živio i suočavao se sa životnim krizama i stalnim preispitivanjima smisla života. Istina, je da te je netko predlagao na spisak, ali si ti to mogao iz nekog svog razloga i odbiti jer su ondašnji komunisti postali uviđavniji i nekako dobronamjerniji. Tada su već postojale granice između nečega što

odbijaš i nečega što prihvaćaš. Partijski drugovi su i dalje bili odgovorni za sve, o svemu su odlučivali i za sve ih se moglo i moralo pitati, ali kao da su imali razumijevanja za sve nas, razlikovali su nas, i imali su razumijevanje za one koji su htjeli ili nisu htjeli ići na radnu akciju.

I tako u uvjetima nepouzdanih i neprovjerenih informacija, gdje vlada ulica, a glasine se od nekud šire, pročitam ja na oglasnoj gimnazijskoj ploči svoje ime na spisku za Omladinsku radnu akciju – ORU, ni ne znam sad već koju, a onda i doznam da se radi o Moravi ili o gradnji autoputa Beograd - Niš. Ne znam kako i zašto, ali sam imao stalni dojam da sam pod nekakvom prismotrom nekakvih UDBI-nih suradnika i doušnika, da me agenti UDB- e prate, da me promatra tajna policija i nekakvi isljednici. Da netko proučava i promatra s kim se sastajem, da netko zapisuje što pričam i da me netko prisluškuje. Inače, osjećaji su varljiva stvar, a ja sam imao taj osjećaj da će me netko za nešto denuncirati, uhititi, osuditi, kazniti, poslati u radni logor i zatvoriti. Da će mi netko priči i reći:

„Mi nismo časne sestre, mi raskrinkavamo izdajnike, kontrarevolucionare i naše klasne neprijatelje. Priznaj da si ti naša peta kolona, da si harangirao protiv nas ili da si nediscipliniran i da podliježeš našoj kritici. Priznaj da si se loše ponašao, da si imitirao zapadnjačku modu, kulturu, njihov ples i glazbu, da si bio raskalašen i da si se u svemu tome izgubio i pogubio. Da si izgubio interes za socijalizam i socijalističke vrijednosti i da si postao od svega toga otpadnik, dekadentan i naš neprijatelj. Dakle, što kažeš da budeš discipliniran i odgovoran omladinac. Želimo se riješiti tvojih nezdravih pojava, tvog zabušavanja, tvojih nedostataka, propusta i pogrešaka. Želimo se boriti na njihovim otklanjanjem svim sredstvima. Bolje da sve priznaš, ili da nam se priključiš, ovo ti je zadnja šansa, bit će ti nakon svega lakše.“

„Ali ja to nisam radio. Možda sam malo neaktivan, ali ne radim ništa protiv društva i radnog naroda.

„Nemojte, tako drugovi protiv mene.“

„Bolje priznaj jer tko prizna pola mu se prašta. Izdaj i svoje kolege, ostalu ološ i istomišljenike. Priznaj da si se bavio ilegalnom neprijateljskom djelatnošću i da si govorio protiv druga Tita i Partije. Ako priznaš prema tebi ćemo primijeniti samo odgojne mjere, školovat ćemo te i primjereno obrazovati. Nećeš prolaziti kroz špalire onih koji te tuku i koji pljuju po tebi. Društveno koristan rad će za tebe biti čast i smisao života, a usput te se neće ponižavati i nećeš biti kažnjenik.“

„Nemojte, tako drugovi protiv mene. Nisam to ničim zaslužio i nisam ništa skrivio.“

„Ako nisi ti, onda prijavi nekoga drugoga. Uvijek se nađe krivac za nešto. Smrt fašizmu, sloboda narodu!“

„Smrt fašizmu, sloboda narodu! Evo spremam se i na tu vašu Omladinsku radnu akciju, a poslije nje ću nekoga prijaviti.“

I valjda sam se time riješio tih partijskih drugova. Valjda su i oni otišli svojim putem. Mene su za sada ostavili na miru. Pogotovo sam se osjećao krivim što sam nešto pisao o Baudelairovom opijanju i što mi je netko prišao da sam pjevao „Vilu Velebita“, a nisam. Kako sam li je samo mogao pjevati, kad nisam znao ni riječi? Pa, i taj čin stavljanja moga imena i prezimena na oglasnu ploču, po meni, je bila medijska i huškačka propaganda, sad ne znam jeli partijska ili nekog zlog ili zlogukog pojedinca.

Umjesto nekakvog političkog procesa, namještalo mi se moje sudjelovanje ili nesudjelovanje na Omladinskoj radnoj akciji. Pa ti sada odluči da budeš za tu akciju ili da budeš protiv nje. Naravno da sam se odlučio za Omladinsku radnu akciju. Pitao sam se tada što je ostalo od onih naših pionirskih vremena i od naše zakletve:

„Danas, kada postajem pionir, dajem časnu pionirsku riječ, da ću marljivo učiti i raditi, poštivati roditelje i starije, i biti vjeran i iskren drug koji drži danu riječ; da ću voljeti našu samoupravnu domovinu Socijalističku Federativnu Republiku Jugoslaviju. Da ću razvijati bratstvo i jedinstvo i ideje za koje se borio drug Tito; da ću cijeniti sve ljude svijeta koji žele slobodu i mir.“

Od tada, a bilo je to u mom prvom razredu osnovne škole, je prošlo dosta vremena. Niti sam pokazivao nekakvu privrženost drugu Titu, Partiji, Narodnooslobodilačkoj borbi i revoluciji, a niti prema svojoj domovini. Jednostavno u mom kraju se tome i nije pridavala tako velika važnost. Stoga, nisam ni širio ideju humanosti i opće ljudske vrijednosti. Uopće nisam bio odgovarajući lik pionira i svestrana stvaralačka osoba. Više sam se bavio sakupljanjem i mijenjanjem sličica „Životinjsko carstvo“ i sličnim, nego nečim društveno korisnim. Ne mogu baš reći da sam se bavio ženskim igrama gumi - gumi, jednostavno mi one nisu odgovarale, nego sam se igrao Čaruge, Kauboja i Indijanaca. Nakon toga sam se preusmjerio u sasvim druge vode, u tu moju rock- glazbu, šverc komerc i u ta moja putovanja. Uopće nisam pridavao značaj na partijske izjave da nas neprijatelj prisluškuje i promatra i da stoga ne smijemo pričati, nego da trebamo šutjeti.

Kako sam tada i u tom trenutku bio gimnazijalac, bio sam daleko od svega društveno korisnog i uopće se nisam priključivao i držao do parole: „Svaki dan pobjeda“. I uopće nisam bio za taj najjugoslavenskiji društveni fenomen i uopće mi se nije išlo graditi, obnavljati i izgrađivati pruge, ceste i nasipe. I uopće mi se nije išlo na dragovoljni rad i uopće nisam imao taj potreban, iskreni entuzijizam za volonterski rad. Uopće nisam namjeravao polagati ispit za zidara ili nekog drugog građevinskog radnika. Uopće nisam imao potrebe doživjeti i doživljavati bratstvo i jedinstvo na djelu. Uopće se nisam ni sa kime htio beskorisno družiti. Istina je, da me je tada zanimala naša estrada. Htio sam i ja prisustvovati koncertima Bijelog

dugmeta, Riblje čorbe, Prljavog kazališta i Parnog valjka. Ali ništa više i ništa manje.

Uopće me nisu zanimale udarničke značke, a ni pjesma „Hej haj brigade“ Arsena Dedića. Mogle su me za radnu akciju privući modne revije s manekenkama u mini suknjama. Inače, bio sam cijepljen na partijsku ideologiju ili demagogiju. Tako da sam i protiv današnje ideologije i današnje stranke na vlasti. Sve radimo sa ciljem da sve uništimo. Imamo današnju Hrvatsku, ali više ništa drugo. Stoga, uzdaj se u se i u svoje kljuse. Pa ja sam se u to vrijeme bavio švercom i svojim biznisom. Nosio sam farmerice, rum punč i gramofonske ploče u Mađarsku, a ponekad bih švercao i korune, istočnonjemačke marke i zlote. Bavio sam uspješno ili neuspješno uključen u sve to i od toga nisam odustajao.

Bilo me je briga za nekakve zakletve drugu Titu i drugim partijskim rukovodiocima i sekretarima. Imao sam problema sa tom Omladinskom radnom akcijom i sve me je to neodoljivo podsjećalo na sastav „Rokeri s Moravu“ i naravno da sam u prvom trenutku doživio stid i sram. Pa neću valjda i ja biti dio tog cirkusa zvanog „Rokeri s Moravu“. Naravno da su i drugi saznali da sam upisan i zapisan na taj spisak, pa su za mnom vikali nadimke tih ljudi iz tog sastava. Tako su se iza mene čuli nadimci: Boca, Jankula, Sisoje i Ćora. U početku nisam ni znao zašto ih ljudi za mnom viču, a onda sam shvatio da se to odnosi na nadimke tih glazbenika iz sastava „Rokeri s Moravu“. Ponekad su ti isti iza mene išli i dalje od toga me vrijeđali, i vikali i nazive njihovih pjesama: „Stojadinka ovce šiša“, „Krkenzi kikiriki evri dej“, „Ja Tarzan, a ti Džejn“, „Čorbast pasulj volem“. Pa što ja imam s tim cirkusom? Pripadam li i ja tom društvu? I kome ili čemu sve to treba?

Ja se uopće u svemu tome i nisam snalazio. Ako me je netko zapisao, vjerojatno je to s nekim razlogom učinio. Pitao sam se jeli mu je razlog bio dobronamjeran ili zlonamjeran. Ako mu je razlog bio dobronamjeran, zašto je baš mene zapisao, što sam mu ja

skrivio, a opet ako mu je razlog bio zlonamjeran, možda je sve to bio nekakav partijski preodgoj. Drugovi su saznali da uvijek nekuda putujem, da se bavim šverc- komercom, znate ono kada sam nosio u Mađarsku nekoliko farmerica, nekoliko gramofonskih ploča i nekoliko rum – punčeva, pa bih to ondje prodao i živio kao mali Bog. Nekome je to smetalo i partija, iako je to prešutno odobravalala, ipak je tomu htjela stati na kraj, pa me sada šalju na Omladinsku radnu akciju. I što da ja kažem da nisam znao što ću i kako na sve to reagirati. Ako to hladno prihvatim, morat ću se svemu tome prilagoditi, a ako se bunim, može mi se svašta zlo dogoditi. Stoga, prihvaćam što mi se nudi i raspitujem se o tim radnim akcijama.

Ne želim biti i postati partijski reakcionar i nešto reakcionarno, ali ne želim od svega praviti ni spektakl. Istina je da baš i nisam vodio spektakularan život, ali nisam smio, a ni umio od toga svega praviti spektakl. Moj prijatelj Bambi je to znao praviti i pravio je. Nije da baš nisam želio biti pozitivan i davati svemu pozitivan značaj, ali ne želim da se o meni priča u negativnom svjetlu. Da partija u mene upire prste i govori da ne smiju drugi biti kao što sam ja. Ne smijem biti protiv društvenog napretka i naprednih ideja. Ne smijem biti kulak, nekakav kočničar i sve ono što mu pripada ili mu ne pripada. Što prije i što brže moram pobjeći od te optužujuće klevete. Ne smije mi ju itko prišiti ili prilijepiti. Nisam ja nikakva reakcionarna snaga ili sila koja će usporavati ili usporiti naš društveni napredak i sve te vidljive i nevidljive društvene promjene i poboljšanja. I ja sam za društveno koristan rad, za radne akcije i probitak naše radne zajednice.

Mora da je netko saznao da baš nisam aktivan prilikom tih naših sletova, nošenja štafete, Dana mladosti i Titovog rođendana koji se slavio 25. svibnja, iako je ovaj rođen 7. svibnja. Jednostavno me to nije puno zanimalo i nisam tome pridavao veliku pažnju. Za mene je to bila i ostala najveća nepoznanica, to slavljenje rođendana na drugi datum. Jedino objašnjenje toga je što su Nijemci za 25. svibanj organizirali padobranski desant, pa ako ga je Tito tada preživio,

valjda se to smatralo da je bio ponovno rođen ili da se tada ponovo rodio. I navodno kažu da je taj Dan mladosti, svi ti sletovi i sve to nošenje štafete, bilo sa ciljem i sa svrhom stvaranja Titovog kulta ličnosti jer se smatralo da je on najveći sin naših naroda i narodnosti. Nakon Titove smrti taj slet se zvao „I poslije Tita – Tito“. Na njemu su sudjelovali pioniri, omladinci, studenti i vojnici. Naravno da ja nikad nisam sudjelovao, jednom su me bezuspješno vrbovali, ali nisu uspjeli. Stoga, sam bio i u nedoumicama i u dilemama što da radim.

I koga ću drugog o svemu tome pitati, nego mog prijatelja Bambija. Naime, on je svako ljeto provodio na nekoj Omladinskoj radnoj akciji, nosio je značke i bedževe i majice sa natpisima ORA, ta i ta. Prvo što ga pitam je ima li seksa na tim radnim akcijama, a on mi službeno ili poluslužbeno govori:

„Druže, nismo mi tamo da se zabavljamo. Mi smo tamo da udarnički radimo, posvećeni smo zajednici, činimo korisna djela i radimo na probitku naše zajednice. Mi činimo opće koristan društveni rad i nema se vremena ni za što drugo. Ako dođeš mojoj kući, pokazat ću ti sve moje udarničke značke i majice.“

„Valjda ima i trenutaka za zabavu? Najbolje da drugarice ne žele, ono što i ti želiš.“

„Mi udarnici smo odgovorni partiji i Titu i nije nam do zabave. Zabavljaju se jebivjetri i vjetropirke, mi udarnici to ne činimo. Ako želiš da ti probudim svijest i savjest, ići ćeš kod mene kući i vidjet ćeš sve moje udarničke značke, bedževe i majice sa Omladinskih radnih akcija.“

„Podrazumijeva se da ću ići s tobom, ako ćeš me uputiti u taj svijet Omladinskih radnih akcija. Drugim riječima, ja sam se promijenio i želim biti aktivan omladinac. Sjećaš li se kada su nas tamo na

Kamenskoj primali u pionirsku organizaciju? Pa tamo smo se i zakleli da ćemo služiti našoj domovini i našoj partiji na čelu sa Titom.“

„Ja sam od tada savjestan pionir i savjestan omladinac, odan partiji i Titu i svjetlom putu kroz koji oni gaze.“

„Daj Bambino, pa ne moraš sa mnom biti tako služben. Popusti malo.“

Naravno da to zvuči otrcano, ali što kad sam to rekao. Bambi je kao što mu ime kaže, naivno vjerovao u te socijalističke floskule. I sjećam se da sam na Kamenskoj zagledao djevojčicama pod te plave suknjice. Ja sam se saginjao kao da vežem pertle ili vezice na patikama, a onda bih gledao ono što me zanimalo.

Današnje generacije i nemaju tu čast, diku i ponos jer je netko minirao taj Spomenik pobjedi revolucije naroda Slavonije i tu monumentalnu Bakićevu skulpturu. Tako da kad govorim i pišem o tom spomeniku, ni ne znam smijem li ga navoditi kao nekakav relevantan čimbenik u našem životu ili u životu cijele te regije. Stoga, prestajem o tome, da se ne bih zamjerio nadležnim drugovima ili nadležnoj gospodi. I dalje ću govoriti o svom pehu oko tog poziva na radnu akciju. Naime, moja narav se nije nikako uklapala s naravi te radne akcije, sa zahtjevima okoline, a ni sa zahtjevima ondašnje društvene i političke prakse. Jednostavno se nisam ni u što takvo uklapao. Svoj besmisao sam liječio rock glazbom, čitanjem nekakvih knjiga i putovanjima. I do tada sam izbjegavao razne sakupljače članarine Omladinskog Socijalističkog saveza, a ne znam jesam li tim ljudima trebao prilaziti i pitati ih kolika je članarina i najjednostavnije je plaćati, kao svi ostali.

Mene su tada okruživale sentimentalne rock gluposti i od njih se nisam odvajao. Bilo me je brige za plaćanje nekakve članarine. I zašto mi je uopće trebao taj Omladinski Socijalistički savez, uopće mu nisam vidio ni svrhu, a ni smisao postojanja? Netko je tamo

nešto radio, a sada koliko korisno, to nitko nije znao. Ali što ako oni u Sekretarijatu unutrašnjih poslova doznaju za to moje ponašanje? Hoće li mi to tko uzeti za zlo? Čuo sam da su neki robijali nekoliko mjeseci čak i zbog političkog vica, valjda neću i ja tako završiti. Jednog dana tvrdiš, kao i svi oko tebe, da je Staljin najbolji i najispravniji tip, ne slušaš i ne čitaš vijesti na televiziji i na radiju, ne informiraš se, a oni nadležni drugovi ti kažu: „Nažalost, došla su druga vremena, Staljin nije in, on je out. Tko je za njega i uz njega, mora u zatvor ili na Goli otok. Sada vas upozoravamo, ali ako budete i dalje govorili u njegovu korist, morat ćete ići na preodgoj i tucanje kamena.“

I možda je sve to i sa mnom tako. Netko me je upisao na taj spisak, a ja budući da ne volim poslovati za milicijom, partijom, vlastima i raznom administracijom, ne volim biti unutrašnji neprijatelj, skretati s utvrđenog kursa i nešto kritizirati, moram se na sve to odazvati. Uopće, nemam živce i strpljenje za sve to, pa kažem Bambiju: „Vodi me već svojoj kući, a usput mi govori napredne revolucionarne parole, pjesme i sve ono što mi može koristiti na toj Omladinskoj radnoj akciji.“

I Bambi me posluša i počne vikati:

„Za koga?“

Ja mu baš i nisam znao odgovoriti, pa je to morao sam učiniti i kaže:

„Za Tita!“

„Za koga?“

„Za Partiju!“

„Za koga?“

Ja ponovo nisam znao odgovor, a on kaže:

„Za narod!“

„Za koga?“

„Za socijalizam!“

Dobro da mi je to Bambi pojasnio, ja to do tada i nisam čuo, a on se vjerojatno na tim akcijama toga naslušao. Ja inače nisam imao volje ići u Kumrovec, slušati pjesmu „Računajte na nas“, posjećivati Titovu rodnu kuću, a nije mi se dalo posjećivati Dom boraca i gledati nekakav partizanski film o Mirku i Slavku ili slične tematike. Ne znam što je bilo sa mnom, ne mogu reći da nisam imao smisla za glazbu, ali nisam nikako mogao upamtiti riječi tih udarničkih i brigadirskih pjesama. Da mu se kunemo i da se s njegovog puta ne skrećemo. To je za mene bilo previše. Nekako sam još mogao upamtiti:

„I can't get no satisfaction; I can't no satisfaction.

'Cause I try and try and try and try, I can't get no, I can't get no.

When I'm drivin' in my car, and that man comes on the radio,

And he's tellin' me more and more, about some useless information.

Supposed to fire my imagination, I can't get no, oh no no no,

Hey hey hey, that's what I say. I can't get no satisfaction.

I can't get no satisfaction.“

I tko mi je kriv što mi je to ulazio u uši, a „Računajte na nas“ i „Drugarice, posadimo cvijeće“, baš i nije. Slično je bilo i sa

pjesmama „Hey Joe“, „One way out“, „Delilah“, „Smoke on the Water“ ili „Whola Lotta Love“. Jednostavno mi je to ulazilo u uši, a ove druge pjesme izlazile iz ušiju. Nisu mi baš ni išla obavezna sportska natjecanja. U krosu u prirodi bih se najčešće izgubio, a skokovi u dalj i vis mi i nisu nešto išli. Ako me pitate čega se prvo mogu sjetiti iz vremena življenja u komunizmu? Prvo što mi pada na pamet je primanje u pionire. Kada smo marširali jedan za drugim u bijelim košuljama, plavim suknjama, dječaci su nosili plave hlače, crvene marama i plave kape. Nisu onda bile riječi pjesama na internetu i svugdje dostupne. Prenosile su se usmenom predajom, a ja ili nisam bio previše društven i nisam se družio s onima koji su to pjevali, a pjevale su se „Na Kordunu grob do groba“, „Crveni makovi“, „Daj mi majko iglicu i crvenog konca, da sašijem Titovku za ranjenog borca, smrt fašizmu, a sloboda narodu i mene će moja mati pioninom zvati“, „Budi se istok i zapad, budi se sjever i jug“, „Drugarice, posadimo cvijeće“, „Po šumama i gorama“, „Da nam živi, živi rad“, „Druže Tito, ljubičice bijela“, ili „To je nama naša borba dala“.

Nije mi se baš ni sviđala marksistička doktrina i javno odricanje religioznosti jer uvijek sam prema nečemu tajanstvenom osjećao strah, a jeli to bio Bog ili partija, u tom trenutku i nisam znao. Bio sam u stalnom sukobu između profanog i sakralnog. Između partijske ideologije i religije. Međutim, od svih tih stvari, najgori sam bio u plesanju raznih kola. Za mene je plesanje kozaračkog, užičkog, slavonskog i bilo kojeg kola, bilo španjolsko selo. Naoko jednostavno, a za mene previše složeno. Svaka šuša je to znala plesati, a ja nisam znao. Mučilo me i to što bih morao živjeti s nekim drugim muškarcima u zajedničkoj prostoriji. Morao bih s nekim muškarcima dijeliti miris ili smrad neopranih nogu i znoj. Smrad nečijeg smeća, testosterona i mokraće, a najviše mi je smetalo nečije hrkanje i nečiji prdež. Naime, muškarci se vole u tome natjecati, pa prde li ga prde. Hrču li ga hrču. Smrde li im noge i tijelo, smrde.

Ne znam hoću li moći izdržati strahovladu, nečija nesuvisla naređenja i teror partijskog sekretara. Znam da će mi on govoriti da se situacija oko nas komplicira. Da se nekakve ruske, američke ili albanske snage grupiraju. Da nam neprijatelj nikada ne spava, pa tako ni mi ne možemo. Kažemo mu da ćemo sutra ispuniti normu i postati udarnici, ali to njega ne brine. On tupi po svom. Nema opuštanja, nema napuštanja logora i odlaska u grad i do daljnega se mora biti tu, u logoru Omladinske radne akcije. Kažemo mu da na vijestima nismo ništa čuli i da nam se nitko ne grupira, a on nam kaže da se s time ne izlazi u medije i u javnost. I što ćeš drugo, nego mu popustiti. Pametniji popušta, a jesmo li mi pametniji ili se nečega bojimo, ja u to ne ulazim. Šutiš i radiš. I kao što Bambi kaže ostavljajući i na miru sve te drugarice iz susjednog šatora. Na svijetu kažu da ima viška žena, a tamo u šatoru ih je manjka. Naime, ili su ružne, pa te ne zanimaju ili ih manje ima, pa je muška konkurencija jača. Stoga nam taj partijski sekretar viče:

„Drugovi brigadiri, današnja norma je 135. Trebamo je prebaciti za 100% ili više od toga. Momci iz druge čete su je odavno dostigli. Njima je sve lakše i oni lakše postižu tražene rezultate. Uopće ne znam što je s vama. Ili me ne slušate ili ne radite kako treba. Znajte da ja sabotere ne trpim i ne toleriram. Tko me ne bude slušao, imat će posla sa mnom. Slušajte dobro, ja ću vikati: „Jednu za Tita, jednu za Partiju, jednu za narod, jednu za socijalizam, a jednu za nas same.“

Netko je pitao hoće li biti i vremena za čitanje knjiga i da on još uvijek nije pročitao Njegošev „Gorski vijenac“ i Hugove „Jadnike“.

„Naravno da će biti i vremena za „Gorski vijenac“ i za te „Jadnike“. Bit će vremena i za ostale dopunske aktivnosti.“

„Kada će biti vrijeme i za to. Nemam ja snage za čitanje knjiga i za bilo kakvi intelektualni rad, nakon ovog napornog rada ovdje.“

„Moramo uspostaviti ritam rada, onda nam ništa neće biti naporno i teško i bit će nam sve lako i puno lakše. Ustajanje je u pet sati. Zatim je pravljenje kreveta, fiskultura, umivanje, dizanje zastave. Doručak je u šest sati, a nakon njega slijedi uređenje i čišćenje naselja. Nakon toga nam slijedi naš rad do ručka. Trebate se na njemu što više truditi i postići tražene rezultate. Trebate prebaciti normu i trebate biti ispred svih drugih brigada, tako da našu brigadu proglase udarnom. Trebate pokazati želju i zalaganje. Naravno da ćemo udarnike nagraditi udarničkom značkom i kapom. Poslije toga slijedi popodnevni odmor i ručak i nakon toga ponovo rad i samo rad. Rad je stvorio čovjeka, držite se toga i ničega drugoga.“

I nitko da se na te riječi pobuni jer iznad glave partijskog sekretara stoji parola da je čist i zdrav omladinac ponos zajednice, a mi naravno protiv toga i nemamo ništa protiv. Naravno da ni ja nemam ništa protiv i prividno sam za. Da bi izbjegao kaznu što sam pisao o Baudelairu, što sam pjevao ili nisam pjevao Vilu Velebita, odlučio sam otići na Omladinsku radnu akciju gdje se trebam podvrgnuti strogom preodgoju, slušanju raznih partijskih autoriteta i slušanju partijske ideologije. Inače, prvo i prethodno toj mojoj radnoj akciji što činim, idem u posjetu Bambiju. Od njega bih trebao naučiti kako biti čist i zdrav omladinac, ponos zajednice. Ne znam hoću li baš biti kao Bambi, ali ako postanem i jedan njegov dio, bit će to za mene uspjeh i bit će za mene nade i šanse da uspijem u toj mojoj nakani i u daljnjem životu. Jednom već moram prekinuti s tim mojim neozbiljnostima i već jednom moram odrasti i ući u svijet odraslih. Sve ima svoje, pa tako i to. Moraš nešto i žrtvovati za nekakav društveno koristan cilj. Nema ništa drugo, nego to.

Jednog dana moraš reći dosta i zbogom starom i beskorisnom ponašanju i moraš prijeći u svoju odraslu, zrelu i odgovornu fazu. Kažu da je to bolje što prije učiniti, inače budeš nezrela i neurotična osoba. Moraš normalizirati svoj razvoj i uravnotežiti se sa svojom okolinom. Kažu da u svemu tome postoji i neki naš razvojni put, postaješ aktivan pionir, pa omladinac, pa student i onda komunist i

društveno koristan član zajednice. Istina je da ja i nisam imao takav put, da sam ga izbjegavao, ali ništa za to ako treba preskočit ću i nekakve potrebne ili nepotrebne faze. Učinit ću potrebne promjene i na sve ću se prilagoditi. Ujedno ću postati društveno koristan i moralan. Činit ću društvu dobro, a ne zlo, a i društvo će to morati cijeliti i meni će činiti dobro, a ne zlo. I neću imati taj moj poznati sindrom straha od nekakve kazne. Da nešto nisam učinio kako treba i da to nisam učinio u skladu s društvenim normama.

Stoga odlučujem da ću postati čist, poslušan i zdrav omladinac, ponos svoje zajednice. Pokorit ću se društvenom autoritetu, postat ću bespogovorno poslušan i normalan čovjek i postat ću ono što se od mene traži, savjestan i partijski svjestan omladinac. Moralno ću rasuđivati, kao svi ostali i nitko me neće moći ni za što osuđivati i išta mi predbacivati. I naravno da očekujem nagradu za sve, a ne nekakvu kaznu. Kažu da u svemu tome ima utjecaja i moj mazohistički karakter, naime i ja ću se, kao i svi ostali, podčiniti i pokoriti nekakvom partijskom autoritetu, predat ću vlastitu osobu u ruke nekoga drugoga, trpjet ću ga i podnositi. Valjda ću se tješiti s time, kako bude drugima, valjda će i meni. Držat ću se društvenih stereotipa i raznog praznovjerja. U biti pojedinac u takvom društvu i ne može se drugačije ponašati. Pojedinac se mora žrtvovati u ime cjeline.

Pa ću se i ja također žrtvovati u ime cjeline i u ime našeg radnog naroda. Ne želim da mi netko kaže da različito mislim u odnosu na cjelinu i različito od tog našeg radnog naroda i od tog našeg socijalizma. Zar nam naši vlastodršci ne kažu: „Koliko uspije moralno- politički preodgoj i društveno koristan rad, toliko uspijeva i naša ideologija.“ Ustvari, ja se bojim da će me netko, nekud i nekad poslati i prognati tko zna gdje. Zato ne želim praviti ni ozbiljne, a ni neozbiljne probleme. Jednostavno želim biti kao sav taj poštenu svijet i ne želim se baviti time jeli komunizam raj ili pakao na zemlji. Radit ću koliko budem mogao, a dobivat ću prema svojim potrebama. Zar to nije socijalistička ili komunistička floskula i

poruka? Ne želim ništa drugo što me ne bi sljedovalo, želim postati produktivni član našeg društva i ne želim ništa drugo što bi mi davalo nekakvu lažnu i nerealnu nadu.

Idem na tu Omladinsku radnu akciju, umjesto da idem na nekakav preodgoj u nekakvu planinsku seosku provinciju, na neki naš Goli otok ili u nekakav kažnjenički radni centar. Moram u sebi ubiti ili uništiti intelektualizam i individualizam i ne želim biti reakcionar i narodni neprijatelj. Za mene je bolja radna akcija, od oskudice, neimaštine, blata, kamena i prljavštine nekakve provincije, kažnjeničkog centra ili nekakvog Golog otoka. I nije da mi je Omladinska radna akcija nekakvo životno rješenje, ali ipak nekakvo rješenje jeste. Neće mi baš ni donijeti nekakvu dobrobit, ali nešto ću preko nje riješiti. Odat ću Partiji čast i biti ću tamo poslušan. I možda će to biti neka moja misija, možda tamo otkrijem i svrhu svog postojanja, svoju bit i svoju pozadinu. Možda otkrijem i to da moji osobni interesi i nisu toliko bitni, da je bitno funkcionirati u društvu i u svojoj zajednici i da treba biti društveni čovjek.



POGLAVLJE 2

I tako sam išao kod Bambija. Morao sam naučiti sve te socijalističke parole i u tu socijalističku ideologiju. Morao sam steći svijest da su volonterske akcije korisne u svakom sustavu odgoja i obrazovanja. Morao sam učiti, družiti se s drugim ljudima i doživjeti bratstvo i jedinstvo. Trebao sam zatomiti u sebi tu omladinsku nastranost za samoćom i trebao sam preći na ovu stranu socijalističkih zakona. Morao sam u sebi zatomiti rock glazbu, putovanja po Istočnoj i zapadnoj Europi i šverc – komerc. Ako si živio u ondašnjim uvjetima, morao si se nekako snaći da prebrodiš svu tu tešku partijsku i ideološku situaciju, u kojoj se u biti nisi ni snalazio. Otvarali smo se prema Zapadu, a nismo smjeli prihvaćati njegove vrijednosti. Ja sam se i snalazio i nisam snalazio s gore navedenim. Stoga sam se pitao hoću li se snaći u tom društveno korisnom radu i hoće li me drugovi prihvatiti. Stoga je najbolje to što sam išao k Bambiju, on će mi to najbolje objasniti. Nema u tome zastranjivanja, popuštanja i propuštanja. Bitna je preventiva i liječenje omladinske nastranosti.

Pa sam tako trebao otkriti i saznati što mi je potrebno za mentalno zdravlje, partijsku uračunljivost i doznati sve te ideologijske i ideološke parole, pjesmice i mudre izreke. Malo sam se bojao teškog rada, neprikladnog smještaja, nekupanja, smradova, prdaca i loše hrane, ali valjda će mi biti kao drugima. Kako drugima, tako i meni. Valjda ću i ja to sve izdržati. Ako je to sve za ljude i napredne omladinke, onda će valjda biti i za mene. I bez obzira na sve neuspjehe naših privrednih i gospodarskih reformi i nezadovoljstvo radnika, seljaka i studenata, Bambi mi je tada rekao jednu udarničku, aktualnu parolu, a ona je glasila:

„Druže Tito, samo piši, radit ćemo i na kiše,

ako piše i Jovanka, radit ćemo bez prestanka.“

I naravno da nisam smio zapostaviti kulturno - zabavni rad i život. Kažu da je na radnim akcijama bitno i glavno dobro druženje i dobro raspoloženje. Pa sam tako kupovao gramofonske ploče: Lepe Brene i „Slatkog greha“ i njen hit „Čačak“, „Rokara s Moravu“, Esme Redžepove i Đorđa Balaševića jer je netko rekao da će nas oni posjetiti na toj radnoj akciji. Od prije sam znao sve hitove Bijelog dugmeta i Parnog valjka, a i oni su dolazili na te radne akcije. Nisam se smio zapustiti i ne biti pripravan na sve te izazove. Dopustio sam da me drugi odgajaju, ali sam se i sam odgajao. Htio sam se popraviti i odgojiti u socijalističkog čovjeka. Nikako nisam htio biti neprihvatljivog ponašanja. Htio sam biti uzoran omladinac, a ne zapušteno dijete ulice. Htio sam biti dijete socijalističkog društva. Htio sam nekako doći do pozitivne karakteristike, udarničke značke i do stipendije, ma što to bilo i ma što to značilo. Nikako nisam smio biti predstavnik zalutale poslijeratne omladine i nikako nisam smio biti onaj s kojim društvo ne može izići na kraj. A i Bambi, kakav je već bio, a bio je uviđavan, krenuo je sa mnom na taj društveno – politički rad. Objašnjavao mi je o djetinjstvu i naukovanju druga Tita, njegovoj borbi za radnička prava i KPJ, zatim mi je govorio o partijskoj rukovodećoj ulozi u izgradnji socijalizma, kao i o Titovoj akciji za naš, ali i svjetski mir i mirovnu koegzistenciju.

Još sam morao iz sebe potisnuti onaj moj poznati mladenački bunt, rock pjesme i prozapadne, liberalne stavove. Nisam smio skretati s puta marksizma i partijske, zacrtane linije. I naravno da sam ponovo učio o sedam sekretara SKOJ-a. Dakle učio sam, a da nisam znao ni zašto, o Josipu Debeljaku, Josipu Kolumbu, Pavlu Paji Marganoviću, Janku Mišiću, Miji Oreškom, Peri Popoviću Agi i Zlatku Šnajderu. Također sam napamet učio i znao za imena vođa pokreta nesvrstanih: Jawaharlal Nehrua, Gamal Abdel Nassera, Kwame Nkrumaha i Sirimavo Bandaranaike. Bambi me je učio pjevati: „Druže Tito, mi ti se kunemo“, ali smo znali i zapjevati Internacionalu i „Ustajte vi prezreni na svijetu“, a za kraj sam naučio i riječi iz pjesme: „Bandiera Rossa“. Svima sam pričao da pravo na slobodu i jednakost imaju svi ljudi na svijetu, bez obzira na vjerska i

etnička obilježja, pa bili oni crni, žuti, crveni ili bijeli, a često sam znao i reći da vlast treba dati radnicima, seljacima i poštenoj inteligenciji. Naravno, da onoj nepoštenoj inteligenciji je nisam davao i odobravao.

Međutim, tada nisam ni znao da je naš sustav u totalnom kolapsu, a da nas time što to učimo netko iz vlasti pravi blesavima i budalama. Naime, svako takvo učenje ili govorancija bi počinjala s time da je u socijalizmu svako vrijeme prijelazno i kritično. Iz jedne krize se ide u drugu. Često se govorilo da su prilike složene, s tendencijom daljnjeg usložavanja. Samo što to nismo smjeli zvati svojim imenom i krizom. Nego nekim umanjenicama i nekakvim događajima s drugim imenima. Vlast nije smjela gubiti kontrolu iz ruku i stvar se nije smjela oteti nadzoru. Sve se moralo nadzirati i kontrolirati. Zato ni ne čudi da neposrednih svjedoka i zainteresiranih za tvoje probleme i tako nije bilo. Sve svoje unutrašnje psihološke probleme si morao potisnuti duboko u svoju unutrašnjost i držati za sebe. Ono što su ti tvrdili i utvrdili razni drugovi, to ti je ostalo u nekom zapisu i to je bila jedina i službena verzija događaja. I nisi smio misliti svojom glavom i drugačije od tih drugova. To je bilo kašnivo i protudržavno.

U to vrijeme si se morao brinuti o nekakvoj svojoj omladinskoj karakteristikici. Naime, netko te je nadgledao, nadgledao tvoj rad i djelovanje i onda bi te ocjenjivao. Ta karakteristika i ta ocjena je mnogo značila u tvom daljnjem radu i tvom zapošljavanju. Tko se u svemu tome isticao znalo se što ga sljedeće, a i za one koji se nisu isticali, također se znalo što i njih sljedeće, a najčešće su to bili manje atraktivni poslovi i manje atraktivni zadaci. Zato se valjda trebalo truditi i potruditi i imati dobru partijsku ili nepartijsku karakteristiku jer oni koji to nisu imali znali su završiti i u Lepoglavi. Jednostavno bi nestali na određeno vrijeme i za njih se govorilo da su otišli na nekakvo i nekud na psihičko liječenje. Od toga bi se vjerojatno izliječio i naravno da bi uvažio i uvažavao partijske, humanističke i socijalističke principe. Naravno da bi tada taj prihvatio i prihvaćao ondašnje političke stavove i politička uvjerenja.

I nije da sam ja bio lud za udarničkim značkama i majicama. Ipak su to drugi više željeli i više se trudili oko toga. Međutim, bilo je i nepravdi. Pa je tako udarničku značku i majicu dobivao i nekakav ćato, a da to po ničemu nije zaslužio. Niti je ostvarivao nekakve udarničke rezultate, a niti se za išta trudio. Tupio je socijalističke parole i floskule i na račun njih bi dobivao udarničku značku i majicu. Svi smo se prema njima odnosili s podsmijehom, ali i sa rezignacijom. Oni su postojali za nas i živjeli su sa nama, ali nekakve koristi od njih nisi imao. Prirasli su našem društvu, prigrlili ga, bez obzira kakvi su bili. U biti su bili neradnici i ništ' koristi, ali što je tu je, izgleda da se bez njih i nije moglo ili nije htjelo. I tako, nakon svega, možeš li me ti obučiti za tu Omladinsku radnu akciju ili ne možeš:

„Znaš li ti udarničke pjesme? Sigurno ne znaš. Počnimo sa:

*„Drugarska se pjesma ori, pjesma koja slavi rad,
srce gromko nek' nam zbori, da nam živi, živi rad!
Podignimo u vis čela, mi junaci rada svog,
naša bit će zemlja cijela, da nam živi, živi rad!
U divljaka luk i strijela, željeznica, selo i grad,
to su naših ruku dijela, da nam živi, živi rad!
Smrt fašizmu - sloboda narodu.”*

„Pusti sad to Bambino. Meni su važni osnovni principi socijalističkog funkcioniranja. Možeš li me ti na brzinu preodgojiti ili ne možeš? Možeš li ti odstraniti od mene negativno buržujsko ponašanje i možeš li uliti u mene sve te vrijednosti naprednog omladinca.“

„Naravno da mogu. Samo magarac ne mijenja svoje mišljenje. Novo vrijeme traži nove ljude, a tko će ih preodgojiti nego ja. Svi se mi prilagođavamo novonastaloj situaciji u životu, pa ćeš tako i ti. Ti samo slušaj i radi što ti kažem.“

„Ne želim nikome ništa obećavati, varati nekoga, lagati i krasti. Nisam ja nikakva potencijalna prijetnja državnoj sigurnosti. Želim se pomiriti sa tim našim režimom. I nisam ja nikakav tovar ili magarac. Ne želim nešto raditi ni svjesno, a ni podsvjesno. Ne želim da netko sa mnom riskira, ali nisam spreman ni na lažna obećanja, neistine i laži.“

„Nećeš to morati raditi. Pažljivo me slušaj, pamti što govorim i primijeni to u praksi! Izvest ću te ja iz te tvoje sjene i iz tog tvoga mraka.“

„Misliš da ćeš moći i da ćeš uspjeti sa mnom?“

„Naravno da ću moći i da ću uspjeti s tobom.“

„Ne moraš ti biti vrijedan i udarnik. Ne moraš se ti polomiti u svemu tome, dovoljno je da znaš naše revolucionarne parole, da znaš naše revolucionarne pjesme i da znaš plesati užičko, kozaračko, šabačko i šokačko kolo. I naravno da bi se trebao upisati u našu omladinsku partijsku ćeliju, biti aktivan član i vjerno i odano služiti našu partiju na čelu koje je drug Stari ili drug Tito. On daje snagu klonulima, vedri sumorna, smiruje zabrinute, jača slabe, diže poklekale, od nepismenih i nevjernih stvara prosvijećene, od neukih osviještene. On je naš putokaz i svatko tko s njim pođe stići će gdje je htio. S njime se korača u sretniju budućnost. Ako treba ja bih mu i svoje bubrege i srce svoje dao.“

„Ajde, još jedan bubreg mu i možeš dati, ali srce nemoj.“

„Zašto da mu i srce ne dam?“

„Pa kako ćeš onda ti živjeti?“

„Vidiš, nisam o tome razmišljao. Ubuduće ću govoriti da ću mu dati samo jedan svoj bubreg.“

„Nadam se da ćeš me te revolucionarne parole i pjesme ti naučiti, ali tko će me naučiti plesati ta narodna kola? Za mene je to španjolsko selo.“

„Ja ću ti i to pokazati, a ako ne uspijem od prve, druge ili treće, imamo mi i drugaricu Milicu. Ona ti je stara cura, bavi se folklorom i kod nje ćeš u školu učenja. Kod nje ćeš učiti plesati sva ta narodna kola. Samo dalje prste od nje, ona je ljubavnica druga Save, a on je opasan ako sazna da si za nju zainteresiran.“

„Hoćeš reći da je on drži u nekakvoj pokornosti? Da je ona njegova i samo njegova.“ „Nego što. Ona je njegova i samo njegova ljubavnica. Ne dozvoljava on pristup bilo kome. Zato pazi što radiš.“ „Je li ona čemu? Jeli mačka ili je ništ' koristi? Išao bih kod neke mačke i kod neke s kojom ću nešto naučiti i svladati.“

„Pa baš i nije neka mačka. Nije po mom ukusu, a i taj drug Sava voli štošta pokazivati, pa tako pokazuje da vlada nad Milicom. Inače, on je opasan. Voli prisvajati zasluge za postignute uspjehe, a na druge prevaljivati odgovornosti za nastale neuspjehe i negativne rezultate. Bolje se njega čuvaj i nemoj mu se bespotrebno zamjeriti i zamjerati. Svi od njega bježe kao vrag od tamjana.“

„Nego da mi nastavimo s našim radom i poslom.“

„Moramo tu tvoju partijsku i ideološku nevjeru odagnati daleko od nas, jer tko nije s nama, taj je protiv nas. Moramo razlikovati one koji su naši sljedbenici i prijatelji, od naših protivnika i neprijatelja. A kako ćemo to, nego sa životom i djelom druga Tita. Znaš da je on bio zapovjednik naših partizana i da je imao psa, njemačkog ovčara po

imenu Luks. I kao što su ti psi odgajani i prikladno dresirani, tako je i Luks skočio na Tita, zaklonio ga i zaštitio od eksplozije.“

„Kaže se: „Tko nije sa mnom, protiv mene je, tko sa mnom ne sabire, taj prosipa i radi štetu. Čuvajte se vuka u jagnjećoj koži.“ Čuvaj se lažnih ideologa. Prema partijskim hereticima ne smije biti nikakvog osobnog odnosa i milosrđa.“

„Vidiš da i ti nešto znaš i razumiješ.“

„Svaki pošten komunista, svaki pošten čovjek, koji voli svoju zemlju, koji voli socijalizam, koji je vjeran ideji Marksa, Engelsa, Lenjina i Staljina, ne može, kad mu objasniš, biti protiv linije naše partije.“

„Dobro napreduješ, samo tako.“

„Kod Marksa, Engelsa i Lenjina nalaze se, uglavnom, odgovori na sva principijelna pitanja. Zbog toga nema mjesta jalovom umovanju ili filozofiranju. Jedinstvena linija revolucionarne borbe zahtijeva jedinstvenu teoriju, pošto je samo jedna linija ispravna, a samo jedna teorija pravovjerna.“

„Ovo što govoriš ni ja ne razumijem, ali ništa za to. Idemo dalje.“

„Intelektualci su naš malograđanski element, salonski komunisti, pojedinci kojima se ne može vjerovati i u koje se Partija ne može sasvim pouzdati. Njih treba prezirati i s njima imamo samo muku i patnju. Za nas je socijalizam jednako industrijalizacija + elektrifikacija + opismenjavanje. To je za nas željeno društvo i željeni ciljevi. To su preduvjeti našeg razvoja i napretka i to je nastavak naše oružane borbe. Ne želimo ići jedni šumom, a drugi drumom, nego svi idemo drumom.“

„Bravo. Ovo si dobro rekao.“

„Suština je parole da lako pogađa cilj. Pa tako kažemo: „Nema odmora, dok traje obnova!“ „Proleter i svih zemalja, ujedinite se!“ „Čuvajte mi bratstvo i jedinstvo kao zjenicu oka svoga!“, „Što je više kleveta i laži, Tito nam je miliji i draži!“ „Ubit ćemo svakog skota, tko je protiv Ka Pe Jota!“ I da sada sve ne nabram.“

„Dobro je. Bit će sve u redu. Ne moraš više.“

„Nego reci ti meni kako li je samo taj pas Luks znao kada se treba baciti na Tita i spasiti mu život?“

„Bio je tako odgajan i dresiran.“

„Kao nekakav član partije.“

„Kao nekakav član partije.“

„I ja trebam takav biti?“

„I ti takav trebaš biti.“

„Vjerno, odano i poslušno trebamo slušati one koji nam naređuju i ako treba bacit ćemo se na bombu za njih i vjerno dati i položiti svoj život. Ako su razni drugovima na tim mjestima, onda valjda nešto i znaju i za nešto odgovaraju.“

„Baš to. Revno, vjerno, odano, pošteno i poslušno ću i ćeš ih slušati.“

Ne znam, ali ja i nisam baš takav. Morao sam Bambiju obećati da ću vjerno, odano i poslušno slušati drugove koji ti naređuju. Međutim, ja ne mogu baš nekritički prihvatiti tuđe naredbe. Naime, nisam smio Bambiju ni reći da drug Tito i nije bio obljubljen od svih. Imao je mnoštvo neprijatelja i kažu da je preživio mnoštvo što poznatih, a i što nepoznatih i nepriznatih, atentata. Najviše su ga mrzile

emigrantske snage, ustaše, četnici, Albanci, informbirovci, ali i američke, njemačke, engleske, francuske i ruske obavještajne službe. I brat, bratu kada se sve zbroji i oduzme dođe se do brojke od dvadeset i četiri atentata. Pa se tako neki atentati i akcije zovu: „Operacija Klek“, „Velebitska vila“, „Užarena peć“, „Galeb“, „Plućna kuga“ i da ih sada sve ne nabrajam. Za nas su to i tako bili teroristi i kontrarevolucija i valjda smo sa razumijevanjem gledali sve te nama razumljive ili nerazumljive obračune.

U međuvremenu, sam čuo da je i Titov pas Luks bio malo priglup, od one tupavije vrste pasa za dresiranje. Bio je neobučen kako treba i nediscipliniran. Uz sve to, bio je i zločest i nije prihvaćao Titov autoritet, i inatio se s njime. Naime Tito je bio raspoložen za žene, a ne za pse. Ženama je posvećivao svoje slobodne vrijeme i nije imao vremena za sve te dresure pasa. Pas to nije ni shvaćao, a ni razumio. Pogotovo drug Tito nije bio raspoložen za njemačke ovčare. I što se ustvari dogodilo s tim psom Luksom? Kažu da je Tito zadovoljno jeo ovčju plečku, njegov pas Luks je bio gladan, zaletio se na Tita, ujeo ga za ruku i istrгнуo mu tu plečku i zadovoljno se najeo. Očevici kažu da mu to Tito nije mogao oprostiti i zaboraviti i dao ga je ustrijeliti. Nakon toga se pojavio i fotografirao sa zavijenom i ugrizenom rukom, ali bez Luksa.

Ili kola još i druga ili treća verzija tog događaja. I po toj verziji, za psa Luksa kažu da je bio malo priglup i tupav, pa je od nekud našao i donio Titu u zubima poznatu bombu kašikaru. Tito je vikao: „Puj to, puj to!“

Ali pas se nije dao smesti, nosio je sa sobom bombu, dok se ova nije aktivirala. Naravno da se drug Tito od toga svega odmakao, i ozlijedio ruku, ali Luksu nije bilo spasa. Nakon toga i nakon takvih iskustava, Tito i nije bio više raspoložen za njemačke ovčare, već za pudlice, specijalno obučene pse za otkrivanje unutarnjih i vanjskih neprijatelja. Međutim ja ni i u to ne vjerujem. Pa od kuda će pudlica, otkriti eksploziv i eksplozivne naprave? Naime i to je pas koji uporno

obavlja nuždu u kući. Koliko god se vi oko njega trudili, koliko god mu smišljali razne kazne, ti psi se ne daju i pišaju i seru u hodniku ili u kuhinji. Već sam prije rekao da je Tito bio raspoloženiji za žene, pa se tako odao Jovankinom društvu i bio s njom dok mu se ova nije ogadila.

A što se tiče pasa, nadam se da će neki naši vlastodršci imati više sreće s preodgojem njihovih urođenih ili stečenih negativnih navika. Da će lakše suzbijati pseću agresivnost, plahost ili njihovo skakanje po ljudima. Kažu da to, uz to što nekoga i nekad ugrizu, pse zna karakterizirati i ostale neodgojene i nenormalne osobine, a sve je to posljedica naučenog ponašanja, genetskih predispozicija, hormonalnog ponašanja ženki i nedovoljne i neadekvatne socijalizacije. Pitate me od kuda sve to znam? Gdje sam to samo naučio. Mogu reći da sam ja stari dinosaur. Pa tako znam da je Josip Joška Broz, unuk doživotnog predsjednika bivše SFRJ, rekao da sa mirovinom od 18.000 dinara, živi kao pas. Meni se to čini puno novaca, ali tko zna kolike su gospodinove potrebe. Pa on ne živi kao nekakav razmaženi pas, nego kao pas uopće.

Raspitao sam se kako psi ustvari žive i doznao kako koji. Neki žive dobro, a neki i loše. U principu svi psi koji imaju svog gazdu, žive dobro, a oni koji ga nemaju žive loše. Međutim i tu ima problema. Ako čovjek nema iskustva u ophođenju sa psom, ako se psa ne drži pravilno i prave se greške u odgajanju, tada to može biti opasno i imati opasne posljedice i po čovjeka, ali i po psa. Jednostavno se zna dogoditi i da gazda, ali i pas, jedno drugoga zamrze. A kud ćeš gore od toga, krenuo si s ljubavlju, a završio sa mržnjom. Odgajaš guju u njedrima. To je gotovo kao nekakav brak ili bračni odnos, jer kao i kod tog odnosa, moraš znati karakterne osobine pasa. Moraš znati da se karakter pasa sastoji od urođenih i stečenih osobina. Pa ga kao takvog trebaš odgajati putem pohvala i nagrada ili putem kazni jer samo sa poslušnim psom ćeš izaći na zelenu granu.

I ne znam je li taj Josip Joška Broz mislio na Titove njemačke ovčare ili pudlice, kada je rekao da živi kao pas. Naime, i grčki filozof Diogen je smatrao da živi i živio je kao pas. Gradom je hodao gol, vršio je nuždu na ulici, urinirao je po tuđim nogama, pa su ga proglasili psom ili grčki kuonom. Tako su njegove sljedbenike proglasili kunikosima ili cinicima. Uopće ne znam i ne mogu objasniti vezu između kunikosa i cinika, ali ništa za to, sve je pod kontrolom. Tako je, kako je netko o tome pisao i kako je to napisao. Pitate me što sad to ima s tim Josipom Joškom Brozom i nije li to sve nekakav cinizam. Nije to cinizam, taj čovjek to stvarno misli i provodi u djelo. Snašle su ga životne nedaće i to je izjavio za neke novine ili časopis. Valjda se nadao da će mu netko pomoći, ali toga više nema. Pa nismo mi više nikakva socijalna država ili ustanova. „Snađi se družo“, a ako se i ne snađeš, tko ti je kriv. Živi kao pas i ponašaj se tako.

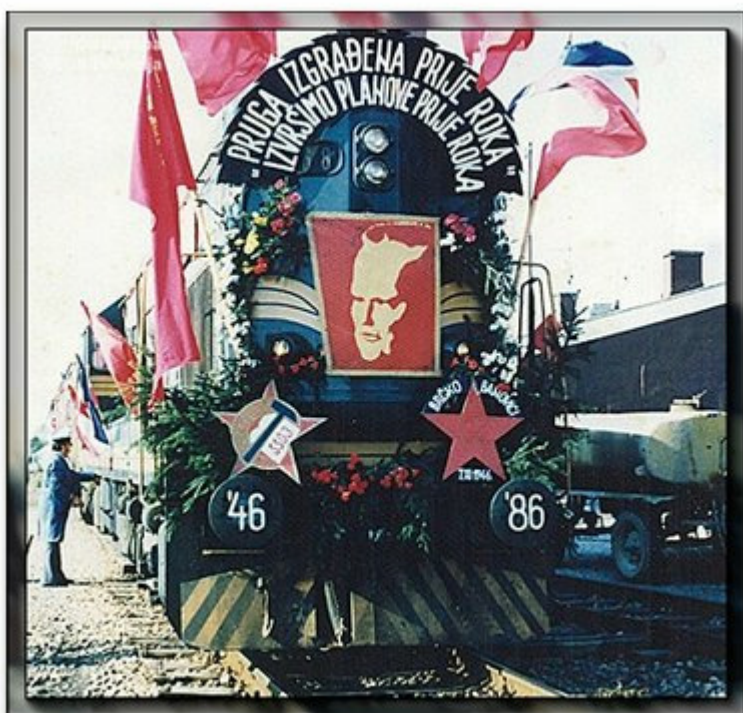
Inače, njemački ovčari se odgajaju za čuvanje ovaca, ali i za potrebe vojske i policije za traganje droge. Inače, ovaj pas čuva i brani svog gazdu. Dogle, su i pudlice policijski psi i posebno su obučeni za otkrivanje eksploziva i eksplozivnih naprava. Valjda ih je za to drug Tito i koristio. Stoga zaključujem da neki psi i ne žive loše, samo ne smiju bez veze lajati i režati na svog gospodara. Trebaju slušati svoje gazde kada im govore:

„Stani, sjedni, lezi, napadni, brani, idi, fuj to, donesi to i to.“

U pitanju je nečija inteligencija, sposobnost shvaćanja, razumijevanja naredbi, prilagođavanju vanjskih utjecaja, ali i nečije gluposti i beskorisnosti. I nema ničeg goreg od glupog, tupog i neupotrebljivog psa bez obzira na vaš razumljiv i logičan način postupanja s njim. Ti misliš da radiš s njim što trebaš raditi, a on te ne sluša. Ima li što gore od toga?

Inače, gospodina Josipa Joška Broza, uopće to ne brine. On u svojoj bijedi i neimaštini, ne uključuje grijanje, jer za to nema novaca, jede jednom ili ni jednom dnevno, ne plaća račune i skuplja ovrhe, a još

mora plaćati alimentaciju za dijete i svoju ženu. Kaže da ga je ova upropastila, da je zalihe novaca potrošila i odnijela sve stvari iz kuće. Čak ga je optužila i za nasilje u obitelji. Kud ćeš gore od toga. Prava životna katastrofa. Da sam znao za to, ne bih uopće pričao o tome. Tko o nečemu priča, ismijava to i to zaziva i njemu se to dogodi. I to se meni isto dogodilo. Izgleda da sam ja tog gospodina ljuto kleo ili prokleo, a ako to činiš, onda se to i tebi vrati. Zar se ne kaže da tko s đavlom tikve sadi, one mu se o glavu razbijaju ili nešto slično. Trebao sam tog nesretnog gospodina blagoslivljati, ostavljati ga na miru i da u toj svojoj boli sve to proživi, a ne ga neutješno proklinjati i štogod mu zamjerati.



POGLAVLJE 3

Nakon svih tih Bambijevih instrukcija, i nekakvog društvenog preodgoja, par dana se odmaram od svega i onda odlučujem ići i na instrukcije plesa narodnih kola kod drugarice Milice. Prvo što je ona rekla da ako brijeg neće Muhamedu, onda će Muhamed brijegu. Uopće to nisam razumio. Jesam li ja u tom slučaju Muhamed ili sam brijeg? Ali ništa za to. Pita me ona dalje hoću li ja biti stalni član folklornog društva, a ja kažem da ne znam, da sve ovisi o tome koliko će me ona učiti i naučiti i koliko ću ja od svega toga savladati. Već tada sam znao da imam dvije lijeve za nogomet, ali i da imam dvije lijeve i za ples. Međutim, ako je drugarica Milica smatrala da će me nečemu naučiti, onda će me valjda nečemu naučiti. Inače, u ono vrijeme su zgodne djevojke išle na satove folklora, pa ako ću koga upoznati, najbolje je na tom mjestu. A i nije zgorega nešto naučiti i o plesu i plesnim koracima, sve mi to može pomoći u mom daljnjem životu i druženju sa djevojkama i ženama.

„Pa, onda krenimo. Plesati se mora znati. To je dio opće kulture i trajnih društvenih vrijednosti. Preko njega upoznajemo druge ljude, razlog je za druženje i ulaganje u kvalitetniju razonodu. Sluša se glazba, uspostavljaju se dobre vibracije i naravno da se dodiruje sa suprotnim spolom, pa na nju ili njega prenosite svoje osjećaje i emocije.“ Pitao sam se kako ona nje uspjela sve to prenijeti na nekog zainteresiranog muškarca, jer je sama i neudana. Nešto joj ne štima ni teorija, a ni praksa društveno samoupravnih odnosa, a ona dalje nastavlja:

„Prvo što ćemo učiti i naučiti je šokački drmeš i bećarac.“

„Ali ja idem na Omladinsku radnu akciju ili ORU „Morava“, morali bi prvo krenuti sa užičkim, kozaračkim i šabačkim narodnim kolom i kolima.“

„Nemojte vi mene učiti. Prvo ćemo savladati i naučiti šokački drmeš i bećarac.“

„Kako vi kažete.“

Drugarica Milica odlazi do gramofona i pušta slavonsko ili šokačko kolo, drmeš ili bećarac. Meni je to i tako sve slično ili na isti kalup.

„Šokačko kolo odaje nekakvu raskoš, bogatstvo pokreta i gizdavost. Pa se tome i mi trebamo prilagoditi. Sve je to u skladu sa mentalitetom, psihologijom i stilom života ovdašnjih ljudi. Sve je to sastavni dio raznih narodnih običaja i obreda. Kad naučite ono osnovno, onda ću vas naučiti podcikivanju i „Kabanicu“ i „Ćiru“. Također morate znati prekinuti kolo, nekome ili nečemu se narugati i obratiti se nekom od nazočnih plesača.“ „Počnimo s nečim najjednostavnijim!“

Uskoro čujem Slavonski ili šokački drmeš, a moja instruktorka Milica mi kaže: „Morate čuti prvi takt i lijevom nogom morate krenuti ulijevo uz mali počučanj. Zatim se podižete na prednji dio stopala i desnu nogu privlačite do lijeve noge. Zatim petama obiju nogu trenutno udarate o pod, koljena su vam ispružena, a noge zategnute.“

Ona to meni pokazuje, i nastavlja:

„Petama lijeve i desne noge udarate trenutno o pod i odmah se podižete na prednji dio stopala. Koljena su ispružena, noge su zategnute..“

„Nije li to malo komplicirano. Može li to malo jednostavnije?“

„Drugi takt: petama lijeve i desne noge istovremeno udarate o pod uz počučanj, podižete prednji dio stopala, odnožite lijevom nogom

do laganog raskoračenog stava i petama obiju nogu istovremeno udarate o pod. Podižete prednji dio stopala, petama lijeve i desne noge istovremeno udarate o pod i odmah podižete prednji dio stopala.“

„Meni je sve to komplicirano. Postoji li neka manje komplicirana varijanta?“

„Drug Lenjin je govorio: „Učiti, učiti i samo učiti!“ Tako i vi, morate to učiti, učiti i samo učiti i onda ćete to svladati i naučiti. Morate biti vedar i veseliti se svojim krajnjim dometima. Time se podiže moral i drugih drugovima koji to također žele naučiti i savladati.“

I tako sam ja učio udarati u pod uz poučučanj, odnožiti i odnožavati lijevu nogu do raskoračenog stava i udaranje petama. Gradiva je bilo sve više, jer mi je drugarica Milica pokazala i pokazivala korake pri kozaračkom, užičkom i šabačkom kolu. Međutim, niti sam ja to učio, a nisam baš nešto ni naučio. Ona je stalno govorila: „Partija i SKOJ su uvijek u pravu. Šuti, pleši i guraj svoj dio, za zajedničko naše dobro. Jednog dana ćeš mi biti zahvalan što sam te svemu tome naučila, što sam odvojila i posvetila vrijeme za tebe i što si završio svoj plesni tečaj.“

Drugarica Milica bi tada zapjevala, s tim da bi posebnim tonom pjevala da svaka cura voli tamburaša i da svaka djevojčica ima noge i da je valjda zbog toga psi nisu ujeli:

„Hej, što je lijepo naše kolo malo, da je veće, ne bi ni valjalo,

Hej, da je veće, ne bi ni valjalo, hej, svaka cura voli tamburaša,

a berdaša i cura i snaša, hej a berdaša i cura i snaša.

Igrala bi kozica koja ima roge, kako ne bi djevojčica koja ima noge.

Hop'sa sasa ne bojim se pasa, i sinoć su lajali, al' me nisu ujeli.“

I nakon toga se drugarica Milica uzbudi, privuče me k sebi u nekakav ljubavni klinč, a ja se iz njega hoću izvući, međutim ona mi ne da. Kažem joj da ovo nije ni mjesto, a ni vrijeme za te njene igre i predložim joj da ću doći k njoj, samo mi treba reći vrijeme i mjesto. I naravno da mi ona kaže gdje trebam doći i kada. Nakon toga smo opet nastavili sa poučućnjem, odnožavanjem lijeve noge, raskoračivanjem i udaranjem petama. Pitao sam se da li postupam dobro ili krivo sa tom drugaricom Milicom. Već tada su razni stručni ljudi govorili da se u nekim situacijama i najpametnije žene ponašaju ludo ili suludo oko muškog izbora, a meni se to sa tom drugaricom Milicom, baš tako činilo. Naime, žene traže nekakvu romantiku, a u to vrijeme se govorilo za nekog tko nije bio romantičan da je romantičan kao šivača mašina, ma što to bilo i što to značilo. I ja sam u to vrijeme bio romantičan kao šivača mašina.

A ta moja instruktorka drugarica Milica se ponašala nerazumno ili je razum i mozak pustila na pašu. Malo – malo me je pitala jesam li zapamtio kada trebam doći k njoj. Kažem joj da nisam i pokušam plesati. Zapamtio sam da trebam raditi poučućanj, odnožiti lijevu nogu, pa je raskrečiti i onda udariti petama, samo ja to ne pamtim, a ona me gleda i kaže:

„Morat ćemo sve to pojednostaviti. Ako ideš na tu radnu akciju, onda barem trebaš znati kozaračko kolo. Što te duže budem učila, to ćemo duže biti zajedno.“

„Samo vi mene naučite ta kola, a za ostalo ćemo se dogovoriti.“

„Nego što da ću te naučiti. Ti samo gledaj kako to ja radim.“

I ponovo me privuče u ljubavni klinč. Kažem joj da me pusti. Da želim naučiti to kolo, ali takvim svojim ponašanjem mi samo odvlači

pažnju. I što drugo nego joj govorim da se iracionalno ponaša, da je ona nekakva Snjeguljica koja spava kroz svoj život i koja čeka da joj dođe pravi muškarac. Ona kaže:

„Spasit ću vas. Zajedno ćemo naučiti plesati.“

Nisam joj ništa htio odgovoriti. Gledao sam je i shvatio da je ona u krizi srednjih godina, nalazi se u menopauzi, pa se liječi mojom mladošću. Inače, bi joj bilo vruće, pa hladno, pa bi bila nervozna, a hormoni bi joj divljali. Ovako uz mene i moju seksualnu energiju je na sve to zaboravila i stavila u drugi plan. I konačno je došlo vrijeme našeg rastanka. Naime, naše instrukcije su završile i pošli smo kući.

Navečer sam imao zadatak, otići k drugarici Milici. Nije mi se baš ni išlo. Pa ona je jedna uspaljenica, njoj hormoni divljaju, a ja ni ne znam kako se sve to sa ženama radi i kako ih zadovoljiti. Naime, u teoriji sam i znao kako što treba raditi, ali praksa mi u to vrijeme i nije bila baš jača strana i nije bila baš na prvom mjestu. Nekako sam sve to odlagao i odugovlačio raditi. Te mi se to ne radi, te bi to htio s nekim iz ljubavi i sve tako. Možda ne bih ni sa tom drugaricom Milicom, ali tko će me naučiti plesati? Uopće nemam drugu i rezervnu varijantu. I kad sam kod nje stigao, ona je bila u minici. Sjeli smo na kauč i pili kavu i nekakav slatkasti liker. Zatim smo se počeli ljubiti, ustvari ona je meni uvalila jezik u usta. Ja sam se protiv toga borio i lizao sam joj bradavice. Njoj je to dosadilo, pa mi je uzela ruku i počela miješati grudi i odvela u svoj krevet. I naravno da se od svega toga drugarica Milica uzbudila, skinula je minić i gaćice i ja sam obavio to što sam obavio. I nije baš to dugo trajalo, ali ako je njoj bilo to u redu, onda je bilo i meni.

I kada sam htio otići, ona me pita, a kuda idem. Kažem joj da sam obavio što sam mogao, a ona mi govori da je to početak, nastavak slijedi. Tako da smo to radili dva ili tri puta. Drugi puta je bilo puno bolje, što smo se oboje složili. Jedno drugome smo obećali da ćemo pružiti ugodne trenutke. Ja sam to morao, jer mi je drugarica Milica

pokazivala korake u plesu. Dakle, poučučanj, odnožavanje lijeve noge, raskoračivanje i udaranjem petama. U svakom slučaju, to moram naučiti i savladati. Pa kud puklo, da puklo. Uz to, shvatio sam da je čak i dobro nekoga nesvjesno odabrati za seksualnog partnera, možeš s njime štošta naučiti, a taj ti ne može slomiti srce. Možeš uvijek nekome predočiti njegove mane, negativne karakteristike i u biti veliku razliku u godinama i možeš od njega otići kada ti se prohtije.

Nemaš nikakve obaveze prema njemu ili njoj. Barem sam ja u tom trenutku o tome mislio na taj način. Ova veza između mene i drugarice Milice biti će neobavezna. I neće mi trebati vrijeme za odljublivanje. Kada naučim plesati, na svem ću se zahvaliti i to će biti to. Ustvari, ići ću nekoliko mjeseci na Omladinsku radnu akciju, pa onda ću malo putovati, pa ću malo švercati i tko zna čime ću se još baviti. Naravno da neću biti zaslijepljen drugaricom Milicom. Da neću pokazivati prema njoj svoju naklonost i svoju privrženost i probat ću je zaboraviti. Iako kad se sve zbroyi i oduzme ili se uzme u obzir, mogu reći da je drugarica Milica bila stara koka, ali dobra juha. Za nju sam bio mladi pastuh i ništa više. Vjerojatno i nije bilo emocija između nas. Samo erotska privlačnost i čisti seksipil. I baš me briga ako što od ovoga što sam opisao nalikuje filmu „Diplomac“ ili „Američkoj piti“. Za mene je drugarica Milica bila gospođa Robinson ili Robinzonka, a i u to vrijeme sam gledao taj film.

I baš me briga jesam li ja bio Robinzonkina lovina ili sam je ja ulovio. Ili sam ja ulovio ili bio lovina Stiflerove mame. Uživao sam s njom dok je to sve trajalo. Naime, i te žene, iako imaju nešto kila viška, vole biti s mladim mesom ili mladićima. Žele biti i izgledati mlađe i mladoliko i tragaju za izvorom vječne mladosti. Ne žele izgledati staro i vremešno. Samo ne znam što će joj taj drug Sava, on ima prtljagu iz prošlosti, koči ju na sve moguće načine, a i ima svoj pivarski stomak. Uopće mi nije zgodan i simpatičan. Jednostavno ne znam što ona na njemu vidi i što je to što je na njemu uzbuđuje. Uz to je i jako ljubomorana i drži je u nekakvoj podčinjenosti. Mogu

razumjeti da je to nekakav deal s Partijom, ali ne znam kakav. Uostalom, ako ga je ona odabrala, pa neka joj ga. Neću ja praviti razdor između njih. Dapače, neka oni samo mirno žive i uživaju, a ja ću se i dalje baviti svojom glazbom, putovanjima i šverc- komercom.



POGLAVLJE 4

Najgore od svega u životu je kada zaboraviš na nekoga moćnoga, a takav je u svakom slučaju bio drug Sava. Jednostavno sam ga izgubio iz svog sjećanja, smetnuo sam ga s uma i ispustio iz vida. Prestao sam se brinuti o Bambijevim riječima da je to jedan moćan i opasan drug. Pa tko bi tada i u tom trenutku kad učiš ta kola i spavaš sa svojom instruktoricom drugaricom Milicom, mislio i na nekoga takvoga kao što je drug Sava. A trebao sam brinuti o njemu i nisam ga nikako smio ispustiti iz vida, ali što je tu je. Iz te se kože ne može. Međutim, taj drug Sava je nepredvidiva emocionalnog ponašanja i reagiranja. Lako se naljuti, častohlepan je, osvetoljubiv, pretjeruje u onome što vidi, ali i u onome što ne vidi. Grub je, zlopamtilo, glasan je, agresivan, bezobrazan i bezobziran. Također se za njega može reći da je licemjerman i neiskren.

Naime, on je oženjen i ima svoju bračnu družicu. Pa ako je ima, onda valjda s njome vodi i spolnu ljubav i obavlja bračne dužnosti. I nema on nikakva prava išta spočitavati drugarici Milici. Ako se je malo zabavila i dala si oduška, pa neka je. Nema stoga nikakva prava drug Sava je upozoravati podignutim prstom da se ona ne ponaša moralno i pristojno. I stoga nema što drug Sava biti bijesan i zlostavljati je. Naravno da on želi biti u središtu pozornosti, držati nekome o nečemu predavanje i od nekog biti obožavan, ali kad nešto ne ide, onda valjda ne ide. Stoga se moram suočiti s njegovim negativnim mišljenjima, frazama i raspoloženjima. On će mi cjepidlačiti, zanovijetati i biti čangrizav, a ako to izdržim, onda ću morati i njegovu namргоđenost i tko zna kakve argumente i optužbe.

I tako dok smo drugarica Milica i ja jednom prilikom plesali, mazili se i izmjenjivali nježnosti, prilazi nam drug Sava. U taj tren on ugleda to što ugleda. Ja nikako nisam mogao shvatiti da će se on tako ponijeti i prema meni, ali i prema drugarici Milici. Naime, meni je bez ikakvog okolišanja prišao, bez ikakvog povoda i uvoda odgurnuo, a

drugarici Milici je prišao, i bez gledanja svog sugovornika u oči, je ošamario. Ja sam krenuo da je štitim i branim, međutim on se bio zapjenio i zaprijetio i priprijetio mi je prstom. Do tada se nisam susretao i susreo s bolesno ljubomornim čovjekom, s onim koji ima ili nema osjećaj manje vrijednosti i koji je toliko ljut na nekoga da bi ga ubio ili mu učinio nešto nažao. Drugarici Milici je rekao da uništava ono najljepše iz njihovih života, i ako će se ona tako dalje ponašati, da će on iznaći protumjere. Drugarica Milica mu nije ništa odgovarala i odgovorila. Zauzela je pozu okrivljenika i čekala što će se dalje događati i odvijati, a on je govorio da se u nekim društvima preljub kažnjava kamenovanjem i da bi je on najradije kamenovao. Onda se smirio i pribrao i rekao:

„Što vas to dvoje radite? To uopće nije primjereno novonastaloj društvenoj situaciji. Ja sam ovdje slučajno naišao i što viđam: viđam vas dvoje u ljubavnom zagrljaju. Ajde taj mladac, njega tuku hormoni, pa ga razumijem, ali nikako ne mogu shvatiti što je s tobom i zašto mi to činiš? Zar se ne možeš kontrolirati, do sljedećeg našeg susreta?“

Drugarica Milica je šutjela, a ja je hoću obraniti pa kažem:

„Vježbamo korake za narodne plesove. Drugarica Milica se pokazala raspoložena i ona mi ih pokazuje.“

„Šuti tamo! Tko si uopće ti?“

„Spremam se za Omladinsku radnu akciju, pa učim plesati narodna kola.“

„Tko kaže da ćeš ti ići na Omladinsku radnu akciju? Kada si se prijavio i gdje si se pisao?“

„Nisam se prijavio i nisam se pisao. Netko drugi me pisao.“

„Vidjet ću što se s tim može. Prekida se tvoje učenje i tvoj tečaj plesanja narodnih kola do daljnjega. Idi kući ili kud ti srcu drago!“

„Kako vi kažete druže Savo. Mi smo i tako za danas završili. Jedino što još nisam prešao bečarac. To možemo i sljedeći puta.“

„Kuš i marš od tamo odakle si došao. Neće biti sljedećeg puta.“

„Ne možete sa mnom tako.“

Prilazi mi drugarica Milica i kaže da se smirim i da ga poslušam. Ona će sve srediti s njim.

Otišao sam ljutito pokupiti svoje stvari i krenuo sam iz te škole plesa narodnih kola. Međutim, opet sam se nedugo zatim vratio da se oprostim od drugarice Milice. Taj drug Savo mi nije izlazio iz glave. Stvarno je bio neugodan. On će meni govoriti kuš i marš, pa nisam ja neka njegova džukela. Niti sam se ja za što osjećao kriv, a nisam ničim ni izazivao drugaricu Milicu. Ako je tko kome prišao, prišla je ona meni. I što ako je prišla, nije li to slobodna volja pojedinca. Pa nema on potpunu vlast nada mnom nad njenim životom. Valjda je ona svoga tijela gospodar ili gospodarica. Shvatio sam da ako je tko, onda je on potencijalna prijetnja državnoj sigurnosti i to njegovo ponašanje baš i nije u redu. On je neprijatelj samoupravne radničke partije i njihovih svijetlih principa.

Može se reći da sam ja u svemu tome žrtva, a on moj krvnik. On je totalitarist i ima totalitarni mentalitet, ma što to bilo i što to značilo. Uče nas da nema izrabljivanja čovjeka po čovjeku, a ovdje imamo čovjeka koji mi sve brani i ne da mi da nešto korisno naučim. I tako svi kažu da nisam dovoljno posvećen radu u svojoj društvenoj zajednici i da se dovoljno ne trudim, a ovdje imamo čovjeka koji zbog svojih vlastitih interesa, štošta mi brani i štošta mi ne dozvoljava. On odlazi, a drugarica Milica kaže:

„Ako me drug Sava voli i ako mu je stalo do mene, onda mora biti malo i ljubomoran. On ne voli kada me gledaju drugi muškarci i ako se ja družim s njima. Nas je zatekao u ljubavnom zagrljaju, pa mu se nešto upalilo. Mora da je doživio stres i grč u želucu.“

„Postoji zdrava i bolesna ljubomora. Ovo što smo doživjeli je sigurno bolesna ljubomora. Taj čovjek nije siguran u sebe i ima nisko samopoštovanje. On vas zlostavlja tim svojim ljubomornim ispadima.

Možda smo se i mi malo zanijali, ali to ga nikako ne opravdava. Ja sada idem. Javit ću vam se, budem li trebao vaše instrukcije. Nadam se da naš dogovor za večeras važi.“

„To sam ti i htjela reći. Večeras će mi doći drug Sava, pa onda ne mogu biti s tobom.“ „Ali mi imamo dogovor za večeras?“

„Više ga nemamo. Jedino ako imaš ozbiljne namjere sa mnom i hoćeš me ženit.“

„Ali ja sam još mlad i moram na fakultet, pa si tražiti i naći posao. Onda mogu pričati o ženidbi. Mislio sam da je ovo čista zabava, bez obaveza i bez odgovornosti.“

Mislio sam tada da sve žene vole spolnu ljubav gotovo kao ja i da su blage ćudi. Međutim stvarnost me opržila i shvatio sam da nije tako. Žene bi se udale, sanjaju o udaji, ne vole seks, njime ucjenjuju svoje muškarce i uopće nisu blage ćudi. U principu su očajne i nisu izbirljive. Sa svima će ići i ući u brak i općenito im je svejedno o kojem i kakvom muškarcu je riječ. Dosta im je hodanja i veza bez obaveza i odgovornosti, žele ozbiljnu vezu i naravno da bi rado prekinule s nekakvim jebivjetrima, a što sam ja u tom trenutku i bio. I to su njihove rasudbe i prosudbe. Od toga ne odstupaju i samo se toga drže. Za njih smo mi dobra prilika i rado bi nas uzele za svoje

muževe. Još samo da im napravimo dijete i to je to. Više nemaš kamo, nego u brak sa drugaricom Milicom. A ja sam se naravno htio iz svega izvući pa kažem:

„Javit ću vam se u vezi naših instrukcija.“

„Nemaš mi se što javljati. Naučio si dovoljno. Ili ćeš me ženiti ili nema ništa od naše daljnje veze. Kažem ti da moram biti spremna za druga Savu i ne mogu se s tobom zamajavati i obmanjivati. Još jednom ti kažem, ako ćeš me ženiti, onda bih drugu Savi rekla dosta i neka se snađe kako zna i umije.“

„Ne, ne želim te ženiti. U životu imam još i drugih obaveza i ne namjeravam te ženiti ili se ženiti. To mi nije ni u kratkoročnom, ni u srednjoročnom, a ni u dugoročnom planu. Jednostavno to nije u skladu sa mojom životnom filozofijom. Nego, imaš li ti mjesečnicu?“

„Nego što da je imam. Ne misliš valjda da bih te s njom ucjenjivala?“

„A što je s tvojim orgazmima, nisi valjda i njih izmislila? Rekla si da je prvi bio plod tvoje mašte, drugi plod tvog životnog umora, a kod trećeg si se već zabrinula. Zar nisi rekla da je to tvoj blagoslov, ali i prokletstvo?“

„To sam rekla da te smirim. Nisam ništa doživjela s tobom. Ja to govorim svim muškarcima da me ne bi ismijavali.“

„Koliko sam ja vidio i doživio, bila si napaljena sa mnom ili nisi?“

„Bilo, pa me prošlo. Istraživala sam samu sebe i shvatila sam da mi ti više ne trebaš. Ne želiš me ženiti, pa nema ni besplatnog seksa. Ne želim više nikakve odnose s tobom.“

„Onda ništa. Do viđenja i sa srećom.“

„Do viđenja.“

Ljutito odlazim od drugarice Milice. Odavno su između nas nestali leptirići. Za nju je sve to bilo normalno, pa i to i takvo ponašanje druga Save. Ona je to odobravalala i prihvatila je to da mora biti sa drugom Savom i ja sam jednostavno izvisio kod nje i nisam joj više bio zanimljiv. Zamislio sam se na sve to i zaključio kako se vremena ubrzano mijenjaju. Ne stigneš o njima ni misliti, a već te pogodi nekakva promjena. I nije to bilo sve i nije sve na tome stalo, netko me je prekrizio sa spiska za Omladinsku radnu akciju. Koga god sam pitao zna li što o tome, i tko me je to prekrizio, nitko mi nije znao reći o kome se radi. Informirao sam se i kod našeg omladinskog povjerenika, u komitetu, u Partiji i ništa nisam doznao. Stoga, odlazim i k direktoru škole i ravnatelju i pitam ga o čemu se tu radi, a on mi namigujući na jedno oko, kaže:

„Drugovi su to odlučili. Nisi savjestan, odan i privržen omladinac. Pitanje je bi li se ti u to sve uklopio. U tvom je interesu da ne ideš tamo. Tamo idu samo zaslužni i oni po nekakvoj kazni. Ti nisi od onih zaslužnih, a nisi više ni u kakvoj kazni. Slobodan si kao ptica nebeska.“

„Kako to da do dana današnjeg sam bio savjestan, odan i privržen, a od dana kada sam imao mali sukob s drugom Savom, to više nisam. Ja sam pripremio svoju transportnu vreću i ranac i od toga ne odustajem.“

„Bolje da više ne talasaš. I meni su rekli i da ne čačkam mečku za rep. Dakle, smiri se. Bavi se nečim drugim. Odi na more, nađi si djevojku i bavi se nečim drugim.“

„Ne možete i ne smijete mi to učiniti. Išao sam na partijsko preodgoj, učio sam marksizam, lenjinizam, socijalističku ideologiju i teoriju i praksu samoupravnog sistema, čak sam učio i narodna kola. Mislim da sam sve savladao sa odličnim uspjehom. Nemojte mi to raditi!“

„Mogu i moram. Drug Sava je jako moćan tip, a ja sam u partijskoj nemilosti. Netko tvrdi da sam čak neprijateljski agent – krtica. Da partiji pravim veliku štetu i da nisam uvjereni marksist i komunist. Bojim se da će me smijeniti iz zdravstvenih razloga.“

„Niste valjda i vi uz druga Staljina?“

„Nisam, ali imam i ja druge partijske grijehе.“

„U čemu je onda problem? Ja sam pisao o Baudelairu i njegovom opijanju. Također neki kažu da sam pjevao „Vilu Velebita“, a nisam. Pa sam pomislio da su me drugovi zato pisali na tu Omladinsku radnu akciju i da zbog toga sve to ispaštam.“

„Za mene kažu da sam glasno govorio o nekim nepravilnostima. Da nisam bio na partijskoj liniji i da je malo falilo da me netko ne imenuje nepodobnim. Stoga se moram na neki način dokazati i pokazati. Moram ponovo postati dio sustava.“

„I ja sam to htio, ali taj drug Sava mi to ne dozvoljava.“

„Ja ti predlažem da se malo primiriš. Naša pamet dugo ne traje. Sve će se to zaboraviti ili će otići u zaborav. Eto, tako se zaboravilo i na moju drugarsku kritiku.“

„Čime da se bavim? Što da činim?“

„Čime si se do sada bavio? Što si do sada činio?“

„Svirao sam i pjevao, bavio se šverc - komercom i putovao na Istok, ali i na Zapad.“ „Onda se i dalje time bavi. Imaš moju punu podršku. Znaš i ja sam ti ljubitelj rock and rolla i ja ću te podržati u svemu tome.“

I naravno da sam nakon toga pohrlio u Omladinski dom, tamo su razne grupe svirale, a neke su trebale i pjevača. Nažalost, neke su svirale partizanske, rodoljubne i brigadirsko- akcijaške pjesme. S njima nisam uopće htio imati posla. Bilo mi je dosta i te tematike i toga gorkog osjećaja. Naime, umišljao sam sebi, ali i drugima da sam nešto u životu propustio, a u biti i nisam.

Zato sam prešao i prilazio onim grupama koje su držale do sebe i svirale strani repertoar. Samo i s njima je bilo problema. Jedni su voljeli Shadowse i grupe prije Beatlesa i Stonesa, drugi su voljeli Beatlese i Stonese, a treći Credence. Nije da i ja to ne volim, ali bih svirao i pjevao nešto novo, modernije i suvremenije, na primjer Deep Purple i Led Zeppeline. Pa se od toga svega hladim, prestajem biti hipi, bavim se čistom komercijalom i nabavkom i preprodajom ploča. Šaljem novce u Europu, a oni mi zauzvrat šalju gramofonske ploče. Onda ih prvo poslušam, skuplje prodajem i preprodajem i tako ulazim u moj začarani krug u kojem sam nekad dobro zarađivao, a nekad i gubio. Bitno je bilo biti na pozitivnoj nuli, što danas sigurno nisam. Inače, najgore je bilo kada su mi dolazili paketi, a policija ih je pregledavala. Pozivala na raport i ispitivala u vezi s tim. Pa, tko ti je to poslao, zašto i kako. Uvijek sam morao smišljati duhovite odgovore:

„Šalje mi to strina ili tetka iz inozemstva.“

„Kako mi nemamo takve tetke ili strine?“

„Ne znam. Nisam vam ja za to kriv.“

„Nego. Ozbiljno te sada pitamo i tražimo ozbiljan odgovor. Tko ti to šalje? Da nisu to naši klasni neprijatelji i kontrarevolucija?“

„Ja im platim, navedem što želim i oni mi to pošalju. Novcem možeš svašta kupiti, pa i gramofonske ploče.“

„A zašto oni ne zadrže novce i ne pošalju ti to što si ti od njih naručio?“

„Mogu to učiniti jednom, a drugi puta ja im neću slati novce.“

Od tada je policija znala ponešto i zadržati za sebe. Tko ih je onda uopće kontrolirao, mogli su raditi što su htjeli. Ja bih išao k njima i pitao za pošiljku, a oni bi mi rekli da nije stigla. Nije stigla i basta. Nema se što i koga pitati.

Jednom prilikom me je zapovjednik policije pitao slušam li ja Zdravka Čolića i njegovo „Druže Tito mi ti se kunemo“, Nedu Ukraden i „Drugarice posadimo cvijeće, gdje se vojska druga Tita kreće“ i Đorđa Balaševića „Tripot sam vidio Tita“ i „Računajte na nas“. Naravno da sam mu rekao da slušam, tko zna što bi mi se dogodilo da to nisam rekao. Uz sve to i uz tog zapovjednika policije su mi znali dolaziti i razni omladinski aktivisti i partijski sekretari i branili mi taj moj švercerski rad, pa sam tada morao obavljati i druge svoje djelatnosti: šverc – komerc, prodaju gramofonskih ploča u Češkoj i Mađarskoj i bavio sam se drugim i raznim putovanjima. Jednom prilikom, valjda sam tada išao sa policije, sam naletio i na Bambija. On mora da je došao sa Omladinske radne akcije, zvane ORA, negdje iz Paraćina, njegove bliže i daljnje okolice. Pa mi on kaže:

„Pa gdje si ti. Obučavao sam te za Omladinsku radnu akciju, držao ti sva ta ideološka predavanja, a ti se uopće nisi odazvao i došao tamo gdje treba.“

„Znaš da me je drug Sava iz svega toga izbrisao. Izgleda da sam mu se zamjerio i on me je prekrižio i nije dozvolio da idem na Omladinsku radnu akciju. Dobro si ti rekao da je on ljubomoran na sve one koji se vrte oko drugarice Milice. Ali kako sam ja mogao naučiti plesati ta narodna kola, a da joj se uopće nisam približio ili

približavao. Nego reci ti meni, jeli bilo seksa na Omladinskoj radnoj akciji?“

„Meni to nije bilo na pameti. Udarnički sam radio i zaradio udarničku značku i majicu. Seks niti mi je trebao, a niti sam o njemu mislio i razmišljao.“

„Kako ti kažeš Bambi. Mogao si se pohvaliti da jesi. Ništa te to ne košta. Ima nas muškaraca koji se volimo hvaliti svojim uspjesima, a tih uspjeha i nije bilo.“

„Ne znam ja lagati. Mene kao pravog komunistu su učili da nikad ne lažem. Što bih uopće s time i dobio? Ne kaže li se da su u laži kratke noge?“

„Naš čovjek ne voli čuti istinu. On je naučio na laž, makar i bezazlenu laž, ali ipak je laž. Zato pravi lašci lažu iz straha ili da ne moraju nešto beskrajno i beskonačno objašnjavati. Evo, ja te sada pitam: kako ti to nije uspjelo se seksati, zar nije bilo tamo zainteresiranih žena ili djevojaka? Ne znam što ćeš mi odgovoriti, ali zar to kod tebe ne pravi komplekse manje vrijednosti. Drugi su se sigurno seksali, ili nisu, pa to lažu, a ti ne lažeš i kažeš istinu da to nisi.“

„Rekao sam ti da ja ne znam lagati.“ „Svi lažu ili bar muljaju. Netko mulja da nekoga ne povrijedi, netko da bi ispao bolji nego što jest, a netko da dođe do svog nekakvog cilja. Što te košta da kažeš da si se seksao i gotova priča. Ja te ne bih više ništa pitao.“ „Kako da to kažem kad nisam.“

I tako ja nisam imao volje, a ni strpljenja za Bambija. On kaže da ne zna lagati ili muljati. Pa zar mi ne muljamo svojim partnericama kada ih želimo odvesti u krevet, zar im mi ne uljepšavamo situaciju i prije i nakon seksa. Štošta im govorimo i što treba, ali i što ne treba. Zar im mi ne govorimo da nemamo nikoga sa strane, a imamo. Da se ni sa

kime nisam tako dobro osjećao kao sa njom, da je ona jedna kvalitetna osoba za duge veze i sve tako. Zato i žene lažu maksimalno pa kažu da imaš najveći penis koji je ona vidjela, s tobom uvijek doživi orgazam i da je plakala zato što joj je bilo lijepo s tobom. Ali to nije predmet ove priče. Predmet je moj neodlazak na Omladinsku radnu akciju. Eto i Bambiju, moram štošta objašnjavati. Netko me je pisao za tu radnu akciju, a onda me je ljubomorni drug Sava ispisao. Niti mu ja zamjeram, a niti mi se baš tamo išlo.

Naime, ne mogu živjeti s drugim muškarcima u zajedničkoj prostoriji. Ne mogu podnijeti tuđi i muški smrad neopranih nogu. Ne mogu podnijeti tuđe smeće, testostosterone i miris mokraćne. Ne mogu spavati uz tuđe hrkanje i nečiji prdež. Inače, muškarci se vole u tome natjecati. Pa prde li ga prde. Hrču li ga hrču. Smrde li im noge i tijelo, smrde. A uz to je i problem sa omladinskim partijskim sekretarom, drugovima udarnicima, omladinskim aktivistima i ostalim dušobrižnicima. Ne znam, imam li živce za sve njih i ne znam bih li pukao i pucao na njih. Ma ostavite me dragi ljudi na miru. Samo malo mi treba da se smirim, a vi mi ni to malo ne date. Drugi puta ću udarnički raditi, ali sada bih bio s nekom snašom. Ima li uopće raspoloženih snaša na Omladinskim radnim akcijama? Kako za koga, morat ću se snaći, pa makar biti i kao drug Sava, ljubomoran kao pas.

I uopće ne znam što sam navalio na te pse. Znam da se kaže da netko laže kao pas, da je netko lud i ljubomoran kao pas, da netko živi kao pas, ali još jednom ću ponoviti da neki psi žive sasvim u redu. Možda ne u vrijeme pasjih vrućina u srpnju i kolovozu, ali u ostalo vrijeme psi znaju živjeti posve u redu. Ja mora da sam rođen u vrijeme pasjih dana, a oni su između kraja srpnja i kraja kolovoza i valjda sam zbog toga toliko nesretan. Ili sam nesretan što me je svojevremeno ujeo pas za nogu, pa ih se bojim i pribojavam. U prvo vrijeme nisam htio ići na Omladinsku radnu akciju, pa sam htio ići, pa su mi to zabranili, pa nisam otišao, ali ne svojom krivnjom. Pitanje je tko će kome ugoditi? Meni sigurno nitko neće. I molio bih

razne partijske drugove i omladinske partijske sekretare da me ne pišu ni za kakvu Omladinsku radnu akciju. Ne zanima me udarnička značka, a ni majica. A i ne želim razmišljati o tome ima li ili nema seksa na tim radnim akcijama. Ako Bambi kaže da nema, onda valjda nema.

Ja sam valjda dobio svoju porciju seksa sa drugaricom Milicom. Naravno da je nisam htio i želio ženiti. Pa ja sam još mlad. Nedavno sam je sreo na ulici, pozdravio sam je i htio sam je nešto pitati, međutim, ona mi je samo odzdravila i žurno otišla dalje. Iz toga sam shvatio da je i dalje sa drugom Savom. Da je on uredno servisira i da ona nema potrebu za nekim drugim. Svatko se zabavlja onako kako zna i umije. Međutim, došle su u naš kraj i nekakve promjene. Više nema ni socijalizma, a ni druga Save. Otišao je tamo odakle je i došao. Nije više nama moralna vertikala. Tko zna jeli i tamo moćan, kao što je ovdje bio? Uopće, se ne želim njime baviti, a ne želim se baviti ni sa drugaricom Milicom. Mogao bih je kad je sretnem pozvati na kavu ili pivo, ali što će mi sada ona. Ja sam ostario, pa je i ona ostarjela. Ona je sada starica.

Ja sam odmah nakon rastanka sa drugaricom Milicom išao na neko putovanje, vjerojatno do Nizozemske, Danske ili Švedske, pa mi znanja i otkrića s njom i nisu mnogo koristila. Možda mi i nisu trebala, jer su tamo djevojke i žene slobodoumnije i spremnije su se žrtvovati nama muškarcima bez obaveza i bez odgovornosti. Ali što se dogodilo sa mnom, kad nisam otišao na tu Omladinsku radnu akciju? Taman sam se pripremao i pripremio nekoj tamo drugarici reći:

„Skidaj, curo, gaćice i šminku, jer od sutra radim po učinku!“

A svega toga je nestalo, pa nema kome to ni reći, kao da je sve odnio vjetar. Zapljusnuli nas neki drugi valovi, valovi našeg divljeg kapitalizma.

Ukinuli su nam taj naš samoupravni socijalizam, pa i te Omladinske radne akcije. Tako da neću morati više ni ići na njih. Možda je tako i bolje jer nisam navikao na spavanje s drugim muškarcima u zajedničkoj prostoriji. Ne mogu podnijeti tuđi i muški smrad neopranih nogu. Ne mogu podnijeti tuđe smeće, testostosterone i miris mokraćne. Ne mogu spavati uz tuđe hrcanje i nečiji prdež. Inače, muškarci se vole u tome natjecati. Pa prde li ga prde. Hrču li ga hrču. Smrde li im noge i tijelo, smrde. Uopće, ne osjećam nostalgiju za tim, ali ni za socijalizmom kao takvim. Možda samo za dijelom tog života i to dobrim dijelom. O njemu baš i nisam govorio, pa ću to drugi puta učiniti, a možda i neću. Pa tko će pričati o svijetu koji je tako strašno propao, tko će pričati o svojim duhovima iz prošlosti, ja sigurno neću. I tko će nas maltretirati na sastancima soleći nam pamet ofucanim socijalističkim floskulama. I jednoglasno smo sve predloženo morali prihvaćati.

Boris Golić

POTRAGA



POTRAGA

POGLAVLJE 1

Kažu ljudi da sam nekad, dok sam intenzivno radio i bio pripadnik radnog naroda, bio uspješan i u naplati raznih financijskih potraživanja ili dugovanja i nisu me tada ljudi zvali da sam nekakav utjerivač dugova ili kamatar, nego da se bavim društveno korisnim poslom ili naplatom potraživanja. I sada, iako je gospodarska situacija sigurno gora nego ranije, niti me tko zove, a niti se tko koristi tim mojim znanjem i iskustvom. Jednostavno su me ljudi zaboravili i pohranili su to moje znanje u svoj zaborav, pa ja tako više nikome ne govorim da mu je obaveza podmiriti svoje dugovanje i otpustiti duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim. I ako se tu misli na Isusa Krista, onda on ne otpušta dugove naše, nego naše grijeha, a jesu li ti naši dugovi i naši grijesi, ja u to nisam tako duboko ulazio. Onaj koji je dužan novac, neka ga vrati onome kojemu duguje i to je cijela mudrost i cijela istina. Nema tu i u tome oprosta, zadužio si se, pa bi valjda bi i red to vratiti i platiti duge svoje.

Uopće nisam si htio davati ulogu Isusa Krista i nisam htio nikome govoriti:

„Doista, ako vi otpustite ljudima njihove dugove i prijestupe, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti vaše dugove i prijestupe.“ Držao sam se svojih poslovnih načela i od svih sam zahtijevao naplatu svojih dugovanja. Međutim, nitko to više i nije tražio od mene, pa sam se od svega toga povukao. Sve sam to zaboravio i potisnuo u svoju nekakvu daleku memoriju i u nekakvo daleko pamćenje, pa nikome ne govorim da ako ne plati svoj račun, da ga slijedi plaćanje glavnice, pa plaćanje kamate, sudskih, javnobilježničkih, odvjetničkih troškova i troškova ovrhe. Navodno se sada time uspješno ili neuspješno bave agencije za naplatu

potraživanja. Nas vukove samotnjake, bez obzira na gospodarsku situaciju, nitko ne treba i nitko ne koristi naše usluge. Mi više nikome nismo važni i relevantni.

Međutim, uzimajući sve u obzir, ipak neki ljudi kažu da je naplata potraživanja jedan od najvećih izazova naše poslovne teorije i prakse. Lako je sa novcem kad ga imaš, ali kad je on na tuđem računu i kad ga nemaš, onda ti i nije lako i ti si u problemima. Kažu da je država najveći dužnik i kada bi ona uredno plaćala, sve bi bilo lakše. Pa nakon toga, najveći dužnici su nekakve državne tvrtke i nekakvi državni mastodonti. I ako si njih riješio, tada su to naša velika i najveća trgovačka poduzeća. I to je brat bratu dvije trećine naših gospodarskih subjekata koji ne vode brigu o svojim dugovanjima i potraživanjima. Uz to normalno da ide neefikasno zakonodavstvo, nizak nivo poslovnog morala i općenito neplaćanje svojih obaveza. I ako nemaš dovoljno novaca za plaćanje i podmirenje vlastitih računa i obaveza barem prema državi i državnim tvrtkama, onda si u gabuli i prijeti ti bankrot, stečaj i zatvaranje tvrtke.

I ma koliko ti brinuo i bio zabrinut za svoj cash flow ili priljev financijskih sredstava, ako ti netko konstantno nije plaćao, ti si sada ili si bio u trenutnim ili u stalnim financijskim problemima. Možeš ti provjeriti i provjeravati bonitet tvojih kupaca, možeš ti govoriti da je lako biti general poslije bitke, pravovremeno ispostavljati točne račune, poznavati osobu koja plaća račune kod tvog dužnika, ako si robu dao u bunar, spasa ti nema. I onda si tražio razne stručnjake i agencije za naplatu tih tvojih potraživanja, a kada ti oni nisu mogli pomoći, onda bi se oni meni obraćali kao zadnjem spasiocu i jedinoj šansi za spas u toj financijskoj gabuli. Ja bih se tada zamislio, kao doktor Baltazar, razmislio o svemu i odlučio u to krenuti ili bih od svega odustao. Naime, neke tvrtke su bile već tada gotove i beznadežne i naravno da ni ja nisam htio trošiti svoje i tuđe vrijeme i tuđe resurse.

Kako i kada se sve uzme u obzir, netko to zove naplata potraživanja, a netko naplata tvojih dugovanja. Međutim ja znam da su mi se razni ljudi obraćali da im naplatim ono što su oni smatrali nenaplativo i da su mi zato obećavali 10, 20, pa čak i 30 % cijele dugovane svote. Kad sam im ja to naplatio, davali bi mi sitnice, vodili na ručak i govorili da će sutra ili prekosutra obaviti svoju obavezu. Toliko o nečijoj zahvalnosti i o tome kako naš narod drži do svojih obećanja ili što se kaže lako je ludog i naivnog prevariti, a ja sam izgleda takav bio. Međutim, oni su morali sa mnom i drugi puta raditi, pa kada bi mi se obratili, ja sam ih podsjetio na njihov dug, a oni ili bi ga se sjetili, pa izvršili, ili ga se ne bi sjetili, pa ga ne bi izvršili. Time se naš posao nastavljao ili se ne bi nastavljao, a sve je to zavisilo o situaciji ili problemima koje je dotični imao. Ili je sve ovisilo od čovjeka do čovjeka, od povjerioca do povjerioca, ali da je sa svima teklo sve glatko, i nije teklo. Takva nam je valjda sudbina, takvi smo i nema nam spasa.

Inače, ja sam to prihvaćao tako kako je tko dolazio k meni. Ili je taj koji bi mi se obraćao, plaćao te moje usluge, pa sam i dalje radio za njega, ili ne bi plaćao, pa bi obojica od svega odustajali. Sve je u principu bilo jednostavno. Ili me je taj plaćao, pa sam radio, ili me nije plaćao, pa nisam radio. I ne bih vam ja sve to govorio da nisam nedavno sreo jednog svog poslovnog partnera koji mi je govorio da je u složenim i kompliciranim financijskim problemima. Kažem mu da je takva poduzetnička klima, da nema poduzetnika koji nije u nekakvim financijskim problemima. On mi kaže da je to u redu, ali ova situacija je za njega neodrživa i neizdrživa. Ima dužnika, ne može ga naplatiti, pa je razmišljao od svega odustati, proglasiti stečaj i sve zatvoriti.

Međutim, vrag mu nije davao mira i pitao se mogu li mu ja pomoći. Naravno da su onda uslijedila i druga pitanja i naravno, da me on pitao radim li štogod, rekao sam mu da baš i ne radim, a on mi predlaže da odemo na kavu. Tamo ćemo sve raspraviti i možda donesemo nekakvu odluku i neko pametno rješenje. Kažem mu da

imam vremena koliko on hoće i da ću s njime rado na kavu. Pa kava je naš narodni običaj, kad nemaš nikakvo rješenje, a uz put imaš i vremena ideš s nekim na kavu. Pa ću i ja ići s tim gospodinom. Dolazimo u nekakav kafić i od konobarice naručujemo dvije kave i dvije mineralne vode. On me pita, želim li nešto oštro ili pivo, a ja kažem da je za to rano. Najbolje će mi ići kava s mlijekom, pa je naručujem. Naravno da me on nestrpljivo pita:

„Želiš li raditi i zaraditi? Uvijek ima posla za onog koji želi raditi. Vrijedan čovjek će si uvijek naći neko zanimanje i zanimaciju. Zar se ne kaže: „Tko želi raditi, naći će način, a tko ne želi, naći će izliku i opravdanje za nerad.“ Nego pustimo sve to na miru. Spreman sam te bogato nagraditi, ako ćeš za mene raditi. Jesi li ti uopće spreman i raspoložen za rad? Ili si se od toga odučio?“

„O čemu se radi? Malo mi to sve pojasnite. Inače sam malo ispao iz štos, nisam ozbiljno radio sigurno nekoliko godina.“

„Znaš li ti onog vašeg umirovljenog generala?“

„Ne znam na kojeg misliš. Njih je ovdje k'o kusatih pasa. Ima ih koliko hoćeš. Sve ih je Tuđman umirovio i dao im visoke vojne mirovine. Međutim, to njima nije dosta, pa svi oni rade nešto i sa strane. Recite o kome se radi?“

„Znaš ti njega dobro. On je iz vašeg kraja.“

„Iz našeg kraj potječu četiri ili pet umirovljenih generala. Morate mi reći ime i prezime i njegov OIB, kako bih ga lakše prepoznao. Ako treba ići i u policiju i tamo ću otići, a imam i veze i poznanstva i sa drugim evidencijama. Lako mogu saznati tko je bio u vojnoj evidenciji, jeli vlasnik stanarskog prava, nekakve tvrtke, televizijski pretplatnik, plaća li kakav kredit, plaća li struju, plin i vodu i ima li auto i policu osiguranja.“

„Ne moraš se ti ništa o njemu informirati. Sve je o njemu znano i poznato.“

„Pa što ću vam onda ja? Za što me onda trebate?“

„Pusti da ti sve objasnim!“

„Prvo mi morate reći o kome se radi.“

„Radi se o Iliji Gromiću.“

„Znate li da njega još zovemo o Gromovnik. Znate ono: „Ilija zapovijeda gromovima i pada kiša, pa ga i mi zovemo Ilija Gromovnik.“ Tako i mi svog Iliju Gromića zovemo Gromovnik. Samo vam ja ne znam da je on nekakav umirovljeni general, znam da je on reketaš, mafijaš, kamatar, zelenaš, lihvar, da vodi našu javnu ili tajnu kuću i da je uvijek okružen lijepim djevojkama. On je predstavnik naših elitnih snaga, stup je društva i vjerojatno je član stranke na vlasti. Istina je da on ništa javno ne radi, da je u vojnoj mirovini, ali da je general, to baš i ne bih rekao.“

„Takav mi se predstavio, kao uvaženi umirovljeni, vojni general, vojni invalid i sudionik Domovinskog rata. A za ovo što kažete da je reketaš, mafijaš, kamatar, zelenaš, lihvar, da vodi javnu ili tajnu kuću i da je član stranke na vlasti, to ne znam.“

„On je u vrijeme Oluje imao četrnaest ili najviše petnaestak godina. Ne može on biti vojni general, vojni invalid, a ni sudionik Domovinskog rata.“

„I ja mu baš nisam to sve vjerovao, pa mi je pokazao svoju vojnu knjižicu i u njoj stoji generalski čin. Budimo legalisti, ako nešto stoji crno na bijelom, onda valjda takvo i jeste. On je za mene general, pa makar na neki način kupio i sam taj čin.“

„Mora da je to sve kupio. Znam za njega da ima puno neprijatelja. S mnogima se zamjerio, a da mu neki ljudi u svemu tome zavide, zavide. Čini mi se da štošta radi na crno, a i da je mnoge poduzetnike zavio u crno.“

„Govorite o njegovim javnim kućama? Pa zar to nije kod nas zabranjeno, to jest nije li to van zakona.“

„On je otvorio teretanu, a u njoj se odvija i vježbanje na spravama, ali i vježbanje sa zgodnim djevojkama. Netko to zove i prostitucija. Čak mu i neki policajci dolaze po usluge. Sve je u neku ruku i javno i tajno. Samo on to sve drži pod svojom kontrolom, nadzorom i sve kontrolira.“

„I to prolazi kod vas? Ja živim u Zagrebu, a on je centar svijeta, pa toga nema, a ovdje u ovoj maloj sredini svašta ima.“

„Ima toga i u Zagrebu, samo vi tome ne pridajete pažnju i značaj. Naravno da i tamo svega ima i sve prolazi. Mi smo društvo koje s jedne strane brinemo za naš moral, a s druge strane svašta dozvoljavamo. Ja tamo ne idem, pričam o tome, ono što čujem. Nego, recite vi meni zašto vas Gromovnik zanima?“

„Sve ćete doznati, strpite se malo.“

„Dakle, on nosi tu svoju vojnu knjižicu i pokazuje u njoj svoj čin? I vama ju je pokazao i rekao tko je i što je.“

„Nosi i pokazuje.“

„I što to ima s vama?“

„Znaš da ti umirovljeni generali imaju kod nas pozitivan status. Oni su domoljubi i društveno pozitivne osobe. Dobio je i braniteljski kredit za pokretanje svog posla.“

„Ne bavim se time. Uopće me to ne zanima.“

„Barem da se nisam ni ja time bavio i barem da mu nisam povjerovao i odlučio se raditi s njime.“

Barem da nisam ni doznao za taj višemilijunski kredit, za kojeg se na kraju doznalo da ga ne vraća i ne plaća.“

„Dakle s njim ste radili i on vam je ostao dužan?“

„I to višemilijunske iznose.“

„Dakle, on vam duguje nekoliko milijuna kuna.“

„Nekoliko milijuna Eura.“

„I sada je sve stalo. On ne plaća svoje obaveze. Vjerojatno ste ga i tužili, ali on ima veze na sudu. Poziva se na svoje braniteljstvo i svoj Domovinski rat.“

„Baš to. Ne želi platiti račun za isporučenu robu. Pisao sam opomenu, upozorenje pred tužbu, tužio sam ga sudu, a on se uopće na to ne obazire. Ima vezu na sudu, zatvorio je staru tvrtku i otvorio novu i preko nje i dalje radi. Briga ga za mene, za moje novce, isporučenu robu i obaveze prema meni.“

„Treba li on tu robu i dalje?“

„I treba i ne treba. Uzeo je kredit za farmu tovnih junica. Trebala mu je stočna hrana i ja sam mu je davao. Sada je rasprodao osnovno stado i zatvorio farmu. Ustvari, mu više i ne treba stočna hrana.“

„Što da kažem nego da ću vidjeti što se može.“

„Ne vjerujem da ćeš i ti išta moći.“

„Kažem da ću probati i pokušati. Dakle, taj Gromovnik, je kao i svi Gromovnici, nije se odlučio za štednju nego na nerazumnu potrošnju. Uzimao je kredite, trošio kao lud i svima ostao dužan, pa tako i vama. Umjesto da akumulira novce, da novce oročava i tako stječe svoju zaradu i profit, on je novce trošio i svima ostao dužan. Ustvari, ako je on zelenaš i kamatar, onda mu je novac u opticaju. U koji red naplate vas je svrstao?“

„Nije mene nigdje svrstao, u toj njegovoj zadnjoj tvrtci prije zatvaranja prvo je država u prvom redu, pa su banke uzeli u drugi red, a ja sam zadnja rupa na svirali. Mene nisu ni uzeli u nikakav red. Ja nikome nisam bitan, ni relevantan. Brine me i to što sam čuo da se on bavi i raznim malverzacijama, a od vas čujem da se bavi lihvaranjem i kamatarenjem.“

„Kakvim se još bavi malverzacijama?“

„Drugim tvrtkama i pojedincima je slao lažne ovrhe i tako ih pljačkao.“

„Nije li to i vama učinio?“

„Nego što da jeste. Pa zato mi i duguje višemilijunske novčane vrijednosti. Osnovao je novu tvrtku, tamo namjestio nekakvu žensku kao fikus direktora i izmislio je nekako moje dugovanje prema njemu i poslao mi višemilijunsku ovrhu.“

„Pa kako je to moguće? Niste mu ništa dugovali, on je vama, a on vama pošalje višemilijunsku ovrhu i nikome ništa. Pa naš sustav stvarno ne valja.“

„Kažu da nam je sustav šupalj kao švicarski sir. Tko ima veze i poznanstva u tom sustavu radi što hoće. Umjesto da sam se ja naplatio od tog Gromovnika, on se naplatio od mene za nepostojeće obaveze. Doveo me je na prosjački štap i uništio mi kompletan biznis.“

„Da rezimiramo, on je otišao u Finu i aktivirao svoj nepostojeći i izmišljeni nalog za plaćanje. Banka naravno da to nije kontrolirala i isplatila mu je vaš novac. Obavio je financijsku prevaru i lažno ovršio vaš račun.“

„Točno.“

„Vi ste ga zbog toga tužili, ali nadležne institucije ne rade svoj posao i nitko ništa ne poduzima.“

„Točno.“

„I sada vi pokušavate spasiti što se spasiti daje i meni se obraćate? Pa nisam ni ja svemoguć. To je lopovluk i kriminal, on je krivotvorio financijsku dokumentaciju. Naravno uz suglasnost nadležnih institucija i ljudi koji njima upravljaju. Oni njemu vjeruju i podržavaju ga.“

„Znao sam da mi ni vi ne možete ili ne želite pomoći.“

„Ali ja ni ne znam, kako bih vam mogao pomoći. To je izvan mojih moći. Vi trebate nekoga uvjeriti da radi svoj posao, raskrinkati te aktivnosti lažnih ovrha, a tko je to koga trebate kontaktirati, ja vam to ne znam. Morate reći da su Gromovnikove otegotne okolnosti financijska prevara i lažne ovrhe.“

„To znam i sam. Da sustav radi svoj posao, ne bih se vama obratio. Hoćete li mi pomoći ili nećete? I želite li mi pomoći ili ne želite?“

„Uopće ne znam zašto mi o svemu tome razgovaramo. Gromovnika znam samo po viđenju. Uopće nikad nisam s njim ništa surađivao.“

„Možda mu možete otkriti slabe točke. Za koga i s kim radi. Tko mu sve to odobrava i čiju ima podršku.“

„A, to. To bih mogao ispitati. Samo ne znam u što se upuštam, znate da su branitelji dobro organizirani, imaju nečiju zaštitu veću i jaču od ličkih medvjeda. Njima se ništa ne smije, oni su naša svetinja, iako i među njima ima ljudi koji od svega žele napraviti politički i gospodarski kapital. Ja sam što se toga tiče nezaštićen i ne znam hoću li se u to sve upustiti i hoću li od svega toga imati ikakve koristi.“

„Dobro ću vam sve to platiti.“

„Kako ćete me platiti kada vas je Gromovnik ovršio?“

„Evo za početak vam dajem 1.000 Eura. Vi mi sastavite osnovno izvješće o Gromovniku. S kim radi, koja tvrtka mu je aktivna, a koja nije, tko su mu partneri, tko su mu pokrovitelji i tko je iznad njega.“

„I mislite da će to nečemu ili nekome pomoći?“

„Ljudi vole u nešto i u nekoga vjerovati. Ja sam nevjernik, ne vjerujem u postojanje Boga, pa tako ne vjerujem ni u postojanje anđela. Ne vjerujem da će me nekakav anđeo izvući iz problema, a ni da će to učiniti vjera u Boga. I taj Gromovnik vjeruje u Boga, barem je u prvim redovima u Crkvi, a sada da li je to stvarna njegova potreba ili lažna, nisam ja da u to sumnjam. Meni može pomoći nešto što sada radim, i u to vjerujem.“ „Možda je i to lažna nada. Naš sustav je takav kakav jeste. Za nekoga je majka, a za nekoga maćeha. Svi mu mi služimo, jedino ono koji to neće, ti od nas nepovratno odlaze u bijeli svijet, a kako tamo prolaze, to samo oni znaju.“

„Mene još drži na ovome svijetu jedino osveta prema Gromovniku i ništa više. Kad mu se osvetim, onda me valjda neće biti briga ni za što. Moći ću umrijeti i prepustiti se drugim brigama.“

„Ma nemojte tako. Biti će života i nakon te osвете.“

„Za mene neće.“

„Kažu da su najgori čovjekovi neprijatelji osveta i nepraštanje. Čovjek koji vjeruje u nešto i koji nešto ljubi, može i praštati. Ako želite svoj mir, vi ćete oprostiti ili ako želite biti kao Isus Krist, vi ćete oprostiti. Ne možete čekati neku svoju pravdu jer ono što ne bi htjeli da netko čini vama, nećete ni vi drugima.“

„Ako je on prema meni bio đubre, onda ću to biti i ja prema njemu. Ne želim s njime imati čiste račune i izmirenu dušu. Na svijetu me drži osveta. Ako je on na mene išao kamenom, ja ću mu to vratiti istom mjerom i još većim kamenom. Za mene je osveta rješenje i od nje ne odustajem. Ne mogu se uzdržati od osвете i ne mogu mu oprostiti što me je bezrazložno uništio. Kažem vam da me sve to motivira na daljnje djelovanje.“

„Kažu da je osveta primitivan način izvršenja nekakve pravde, znak niske razine kulture i da je to društveno opasan način izvršenja pravde, ali kad vi to tako želite i ako ste me platili, ja ću vam nastojati pomoći. Ali možda bi bilo bolje da sve zaboravite i više ne pamтите. Kažu da krvne osвете i kaznene ekspedicije prestaju onda kada se više nitko i ne sjeća kako i kada je sukob počeo. Nešto počne, to traje, ali jednom i završiti. Tako i vi ne bi trebali nekoga mrziti. Trebate to zaboraviti, ne pamтити i oprostiti.“

„Ne mogu mu to što mi je učinio zaboraviti, oprostiti i ne pamтити. Oduvijek ću se toga sjećati i nikada neću zaboraviti. Imao sam uspješnu tvrtku, uspješno sam radio, plaćao svoje obaveze i on mi je

naudio i poslao lažnu ovrhu. Ja mu to ne mogu oprostiti.“ „Dobro. Dobro. Vidjet ću što mogu.“

I nakon toga smo se razišli. Svatko je otišao svojim putem, a ja ne znam zašto, sjetio sam se tete Perse. Znao sam da ona štošta zna, ali da zna nešto o umirovljenim braniteljima, o njihovim problemima, to i nisam znao. Ništa me nije koštalo otići do nje, pa to mi je usput. Idem do Pere, u njegov kafić, a prije toga ću navratiti do tete Perse. Primio sam tih 1.000 Eura, pa je onda valjda red da za njih nešto i radim i odradim. Nisam od onih koji vjeruju medijima koji nam govore o deset zanimanja koja donose najveću zaradu. Možda i donose, ali ne i meni. Stoga se ne namjeravam baviti računovodstvom i poslovnim knjigama, ne želim biti programer i imati fleksibilno radno vrijeme, ne želim biti iskusni prevoditelj kojemu posla nikada ne nedostaje, ne želim biti PR stručnjak i baviti se odnosima s javnošću, kao ni stručnjak za računalnu tehničku podršku ili financijski savjetnik. Jednostavno me to ne privlači i nije mi to zanimljivo.

Obići ću teta Persu i još nekoliko Gromovnikovih susjeda, pa što oni kažu to ću prenijeti tom svom poslovnom partneru. Neću se baš ni držati onoga: „ili se pokloni, ili se ukloni“, malo ću u svemu tome nekome smetati. Ali, uopće se neću upuštati ni u što opasno, štetno po mene i nešto kažnjivo. Ako ću raditi, onda će to biti prema pozitivnim hrvatskim zakonima. Međutim, zna se da pravo i pravda odavno ne stanuju kod nas. Pa ću i ja tako morati postupati i legalno, ali i ilegalno. Sve u cilju dobivanja nekakvog pozitivnog rezultata. Kažu da su događaji u našem životu predodređeni i pod velikim su utjecajem naše sudbine, ali valjda nešto od toga i mi sami izazivamo ili izazovemo. Ja neću ništa izazivati, a ni izazvati. Držat ću se po strani, pa što bude, bit će. Probat ću pošteno obaviti te svoje zadatke.

Neću nikome činiti ni dobra djela, pa na osnovi njih neću stvarati sebi zasluge. A neću činiti ni loša djela, pa neću po osnovi toga

stvarati grijeh. Probat ću biti neutralan, pa stoga neću morati preuzimati odgovornost za svoja djela, živjeti ću i bez dobrih, ali i bez zlih djela. I neću živjeti u skladu sa trećim Newtonovim zakonom o gibanju koji glasi da svakoj akciji, odgovara suprotna reakcija. Neću stvarati i praviti nepodmirene račune. Probat ću živjeti i bez toga. Kaže se da se nepodmireni računi prenose u slijedeći život, a ja to neću. Želim sve svoje račune podmiriti i ići na onaj svijet izmiren i odriješen. Dakle, ponašat ću se u skladu sa traženim, neću se ničim isticati i pokušat ću saznati što više toga o Gromovniku. Naravno da ću sve obaviti tajno i da to nitko ne dozna. Uopće mi nije u interesu da netko zna nešto o meni, o mojim planovima i o mojim poslovima. Skrivat ću sve to kao što kažu da se skriva vrag od tamjana.



POGLAVLJE 2

Nazivam Peru i pitam ga hoće li sa mnom popiti piće. On kaže: naravno da hoće i ja se odlučujem ga posjetiti u njegovom kafiću. Prije toga idem do tete Perse, kupujem joj bombonjeru, pa ja sam njen dužnik. Ona mi je pomogla u onom slučaju kada su me optužili za Mirino ubojstvo. Mora da je ona rekla nešto pozitivno za mene. Ustvari to i nije morala reći, ali je vjerojatno rekla da me nije vidjela u Mirinoj blizini, tako da mi je dala alibi i više me policija i nije zvala na razgovor i više me ni zašto nisu teretili i optuživali. Sačinili su proglas za javnost i u njemu su rekli da se vjerojatno radi o ubojstvu i samoubojstvu. I time je sve bilo okončano i riješeno. Iz toga sam zaključio da su naša rješenja vrlo jednostavna, samo ih se treba pronaći. Stoga i ja idem do tete Perse, ona je za mene jedna mudra žena, štošta zna i ima šarolika iskustva. Od nje ću svašta doznati. Dolazim kod nje, dajem joj bombonjeru, ona kaže da nisam trebao, a ja kažem da to nije ništa, da je to sitnica.

Pitam je koliko sam joj dužan, za ono što je učinila za mene, ali i za ono što će učiniti za mene, a ona me pita:

„Nije se valjda dogodilo novo ubojstvo? Tko je sada u pitanju? Nisam ništa čula, a nisam ni čitala dnevne novine.“

„Nije u pitanju ubojstvo. Došao sam se zahvaliti za ono što ste učinili za mene, a došao sam vas i nešto pitati.“

„O čemu ili o kome se radi?“

„Radi se o jednom našem umirovljenom generalu.“

„O kojem? Ima ih više, većina ih nije ni vidjela ratište, a postali su umirovljeni generali. Dovoljno je bilo da budu oko vatre, pa su se i ogrijali.“

„Radi se o Iliji Gromiću.“

„Zvanom Grom.“

„Zvanom Gromovnik.“

„Nije li njegov otac bio Gromovnik, njegov sin je imao nadimak Grom.“

„Nova tvrtka Ilije Gromića se zove Gromovnik d.o.o., a ime stare tvrtke je „Grom d.o.o.“ „Izgleda da govorimo o istoj osobi. O Iliji Gromiću. Što mi imate o njemu reći?“

„A što bi ti imala reći. Ilija Gromić je naša današnja moralna vertikala i stup društva, a potječe iz zle i opake obitelji. Bolje je s njim ne imati nikakvog posla. Iskoristit će te, iscijediti i odbaciti kao koru od limuna. Valjda za njih postoji narodna izreka da je on od zla oca i još gore majke. Izgleda da je njegova majka pila alkohol kad ga je dojila, pa on i nije ispao baš najbolji i najreprezentativniji.“

„Poznajete mu roditelje?“

„Kako ih ne bi znala. I oni su voljeli i željeli kruha bez motike. Ovdje se sve zna ili se sve dozna. Otac je bio poznati neradnik, ali i seksualni zlostavljač, a majka je bila alkoholičarka. Trpjela je to muževu ponašanje do određene granice, a nakon toga bi se prepuštala svojoj sudbini, a najradije alkoholu. Prvenstveno šljivovici, a ako nije bilo šljivovice, pila je i našu poznatu i priznatu brlju.“

„I u tom okruženju je živio naš Grom ili mladi Gromovnik?“

„Od malena je bio u sukobu sa zakonom, jer je i on volio i želio kruha bez motike. Obijao je trafike, krao sitan novac i cigarete,

tukao se i izazivao druge ljude. Bio je i u popravnom domu, a i bio je propali student bez dana radnog staža, a onda, s ovim našim promjenama, čujem da je završio ne jedan nego dva ili tri fakulteta, magisterij i doktorat, te da je postao umirovljeni general, a da bojišnice i nije vidio. Pa koliko je on mogao onda imati godina? Deset ili dvanaest?“

„Četrnaest.“

„Eto. Imao je četrnaest godina. Nije nikako mogao taj čin zaraditi redovnim putem, i u našem obrambenom ratu i nije te sve diplome mogao steći redovnim i uobičajenim postupkom. Koristio je naše rupe u zakonu, preskakao je naše propise i pravila, služio se malverzacijama, sustavom veza i poznanstava i našim sustavom raznih nepravilnosti. Stvorio je sliku o sebi nekakvog genija, čovjeka bez mane i sa raznim korisnim talentima i postao je predmet društvenog obožavanja, a uz to je postao jako beskrupulozan, bezosjećajan, pohlepan i bahat. U biti je mlatio praznu slamu, koristio nacionalističke floskule, bavio se prevarama, lažima i krađama. I kad stvoriš takvu sliku o sebi, naš je čovjek prihvati. I što vas sada u vezi njega zanima?“

„Pa to. Kako je došao do diploma, do čina, do vojne mirovine i čime se bavi?“

„Sve sam vam rekla. Nema se o tome više što pričati.“

Teta Persa me više i nije slušala. Govorila je neku svoju molitvu o Isusu Kristu. Da je i ovaj nekad bio dijete i da je došao da spasi djecu našeg vremena. Da nekrštene krsti, a kršteni da se vjerom u Njega utvrde. Da spasi, onu djecu koju njihovi nevjerujući roditelji kvare bezbožjem i zlovjerjem. Da ih sačuva od slušanja hulnih riječi i gledanja zlih djela. I naravno da im on podari duh, vjeru u Boga i općeniti vjeru. Nakon svega toga teta Persa je u nekakvom svom pročišćenju rekla Amen. Htio sam je pitati za što joj je taj Amen, a

onda opet nisam imao hrabrosti je to pitati. Rekla je Amen i valjda je to Amen na sve rečeno. Nešto se može učiniti, a nešto i ne može. Ona je stara žena, pa joj je to možda i nekakva poštapalica. Amen za ovo, i Amen za ono. Da prikratim sve to, nastavljam sa pitanjima:

„Mislite da će nekome i nečemu pomoći taj vaš Amen? Mislite li da će to pomoći Gromu ili malom Gromovniku?“

„Njemu ništa ne može pomoći. On ide u Crkvu i gura se u prve redove, ali on Božje poslanje ne razumije i ne uvažava. Ni do vjere ne drži i ne uvažava je.“

„Pa kome ste sve to molili?“

„Drugoj posrnuloj djeci, da pronađu svoj put i postanu časni ljudi.“

„Ovdje nam mladi ljudi više i ne žive, odlaze u bijeli svijet. U Irsku, Njemačku, Kanadu. Mladost nam odlazi iz ovih krajeva.“

„Onda se molim za njih. Da tamo gdje odlaze, budu časni i poštteni ljudi.“

„Nego, recite vi meni, ima li Gromovnik pokrovitelja ili nekakav mozak svega toga?“ „Ima. Ima. Sve je do korumpiranih političara, samo ja ne znam do kojih i tko je mozak te zle ekipe.“

„Hvala na informacijama. Puno ste mi pomogli.“

„Ništa. Ništa. I drugi puta.“

Otišao sam od tete Perse. Pitao sam se trebam li još kakve informacije ili ne trebam. Pa to je naša svakodnevna stvarnost. Mladi nam odlaze, a ovdje žive lažni ratni invalidi sa statusom HRVI, navodno su stradali na bojišnici koju uopće nisu ni vidjeli i koji uopće

nemaju ratni put ili su ga izmislili. Također su tu i lažni umirovljeni generali koji uživaju svoje financijske povlastice. Dovoljno je bilo izmisliti postojeći ili nepostojeći ratni događaj i da si u njemu stradao. Pa ideš pred razne potplaćene komisije i lažne liječnike i oni ti izdaju potvrdu da si stradao. I nakon toga svega dobivaš mirovinu, invalidninu i razne olakšice i uz to ti država štošta pogoduje, pa uzimaš povlasticu za auto, stan i dobivaš braniteljski, namjenski ili nenamjenski kredit, koji u principu ne vraćaš. Glumiš da nešto radiš, a u principu ne radiš. Tko je meni kriv što nemam stomak za sve to.

Stoga, odlazim na Perino pivo, a on mi kaže:

„Živimo u državi mafijaša, batinaša, reketaša, lažnih vojnih invalida, branitelja i umirovljenih generala.“

„Kako znaš da se za jednog takvog raspitujem?“

„Ne znam. Samo sam to rekao iz tko zna kojeg razloga. O kojem se lažnom invalidu ili branitelju radi?“

„O malom Gromovniku ili Gromu.“

„Znaš li ti da se on sada bavi pranjem kolumbijskog narko novca? To je kod nas unosan posao. Nitko mu ništa ne može, u sprezi je i sa policijom, sa sucima, ali i sa lokalnim političarima. On je u svemu tome i prokurist i pravni savjetnik. Na vrhu je te narko mafijaške piramide. Uz put prodaje i drogu.“

„Nisam to znao.“

„Mali Gromovnik ili Grom živi raskalašeno, voli brze aute, obožava alkohol i cajke. To mu sve ide jedno s drugim. U tome uživa i živi s tim. Samo, izgleda da se u posljednje vrijeme nekome zamjerio i nekome stao na žulj.“

„Nekome moćnome?“

„Nekome je sve to dozlogrdilo i ne može više trpjeti tu njegovu zabavu, nakon koje on uvijek nekoga pregazi.“

„Čekaj! Misliš reći ubije?“

„Nakon takvih zabava, on bude pijan, ne može se kontrolirati, juri prevelikom brzinom i onda nekoga zgazi, a sada da li taj umre ili ne umre, ja ne znam. To niti piše u novinama, a niti to novinari smiju objaviti.“

„Da. Da. I ja sam čitao o tome. Zgazio je nekoliko pješaka, a neki su bili i u kritičnom stanju. Ni ne znam što je dalje bilo s njima. Zadnji puta je Gromovnik rekao da on može sve, a njemu nitko ništa ne može. Nije za to ni dobio kaznu, a nisu mu ni oduzeli ni vozačku dozvolu, a već sam čuo da je napravio novi prometni prekršaj.“

„Kod nas netko može svašta raditi, a netko ništa. Ako si član zločinačke organizacije, onda možeš štošta i nezakonito raditi. To nam je naša demokracija dala i donijela. Zato valjda kod nas vlada ta antipoduzetnička i antiinvesticijska klima. Pa tko će s nama raditi, kada ovdje vladaju mafijaški zakoni i mafijaško ponašanje. Nema nam napretka uz sve to. Međutim, ti ljudi su toliko raskalašena, da će im se i to carstvo srušiti i obiti o glavu. Ne može to vječno trajati. Sve ima svoje zašto i zato.“

„Nešto si čuo i o tome?“

„Nisam čuo, ali tako zaključujem. Pa mi smo u Europskoj zajednici, oni svašta čuju i doznaju. Ako oni neće ovdje napraviti reda, onda nitko neće.“

„Što ti misliš da kod njih ne vlada kriminal i razne malverzacije? Nemoj previše biti naivan. Njima je bilo u cilju srušiti naš socijalizam, to su obavili, a sada smo mi u njihovim rukama. Radimo ono što nam oni kažu.“

„Naš narod za to kaže: „Veži konja gdje ti gazda kaže!“

„Ili kaže: „Veži konja gdje ti gazda kaže, pa makar crkli i konj i gazda.“ Onaj tko nam naređuje uvijek je u pravu, pa makar mi znali da nije. Stoga mi radimo protiv svojih uvjerenja i svoje savjesti i uvijek smo u neakvim problemima. Ako ih poslušamo smo u problemima, a ako ih ne poslušamo, opet smo u problemima. Što god odlučio ili ne odlučio, nikad na zelenu granu i na čistac s time. Nikako doći do društvenog napretka. Niti možeš s nečim usporiti, a niti se možeš zaustaviti. Sve radiš po nekakvoj inerciji.“

Odlazim kući i pišem E-mail poruku mom novom poslodavcu o malom Gromovniku ili Gromu. Prethodno idem na Internet i tamo doznajem da on ima desetke što otvorenih, a što zatvorenih tvrtki. Sve ih je u biti opteretio dugovima i kreditima i onda brže – bolje zatvorio. Da mu nitko i ništa ne može učiniti. Ni ne znam s kojom je od tih tvrtki taj moj poslodavac radio. Ne znam što je s ovom državom, ja ne mogu zatvoriti svoju neku neaktivnu i neopterećenu tvrtku godinama, a taj Gromovnik ih ima na desetke. Jedne tvrtke su za pranje novca, druge su off shore tvrtke, treće za nezakonito zarađene novce, četvrte za kredite, pete za korupciju, šeste za izbjegavanje plaćanja poreza, sedme za investiranja novca u nekakve poslovne i neposlovne objekte, osme za kupoprodaju nekakvog zemljišta, devete za građevinarstvo, a desete za razne poslovne špekulacije. Jedino ne znam što u vezi s tim rade i kaže naš USKOK i DORH, zašto ne provjeravaju tijek novca i samo poslovanje. Nema logike, da ne bi nešto otkrili, ali im to nije u cilju. Naravno, da i oni u svemu tome imaju svoj interes.

Inače, ja sam uredno podmirio i platio sva davanja prema državi, meni se ništa ne prašta i ne gleda kroz prste. Moja tvrtka je do nedavno uredno poslovala, međutim promjenom gospodarskih uvjeta onemogućeno mi je daljnje poslovanje. I u fazi sam zatvaranja tvrtke. Plaćam sve što mi stigne na naplatu, ali nikako da je zatvorim. Već sam se i nekoliko puta predomislio u svezi s tim, pa sam i nastavio s mojim mukotrpnim radom. Nešto počnem, pa vidim da mi ne ide kako treba, pa bih to zatvorio. Onda mi malo krene i tako unedogled, a sve zbog toga što su otežani uvjeti zatvaranja blokiranih i nefunkcionalnih tvrtki. Žao mi je ne raditi, kada ta moja tvrtka funkcionira. Ne funkcionira na pravi način, ali nekako funkcionira.

Najradije bih sve to stavio u fazu mirovanja, da mi ne dolaze razni troškovi na naplatu i da već netko ne odugovlači sa tim mojim podlogama za likvidaciju. Želim da me se izbriše iz sudskog registra, a oni traže da nekoga imenujem da mi bude likvidator, da imam odluku o likvidaciji, da sam se nagodio s vjerovnicima i slične stvari. Pa moja situacija je čista i jasna, nikome ništa ne dugujem, ali mi stalno dolaze nekakvi nejasni računi na naplatu: mjesečna članarina Hrvatskoj gospodarskoj komori, mjesečni, kvartalni i godišnji troškovi i izvještaji poreznoj upravi i RGFI, pa razni statistički izvještaji, završni računi, bilance, računi dobiti i gubitka i pd obrazac. Do kada li će mi to stizati i hoću li s time doći na zelenu granu? Imam osjećaj da neću. Kažu da su troškovi ubrzanog zatvaranja tvrtke i likvidacija tvrtke od 15.000 do 30.000 kuna, plus još sudske i javnobilježničke naknade i objava u Narodnim novinama.

Uopće ne znam, kako se Gromovniku isplati imati tolike tvrtke. Pa to košta, kao Grčka. Barem mene košta, ne znam kako to on ne plaća ili plaća. Istina je i da Gromovnikove tvrtke imaju dug, prolaze kroz stečajnu proceduru, jer im je imovina društva manja od njegovih obaveza, ali on ih opet revno zatvara i nove tvrtke otvara. Uopće se tu ništa ne dijeli, ni imovina, a ni potraživanja. Sve ostaje na svome mjestu. Jedna tvrtka se optereti, druga se rastereti, nastavlja se

dalje i tako u krug. Obavi se brisanje tvrtke iz sudskog registra i paralelno s tim, osniva se nova tvrtka s novim nazivom i novim vlasnikom. I to također javljam tom mom novom poslodavcu. Zovem ga na mobitel i pitam jeli to primio, kaže da jeste. Pitam ga jeli s time zadovoljan, a on također kaže da jeste. Pitam ga što da dalje radim, a on mi predlaže da čekam. Pitam ga što da čekam, a on mudro kaže:

„Čut će se. Moraš se malo strpjeti.“

Pitao sam se do kada i zašto se moram strpjeti i zašto ne mogu ići malom Gromovniku u posjetu. Ako ću nešto naplaćivati i naplatiti, kako ću to učiniti, ako nemam direktan kontakt sa zainteresiranom ili nezainteresiranom strankom. Kako ću neučinkovitu naplatu potraživanja, učiniti učinkovitom, ako ne idem nekome u posjetu. Pa možda ja i tog malog Gromovnika i poznajem, možda sam nekad u mom dosadašnjem radu, bio s njim u kontaktu i imao nekakve poslovne veze, samo to ne znam? Možda mu ja spriječim prodaju i prijepis imovine, možda ga spriječim u daljnjim izgovorima i možda otkrijem neke njegove prihode i pokretne. Možda ga nagovorim na nekakvo plaćanje i spriječim u izbjegavanju plaćanja svojih obaveza. Možda mu otkrijem slabu točku ili slabe točke? Neću ja koristiti nikakva sredstva prinude ili prisile, nego će sve raditi u skladu s važećim propisima i zakonima Republike Hrvatske.

Pokušat ću ciljano ići prema dužniku i probat ću maksimalno skratiti rok naplate potraživanja. Tražit ću originalne poslovne dokumente, kao što su računi, otpremnice i izvodi iz poslovnih knjiga i iz toga ću dokazati nečije dugovanje, a zatim ću pokrenuti naplatu potraživanja. Ako mi to ne uspije, probat ću i nešto drugo, a to je za sada tajna. Također, ako je netko bio jamac ili sudužnik u kreditu, pa zbog novonastale materijalne situacije, nije u mogućnosti vratiti kredit i na tome ću poraditi. Svom poslodavcu ću umanjiti poslovni rizik, povećati likvidnost, poboljšati novčane tijekove i povećati povrat uloženog kapitala. Samo, problem je taj što mi je moj

poslodavac dao nalog da ništa ne radim i da ništa do daljnega ne poduzimam. Ne znam zašto mi je to sve rekao. Uopće ga ne razumijem, pa tako i tu njegovu zapovijed:

„Do daljnega, ništa ne raditi. Prvi korak ste obavili, a kada vas dalje budemo platili, onda ćete nastaviti s vašim aktivnostima.“

Međutim, ja sam se za sve ostalo zagrijao. Nekako mi prija nešto korisno raditi, biti u nečemu uporan i dužniku biti beskrajno dosadan. Meni je dosadno, pa bih i ja drugima dosađivao i utjerivao naplatu. Želim pisati opomene, slati SMS- ove, nekoga telefonski nazivati, sastajati se s dužnicima i dogovarati otplatu u obrocima. Sve bih ja to radio, kada bi mi to netko platio. I za to ne razumijem tog mog novog poslodavca. Pa, naplata tog mog posla, za njega i njemu znači poslovni opstanak, izvlači ga iz bankrota i likvidacije. Znam da će dužnik na sve moguće načine osporavati dugovanje, da će se služiti taktikom da je napad najbolja obrana, ali što je tu je, sve to ide u taj moj novi radni staž i u taj moj novi opis posla. Pokušat ću smiriti tenzije i kod tog moga novog poslodavca, ali i kod dužnika i probat ću obojici pomoći. I ako će me tko zvati utjerivač dugova, biti ću fini utjerivač dugova, neću se koristiti grubostima i prljavostima.

I iako mi je moj poslodavac zaprijetio da ga zovem na mobitel i na telefon, ja sam ga ipak nazvao. Pitam ga koji su mu daljnji planovi, a on kaže da ih nema. Pitam ga da li mu koristi to što sam mu poslao, a on kaže da koristi. I što još mogu reći, nego da baš nije bio razgovorljiv. Nekoga ne možeš utišati i ne možeš doći do riječi, a moj novi poslodavac nije bio razgovorljiv i nije mu bilo do razgovora. Stoga, prekidam daljnji razgovor. Zaključujem da više nema ništa od mog posla. Što je bilo, bilo je. Dobio sam 1.000 Eura, nešto sam za njih radio i odradio i valjda sam ih zaslužio. Moj poslodavac ne pravi od toga probleme, pa neću ni ja. Moram si naći neku novu zanimaciju. Možda neku knjigu izaberem za čitanje. Netko mi je poklonio knjigu „Dani zaborava“ Elene Farrante, pa se možda odlučim na čitanje o tome kako je glavnu junakinju napustio suprug.

Navodno, je on za sve preuzeo krivicu, ostavio glavnu junakinju skamenjenu kraj sudopera i oprezno zatvorio vrata za sobom. A možda da to i ne čitam.

Naime, i mene je moja žena ostavila i napustila, samo ja nisam ostao skamenjen i zbunjen kraj sudopera. Ja sam se osjetio sretan i slobodan. Možda sam i ja tada proživljavao neku svoju fazu umora i malodušja, ali nisam to doživio tragično. Istina je da mi kada su nekakvi blagdani treba društvo, ali imam Peru i njegov kafić i to mi je valjda dovoljno. Niti tražim utjehu, niti žalujem, niti osjećam nekakvu tugu, a ni ne padam u depresiju. Nisam ni živčan, nisam doživio nikakav šok, ne negiram nikakav gubitak. Nisam ni tjeskoban, ni nervozan i ne muče me nesanice. Međutim nemam snage ni za što novo i bezvoljan sam. Ženi bih poručio da je otišla i samo da mi se ne vrati, bez nje mi je još nekako, a sa njom nikako. Stoga sam uredio te ostavinske odnose. Isplatio sam je i više nemam nikakvih financijskih obaveza prema njoj i nemam ništa sa njom.

Za mene moja bivša supruga i nije nikakav gubitak, nisam ljut, ne osjećam se poraženim, a ni nešto ne zakeram i ne protestiram, valjda sam se svega toga zasitio. Valjda sam izišao i iz svog začaranog kruga tuge, lošeg raspoloženja i depresivnih misli. U životu ima ugodnijih trenutaka od nečije mrzovolje i od nekakve vječne svađe i nerazumijevanja. Lako mi je zaboraviti prošlost, kada mi ona i nije bila sjajna. Nije da pamtim samo ružne i negativne dane, ali što ću kad mi je takva sudbina. I uopće taj svoj začarani krug ili circulus vitiosus i ne smatram baš nekim bezizlaznim položajem. Prihvaćam ga kao takvog, znam da u njemu živim, ali od toga ne bježim i ne želim pobjeći. I nisam kao neki koji šljivovicu koriste kao lijek za svoju bol, tugu i sumornu svakodnevnicu. Možda se nekad i napijem, ali to ne činim često. Ponekad se osjetim tužno i bolno, ali nisam kao neki koji se stalno osjećaju tužno, bezizlazno i pesimistično.

Možda da se počnem baviti i mojim umirovljenjem. Ne radim ništa, pa bih mogao ići pred te razne komisije za invalidsku mirovinu. Imam povišeni šećer, povišeni krvni tlak i masnoće, samo to i nije dovoljno za mirovnu. Možda da se pravim gluh, glup i slijep? Ali izgleda da sam na sve to zakasnio, jer neki kažu da je invalidska mirovina nemoguća misija. Može ti doktor dati 100% nesposobnost za rad, a da od invalidske mirovine ne bude ništa. Navodno bih trebao razumjeti novonastalu situaciju i taj novi rat s lažnim i napuhanim invalidskim mirovinama, ali što kad ne radim, ne privređujem i nemam nikakve izvore prihoda? Znam da će mi nekakvi član komisije reći:

„Vidimo se za šest mjeseci.“ Ali ja tih šest mjeseci moram živjeti i nekako preživjeti.

Stoga bih možda i mogao doći do nekakvog lažnog statusa ratnog vojnog invalida nekakvom prijevarom, ali što ako me otkriju? Sada i to sa posebnim guštom rade i prema svemu su rigorozni. Nije dovoljno otići k svom liječniku opće prakse, nije dovoljno prikupljati zdravstvenu dokumentaciju, te je proslijediti HZMO- u i ovlaštenom vještaku koji pregledava tu dokumentaciju. Pa to ide ministarstvu na reviziju i ako to ministarstvo potvrdi, ti ideš u mirovinu, ali to nitko ne potvrđuje. Tko zna što je za sve to potrebno? Jer i one koji imaju i one koji nemaju radnu sposobnost šalju nekuda na rad, valjda u Njemačku. Odi ti u Njemačku, pa tamo radi. Kod nas nema posla. Brige nekoga imam li ja ili nemam oštećen centar za ravnotežu, vidim li ja kako trebam i jesam li ja pred infarktom ili nisam. Ipak ja imam i dodatni moral i vrline, koje mi ne dozvoljava lažiranje svega toga. Stoga, se radije time i ne bavim.

Uopće me to ne zanima. Ne vidim sebe kao nekakvu žrtvu. U principu nisam pesimist. Uvijek nađem nekakav razlog za novo buđenje i za nove događaje. Niti se konstantno ne žalim i nikome ne zvocam da mi ništa ne valja. Uostalom, nikome ni ne zavidim. Onaj koji ima više od mene to ima. Niti mu to zavidim, a niti bih htio biti u

njegovoj koži. Ustvari, to je i najbolji način života, ne biti nečija žrtva, ne biti pesimist, ne žaliti se i bespotrebno ne zvocati, a najbolje od svega je nikome ne zavidjeti. Radio sam i dvije šihte dok mi se radilo, kada je sve to stalo i ja sam stao i sada uzimam dah i odmaram i od posla, ali i od života. Usput, koristim i budističko učenje o terapiji duše, a ono preporučuje da se ne treba prepirati, povisivati glas, ne očajavati, nikada ne klonuti, nikome ne zavidjeti, nikome se ne svetiti, da nikada nikome ne trebaš obećavati, ono što ne možeš ispuniti.

Također nemoj nikoga bespotrebno vrijeđati, podcjenjivati i osuđivati i nemoj nikoga ismijavati. Ipak neki kažu da je sve to paradoksalno, i ma koliko ti to činio, nećeš ostvariti svoj put do sreće. Možeš imati i dobiti sve što želiš, ali nećeš biti sretan. Navodno ćeš biti sretan ako okolinu prilagodiš svojim potrebama. Samo problem je i ta naša okolina. Pa kome ona odgovara? Stoga, netko kaže da trebaš razvijati svoju osobnost, ali što to sve vrijedi u tim našim uvjetima? Nama ni dragi Bog neće i ne može pomoći, nego će nam odmoći. Izgleda da smo si u svemu tome i sami krivi. Valjda stoga i ne volim grčke tragedije, njihovu katarzu, pročišćenje duše i nekakvu piščevu želju da u nama potakne osjećajnost i nekakve moralne svjetonazore. Meni to uopće ne odgovara i ne treba. Ne volim ništa što je tragično i nesretno. Ne volim ničiju unaprijed određenu krivnju, život u prošlosti, nečiju tragediju i nečiju depresiju.

I naravno da ne volim nečije nezadovoljstvo, kada se čovjek povlači u sebe, ima osjećaj krivnje i depresije i gubi svoje samopoštovanje. Volim kada netko živi u sadašnjosti i u skladu sa tom sadašnjošću. Ne volim kada okorjeli kriminalci glume naše generale, lažu, krađu i varaju. Prešućuju nam istinu o sebi i o drugima i govore da tko živi, taj i griješi i da se ne može biti savršen, bez greške i bez grijehova. I kada se uzme u obzir naš dolazak pred nekakav križ, nama je on simbol spasenja, a nekome simbol prijetnje i osude. Jedan od nas bi ostao uz njega, a drugi bi pobjegao glavom bez obzira. Jedan od nas

se osjeti krivcem za razapetoga, a drugi ima od svega toga strah i zamišlja sebe na križu. Stoga smo i mi ti koji nekome sudimo, nekoga tužimo i nekoga okrivljujemo. I ja sam takav. Dosta mi je tih koji žive iznad svojih mogućnosti i izvan zakona.

I dosta mi je Gromovnika i njemu sličnih zakonom zaštićenih. Zar čovjek ne može obično živjeti i ne htjeti kruha preko pogače. Mora li on biti bahat, debelokožac i nemoralan? Kažu da nitko osim Isusa Krista nikada nije izjavio:

„Jao onome tko je bogat, tko si može sve priuštiti, ne bih htio biti u njegovoj koži jer on neće moći u kraljevstvo nebesko!“

I u tome nema razlike između vjernika i onog tko to nije. Između svećenika i onih koji to nisu. Svi vole i žele što više trošiti i potrošiti i brige ih za kraljevstvo nebesko. Pa nije biti bogat biti i grješan istovremeno. Ali to i nije slučaj sa Gromovnikom. On je i bogat i grješan, istovremeno. On nije stekao svoj imetak poštenim i moralnim radom. I to mu mi svi zamjeramo i tu je on u sukobu i sa našom vjerom i sa našim svjetonazorom.

Pa mu mi zato kažemo: „Lakše će deva kroz iglenu ušicu proći, nego što će bogataš ući u kraljevstvo Božje.“ On se i tako obogatio na nečastan i nemoralan način; korupcijom, raznim malverzacijama, prodajom droge i prostitucijom. U biti su se svi kapitalisti na neki takav način obogatili, ali mi smo ti koji zamjeramo Gromovniku. On je iz ničega stvorio to svoje kraljevstvo zemaljsko. I kako mu mi ne bi to zamjerali. Pogotovo što je mnoge na tom svom putu uništio i zavio u crno. I što nije slušao nekog svog svećenika koji bi mu rekao:

„Idi i što imaš, prodaj to i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu i kraljevstvo Božje. A onda dođi i idi za mnom.“

I naravno da se nije našao ni svećenik koji bi to rekao, nitko mu to nije rekao, a i on to ne bi poslušao. Tako je, kako je.



POGLAVLJE 3

Ne znam što mi je bilo, kao da sam nešto predosjećao i uopće nisam išao k malom Gromovniku kući, u tvrtku ili u kafić. Ustvari on me je odbijao, i nije me privlačio. Neki ljudi te privlače pa ideš k njima, a neki te ne privlače, pa ne ideš k njima. Pogotovo što mi je to moj novi poslodavac izričito zabranio. Nije naručio daljnje radove i poslove, a ni daljnje informacije. Bilo je nešto sudbinsko i negativno u tom umirovljenom generalu i kao da je privlačio neke moje negativne i crne slutnje. U strahu od svega, a pogotovo od opasnosti su velike oči i velike zjenice, a mene je od svega bio i strah. Naime, taj mali Gromovnik bio je okružen sa takvim lošim i kriminalnim društvom, da sam osjećao bojazan za sebe i za svoj život. Međutim, možda sam htio posjetiti njegove susjede, oni sigurno štošta znaju i štošta bi mi rekli. Naravno na Gromovnikovu štetu, ali nisu to ni trebali. Dovoljno je bilo vidjeti njegovo društvo i prijatelje i sve bi mi bilo jasno. Ničega privlačnoga nije bilo na Gromovniku.

Drugo jutro sam išao u grad po kruh i mlijeko. Došao sam do Gromovnikova kafića, a on je bio zatvoren i nije radio. Neki ljudi su tamo nešto mjerili. Pomislio sam da će Gromovnik nešto renovirati. Kad ti nešto ne ide od ruke, onda nešto dodatno investiraš i preuređuješ i krećeš iz početka. Nešto moraš poduzeti da promijeniš situaciju oko tebe i sa tobom. Ustvari, nije bilo nikakve oznake da se nešto preuređuje. Kafić je bio zatvoren i neki čudni ljudi su se oko njega kontrolirano i nekontrolirano muvali. Stoga sam završio u drugom kafiću, barem tih kafića ima koliko ti srcu drago. Možeš ih birati i svaki dan u tjednu biti u drugom. Nezainteresirano sam uzeo novine i gledao sam naslove u njima. Nisam otkrivao u njima ništa zanimljivo. Odjednom u novinama ugledam veliki i krupni naslov, naime prvo novinari sve doznaju i nastavim svoje daljnje čitanje:

„Tragičan kraj pripadnika našeg visokog društva! U sinoćnjem nasilju na trgu, ubijen Ilija Gromić, zvani Gromovnik, lokalni poduzetnik i biznismen. Netko je rafalno zapucao po društvu u otvorenoj kavani.

Jedan metak, dva ili tri su pogodili i Iliju Gromića od kojih je on nedugo zatim i preminuo. Ubojica se približio njegovom društvu na motoru, sišao s njega i zapucao. Imao je na sebi motorističku kacigu, pa se nije vidjelo tko je. Truplo Ilije Gromića, zvanog Gromovnik, uspješnog trgovca i gospodarstvenika, pripadnika visokog društva i člana naše vladajuće stranke, ležalo je jučer pokraj izloga njegove trgovine i njegovog kafića u centru mjesta. Indicije o njegovoj smrti nam kažu da je to bio mafijaški obračun. Naime, na taj način mafija i zločinačka organizacija se rješavaju svojih nepoćudnih članova, a zašto je Ilija Gromić postao nepoćudan, to nismo uspjeli saznati.“

Idem tamo na lice mjesta. Za mene je sve to senzacija, a da li pozitivna ili negativna, to ne znam. Znao sam da tu nije u pitanju Božje pravo i Božja pravda, nego da je u pitanju nečije privatno i osobno pravo i nečija privatna i osobna pravda. Stoga, dolazim i prilazim nekom čovjeku, a on mi kaže da je Ilija Gromić bio pokvarena i perverzna osoba. Koga god je mogao i stigao prevariti, toga je prevario. Nije imao milosti ni prema kome, pa se netko našao, tko mu se suprotstavio. Uz put, volio je i seks i uvijek mlade i nove djevojke, pa je sigurno naišao na nekog ogorčenog momka, muža ili oca. Ipak smo mi moralno društvo i ne mogu se trpjeti nečije sramote. Kažem mu da možda to nema veze sa takvom pravdom, ali on se ne da i prelazi na neku drugu osobu i njoj sve to ponovo objašnjava.

Uz put susrećem i neke meni poznate i nepoznate ljude. Pitam ih za zdravlje, ali i za Iliju Gromića. Jedni tvrde da su očevici i svjedoci, i da su sve vidjeli to što su vidjeli. Pa su tako vidjeli i Gromovnikovo mrtvo tijelo. Da ga je policija prekrila nakon što su bili oni iz hitne pomoći i nakon što su utvrdili smrt. Pitam ih kada se dogodilo, a oni kažu oko 22 sata. I da je već u 22 i trideset došla hitna pomoć, obavljen je policijski očevid i kriminalistička obrada. I nitko od prisutnih nije znao što se ustvari dogodilo i nikoga ništa nije zanimalo. I nitko se nije ni pitao zašto se to dogodilo što se dogodilo. Sve se to slutilo i nekako se spontano dogodilo.

Ustvari, sve je to postalo nekako normalno i zamarajuće, svaki dan ili skoro svaki neko novo ubojstvo. Valjda se nema, pa se to želi zadržati za sebe, a najlakše je zbog toga nekoga ubiti, nekoga ukloniti ili koknuti. I valjda je zbog toga i taj Gromovnik trebao otići na drugi svijet. Prvo ti netko pošalje nekakvo upozorenje, pa ti plane ili izgori auto, a ako se ti i dalje ponašaš po svome, onda se dogodi ovo što se dogodi. Naravno, da se policija ni za jedno, a ni na drugo ne uzbuđuje, pa nisu to obračuni koji podliježu njihovoj intervenciji, to su i tako mafijaški obračuni, a to nema veze s njima. Oni će obaviti svoj očevid iz kojeg neće ili hoće otkriti uzrok ili posljedicu ubojstva ili požara. I to je sve. Ili ako i nisu to takvi mafijaški obračuni, ni onda to ne podliježe policijskoj intervenciji, neka se oni samo ubijaju i tako kažu da nas je previše na ovoj planeti. Nitko se i tako neće uzbuditi i zabrinuti ako više nema Gromovnika i njegovih što legalnih, a što nelegalnih poslova.

Naime, Gromovnik je bio problematičan i mnogim ljudima je činio dobro, a stoga je i mnogima činio zlo. Za one kojima je činio zlo, nije birao sredstva da im učini zlo, a sa onima kojima je činio dobro, ponašao se normalno i u skladu sa dobrim poslovnim običajima. I vjerojatno kod tih što im je činio zlo treba tražiti one koji su mu se osvetili. Oni su imali i motiv za ubojstvo. Njima je takvo Gromovnikovo ponašanje prevršilo nekakvu mjeru i oni su platili tom plaćeniku da učini to smaknuće. A da li je taj posudio novac od Gromovnika i pod kakvim uvjetima, poštenim ili nepoštenim, pa ga nije mogao vratiti ili mu ga je dao, pa mu ovaj to nije vraćao, to uopće nije predmet ove priče i istrage. Ubojica ili nalogodavac ubojstva nije imao više strpljenja sa Gromovnikom i to je cijela istina. I koga zanimaju detalji likvidacije? Mene, više ne. Javit ću tom mom poslodavcu o Gromovnikovoj smrti i to je sve što još mogu.

I koga još uopće zanima je li ubojica imao prigušivač ili nije? I jeli to nasilna ili nenasilna smrt? I jeli Gromovnik kome slao SMS poruku ili nije? I ima li policija kakav trag o ubojici ili nema? I što se vidi na nadzornim kamerama? Sve će to i tako ubrzo pasti u zaborav i naš

život će se nastaviti daljnjim tijekom. Samo da prođe taj istražni postupak i uviđaj. Valjda nešto znaju razni doušnici, a i animir - dame i prostitutke iz teretane. Jedni će tvrditi da je Gromovnik bio miran i pošten čovjek, i da mu zato treba odati pokoj duši, a obitelji posljednju sućut, a drugi će reći da je bio turbo nepošten, bahat i neprincipijelan čovjek, pa da mu zbog toga i ne treba odati pokoj duši, a obitelji posljednju sućut. Ja ni ne znam na čemu sam, ali vjerojatno ću ići na njegov pokop i iz prikrajka ću sve gledati i promatrati.

Navodno sam doznao da lokalna policija i županijsko državno odvjetništvo imaju informaciju da je netko priveden na kriminalističku obradu u vezi s tim djelom. Kažu da je nedugo nakon toga policija obavila i prvo uhićenje. Uhićen je jedan osumnjičenik koji je na sebi imao cipele koje su ostavile tragove stopa oko ubijenog. Navedeni osumnjičenik je inače poznati lokalni beskućnik i žicar, poznat po svojim zlodjelima i po tome da bi za novac štošta učinio, pa tako i ubojstvo. Meni se to ipak čini nevjerojatnim da je lokalni žicar to učinio. Pa to sve treba organizirati, imati motor, kacigu i kalašnjikov, a taj žicar to nema ili to nije pronađeno kod njega. A i koji bi bio njegov motiv? To je sve djelo organiziranog kriminala. Gromovnik se nekome zamjerio i ovaj je nekoga unajmio i ovaj je obavio što je obavio.

Jer pitanje je odakle tom žicaru motor, kalašnjikov i motoristička kaciga? Kako je on sve to mogao tako profesionalno obaviti? DNK analiza osumnjičeničeve kože, te krvlju poškropljenih hlača i cipela potvrdile su njegovu krivnju. Neobična je slučajnost ili podudarnost što se on našao baš na tom mjestu. To nam je potvrdio i mrtvozornik, glavni patolog, ali i kriminološki profesionalci i forenzičari. Inače, osumnjičeni nije imao kriminalni, već psihijatrijski dosje. Dodatno nas brine i javljanje nekakvog sotonističkog kulta koje se javilo i priznalo krivnju. Na policiji i njihovim stručnim ekipama je da sve to rasvijetle. Da pronađu dovoljno dokaznog materijala, dovoljno uzoraka, trunke ovoga ili onoga, folikule kose,

krvi i želučane kiseline. Glasnogovornik policije je sve to obećao i još je rekao da zbog daljnje istrage nije u mogućnosti davati nove i dodatne informacije. Na kraju istrage će sve reći, kao i dati izjavu za javnost.

Glavno je da su tog beskućnika osumnjičili i smjestili ga u istražni zatvor. Njemu je to bolje od prošenja od kuće do kuće. Ovdje ima bar tri obroka dnevno i krov nad glavom. Kažu da su ga zatvorili zbog opasnosti od utjecaja na svjedoku i opasnosti od ponavljanja djela. Pa neće on utjecati na svjedoke i kako će on to činiti, a neće ni ponavljati to svoje djelo i taj svoj krimen. Navodno je i on ostao Gromovniku dužan 50 kuna. Pa nije ga valjda za te sitne novce ubio i likvidirao? Policiji svašta padne na pamet i iako beskućnik sve poriče, oni se drže svojega i svoje verzije događaja. Navodno se doznalo da je beskućnik sklon raznim razbojstvima, samo se ne zna kakvim i nema tragova o njima. Bitno je da policija ima osumnjičenog i da mu sprema optužnicu. Samo problem je što je Gromovnik tom beskućniku činio samo dobro, pa ovaj i nije imao razloga za ubojstvo i likvidaciju. Tko li će sada beskućniku davati ostatke hrane iz kafića i tko će mu davati sitni novac?

Ja sam odmah nazvao mog poslodavca, a on mi kaže da ga ne zovem ni na telefon, a ni na mobitel. Pitam ga zašto, a on kaže zato i spusti mi slušalicu. Zaključio sam da ni tu nisu baš čisti poslovi. Možda je i on mozak te operacije, platio je 1.000 ili 5.000 Eura tom motoristi i ovaj je to obavio tiho i neprimjetno. Dobro da se u blizini našao taj beskućnik, samo on nema kriminalni dosje, nego samo psihološki. Međutim, ništa za to i uopće to ne brine našu policiju. Jednom moraš krenuti i sa ubijanjem ljudi. Za novac će ljudi svašta učiniti. Beskućnik ima motiv, samo je pitanje koji, a i lako mu je dokaziv. Dovoljno je u njegovom džepu naći i otkriti 100 ili 200 kuna, a naći će se i netko tko će ih dati. To i tako nije nekakva zagonetka. Treba pronaći smisao svega, povezanost s tim događajem i sjedinjujuću nit. Ništa ne treba biti doslovno, konačno i jednoznačno, treba samo otkriti ono što će se javnosti ponuditi, nešto razumljivo, a da to ne

bude kontradiktornih poriva. Već će se naći netko tko će nam objasniti stvarnost, motive ubojstva ili tko će nam sve to mistificirati.

A i razni novinari će nam otkrivati istinu o Gromovniku, pa ćemo tako doznati da on ima nekoliko tvrtki, što aktivnih, a što neaktivnih. Da je dobio braniteljski kredit koji ne vraća. Da ima dvadesetak kaznenih prijava za razne gospodarske delikte, prevare i prijetnje, a jedna ili više njih je zbog neisplata plaća za svoje djelatnike. Fina odbija radničke naloge za izravnu naplatu zaostalih plaća jer su platne liste nepotpune, a samim time se neće kazniti zatvorom onaj tko ne isplati jednu ili više plaća. Novaca na njegovim računima ima, ali procedura je takva da platne liste moraju biti potpune i ne podliježu prvenstvenoj naplati. Usput se Gromovnik bavio i društveno korisnim radom i volonter je za osobe oboljele od PTSP-a. To mu se uzima za dobro, za olakotne okolnosti, ako ih on uopće i ima u svem tom zlu.

Netko spominje i njegovog brata kleptomana, koji je znao krasti tek pridošle igračke iz trgovine, ali taj je stradao u prometnoj nesreći pod nerazjašnjen okolnostima. Kao i njegov otac, koji je imao infarkt, a mati umrla od ciroze jetre. Ostala je valjda samo njegova sestra. Sjećam je se kao djevojčice s kečkama ili sa konjskim repom. Sada je i ona žena od dobrih pedeset godina. Vjerojatno i ona traži i nalazi izlike za svoga brata ili je sa njime u zavadi. To govorim stoga što će netko morati organizirati i sprovod. Netko će ga morati oplakati. Vjerojatno to neće biti njegova bivša žena. Pitanje je hoće li mu ona i doći na sprovod. On ju je naveliko varao sa mlađim komadima, pa joj je to dozlogrdilo. Ni ne znam jesu li uopće imali djece, ako jesu, onda će oni morati otplatiti te farme muznih krava, nastale dugove i kredite. Ni ne znam hoće li mu država i vjerovnici sve to oprostiti ili će to prevaliti na nasljednike. Ni ne znam je li on štogod ostavlja ili ne ostavlja za sobom.

Sve je to taj smrtni slučaj donio. Jednu veliku tragediju, kojoj se ne nazire ni kraj, a ni početak. Vjerojatno, će se održati sprovod, a onda kud koji mili moji. Netko će morati zatvoriti sve te tvrtke i netko će se morati baviti svim tim dugovima i kreditima. Ili neće, nego će se netko baviti raščepuravanjem preostalog imetka. Tu je i bivša udovica, njena djeca ako ih ima, ucviljena sestra i jedna ili više ljubavnica. Svi će smatrati da imaju pravo na nešto od imutka. Pa ipak se radi o trgovini i kafiću u centru grada. Kod nas sve ide svojim tijekom, ili ne ide kad je već u pitanju nesretan svršetak. Ali da se vratim na sprovod, netko će morati zvati i vojsku da ispali svoj posljednji plotun, pa ipak se radi o umirovljenom generalu i pripadniku Domovinskog rata. Pitanje je je li ga se baš netko sjeća iz rata, ali što je tu je. Što košta, da košta i to će netko organizirati i treba organizirati.

Znam da ću i ja ići na sprovod i iskazat ću prema tom čovjeku nekakvo poštovanje. Pa ću redom izjaviti sućut sestri, bivšoj supruzi i udovici, njegovoj djeci i svim mogućim i nemogućim ljubavnicama. Takav je valjda nekakav red i tako nam nalažu naši zakoni i običaji. Ustvari, ja idem vidjeti tko će sve tamo biti i tko će doći na Gromovnikov sprovod. Pitanje je hoće li doći i svećenik i što će on reći. Hoće li koga optužiti ili neće? Hoće li što reći o Gromovniku, njegovom životu i hoće li kome suditi i hoće li koga osuditi? I hoće li išta reći o Gromovnikovom posljednjem počivalištu. I kakva će biti ta sveta ceremonija? Hoće li se služiti sveta misa, hoće li se moliti psalmi ili neće biti ništa od toga? Hoće li se kada se tijelo položi u grob, bacati pregršt zemlje, hoće li se bacati cvijeće, sve to blagosiljati svetom vodom ili neće biti ništa od toga svega?

Inače, kad bih mogao birati svoje posljednje i vječno počivalište, ja bih odabrao morski sprovod i more. Znam da je smrt jedini siguran posao i da za one koji se time bave nema krize. Možda su ponekad sprovodi jeftiniji, ali ja želim i inzistiram na morskom sprovodu. Da me se kremira i moj pepeo baci u more ili da se moja urna položi na nekakav mali, drveni splav da pluta i pusti moru da čini sa mnom što

mu je volja. Ne želim od svega raditi spektakl, ali želim to što želim. Briga me što to nije naša baština, nego nordijska, ali kad bi me netko nešto pitao, ja bih mu to odgovorio, a poštuje li taj pokojnikovu posljednju volju i želju, ja ne znam. Ne treba nitko za mnom plakati, ne treba nitko nikoga tješiti, ne treba moliti i ne treba me pokapati. Poštovat će me se ako mi omogući morski sprovod. Od toga ne odustajem i svima samo o tome govorim.

Moj funero ili oproštaj od pokojnika i ovozemaljskog svijeta, želim da bude na moru. I tamo se može organizirati rastanak u onostranost i ispraćaj u vječnost. Svećenik može i tamo zazivati duhovnu pomoć za preminuloga, meže odati počast njegovom tijelu i može pružiti utjehu nade u vječni život. Zato ja i idem nekome na sprovod da se riješim nekih životnih briga. Iako se kaže tko ide na sprovod tome će sve krenuti loše i dočekati će ga samo loši poslovi. Najgore je sanjati sprovod. To je predznak smrti nekog bliskog rođaka ili prijatelja. Stoga i bez obzira na sve, ja ću ići na Gromovnikov sprovod. Unatoč i usprkos svemu. Ništa me neće spriječiti da ne odem. Moram vidjeti tko će sve doći i hoću li tamo prepoznati Gromovnikovog ubojicu. Sve će se tamo vidjeti i doznati. Samo, kako u toj gomili prepoznati pravog ubojicu? Hoće li se on i čime će se on odati?

U raznim holivudskim filmovima, negativci završavaju tako kako završavaju. Netko im ipak stane na njihov put. Dobro na kraju ipak pobijedi ili se mi tome nadamo. Samo i plaćeni ubojica koji je prosvirao Gromovnikovu glavu bi trebao tako završiti. Ali mi o njegovoj daljnjoj sudbini ništa ne znamo jer ne znamo ni tko je to bio, a ni za čiji račun i u čiju korist je sve to obavio. Znamo da je došao na motoru, da je imao motociklističku kacigu, da je izvadio oružje i zapucao i ubio Gromovnika. I više ništa ne znamo. Je li on dio zločinačke i mafijaške organizacije? Je li ga mafija unajmila? Je li Gromovnik poštivao ili nije poštivao tu mafijašku hijerarhiju i njihovo odlučivanje? Sve su to ostala kao otvorena pitanja. Pa i policija je prestala privoditi osumnjičene na obavijesne razgovore,

valjda im odgovara da sve svale i prevale na tog osumnjičenog beskućnika. Što li je on tamo radio? Možda je on od Gromovnika tražio koju kunu i to je sve.

I možda se on nije ni snašao na tim policijskim obavijesnim razgovorima i kriminalističkim istragama. Pa su oni zaključili to što su zaključili, da je on počinio to kazneno djelo. Naime, zaključili su da ga je upravo i baš on likvidirao, dovezao se na motoru i ispalio hice iz vatrenog oružja. Ne zna se zašto, odakle mu motor i kako je on to učinio, ali sve indicije govore njemu na štetu. Nešto me kopka i taj moj novi poslodavac. Da on nije sve to organizirao. U mozaiku svega toga i on mi je sumnjiv. Tražio je nekakve informacije od mene, a i ja sam mu otkrio gdje Gromovnik biva i s kime se druži. Da on nije u sve to umiješao svoje prste? Da on nije sve to iskoristio i poslao nekoga na motoru i taj je obavio to što je obavio. Nikad se to neće doznati. I sada mi se više i ne javlja. Vjerojatno da ne bi bio policiji sumnjiv.

Nema tih naših institucija koje se bave svojim poslom. I ja ne mogu reći da neka naše institucije pravne države rade svoj posao i rade ga savjesno, kad one to ne rade. Kod nas u biti ništa ne radi i ništa ne funkcionira, pa tako i to oko ubojstva Ilije Gromića, zvanog još i Gromovnik. Možda bih i ja, da sam tako moralan kao što mislim da jesam, trebao nekome u policiji reći da sam za jednog gospodina iz Zagreba istraživao i tražio nešto o Iliji Gromiću, zvanom Gromovnik. I možda je taj gospodin obavio to što ja mislim da je obavio, ali uz moje informacije. Možda sam i ja suučesnik i sukrivac u svemu tome. Samo, još iz prošlih vremena znam da s policijom ne treba imati posla. Tko zna što će tko od njih išta protumačiti i kako će to protumačiti. Bolje mir s njima i bolje ništa s njima ne imati. Jedno vrijeme će me gristi moja savjest, a nakon toga će sve ići svojim tijekom i redom i sve će se zaboraviti. Već si umišljam ili zamišljam ugodni ili neugodni razgovor na policiji i pred nekakvim inspektorom:

„Potpišite ovdje, pa smo gotovi s tim.“

„Što potpisujem?“

„Da ste krivi za Gromovnikovu smrt.“

„Ali, ja sam vam došao s nekim informacijama, i ne osjećam se krivim za njegovu smrt. Nisam bio ni u blizini ubojstva, a imam i alibi. Imam li pravo na svog odvjetnika?“

„Imate. Nego, hoćete li sa mnom pred istražnu sutkinju Županijskog suda?“

„Moram li?“

„Nego što.“

I tako idemo pred istražnu sutkinju Županijskog suda, a ona je jučer ili nedavno gledala film

„Iskupljenje u Shawshanku“, o nekom čovjeku koji je krivo optužen za smrt svoje supruge i pod dojmom tog filma, ona kaže:

„Vi ste patološki manijak i nemilosrdni ubojica. Dobit ćete kao kaznu doživotni zatvor. Nema za vas pomoći i nema za vas nikakvog opravdanja i olakotnih okolnosti.“

„Ali ja sam samo došao dati informacije o Gromovnikovom ubojstvu. Nisam nikakav patološki manijak i nemilosrdni ubojica. Imam li pravo na svog službenog odvjetnika.“ Odvjetnik dolazi i uobičajeno govori:

„Moj klijent je u cijelosti i u potpunosti nedužan. Sumnjate na krivog čovjeka. Svako daljnje zadržavanje i ispitivanje ne samo da je moje

gubljenje vremena i moje stranke, već je i maltretiranje posve nedužne osobe.“

Na to ja dodajem:

„Nemam ništa sa Gromovnikovom smrću. Nisam ga ubio. Nepravedno me optužujete i nepravedno mi sudite.“

„Niti sam vas to pitala, a niti vas to pitam. Predlažem vaše psihijatrijsko ispitivanje i vještačenje.“

Od nekud dolazi psihijatar i provodi svoje testove osobnosti, opće inteligencije i socijalne inteligencije. Kada sam s time završio počeo je sa grupnim i pojedinačnim razgovorom gdje se tražilo sagledavanje mojih, ali i njegovih vlastitih pogrešaka i preuzimanje odgovornosti i krivnje za počinjeno djelo. Kažem psihijatru da ja to djelo nisam počinio i da ne osjećam odgovornost i krivnju za njega, a on mi kaže da nemam taj osjećaj odgovornosti i krivnje. Moj službeni odvjetnik kaže:

„Obavili ste svoje testove. Ostavite čovjeka na miru.“

I tako me ponovo preuzima moj stari inspektor koji kaže:

„Gdje vam je motor, motoristička kaciga i oružje kojim ste počinili krimen?“

„Nemam ništa od toga.“

„Pa zašto ste onda došli.“

„Možda imam nekakve indicije tko bi sve to mogao počiniti.“

„Mi radimo detaljan očevid, pomno istražujemo teren i sve okolnosti koje su dovele do Gromovnikove smrti. Nadamo se da ćemo nešto naći i otkriti. Za sad imamo i krivca. Njemu smo utvrdili, to što smo utvrdili i od toga ne odstupamo. Ostavite te svoje informacije kod dežurnog policajca.“

„Dobro. Dobro. Vi samo radite na tome. Ja bježim glavom bez obzira i neću s vama išta imati. Niti ću vam ukazivati na prave indicije, a ni na pravog krivca. Neka sve ostane pod velom velike tajne i misterije. Koga još briga hoće li se ubojica otkriti ili neće.“

I tako policija uvijek nađe nekakve kokošare za krivce. Za ozbiljnije mafijaške slučajeve ni ne nalazi krivca, to valjda ostavlja mafiji da rješava sama. Samo problem je što taj mafijaš ima i obitelj, a za njih je sve to i bolno i stresno.

Naime, netko je pomno pripremio tu likvidaciju, netko ju je planirao i obavio, a policija nema ni foto - crtež sumnjivca. Ako ih se i usudiš nešto pitati, oni ti odgovaraju da je istraga u tijeku, da su sve istrage tajne i da u interesu istrage ne mogu dati tražene informacije. Tako da sam i sam odlučio da me te policijske istrage neće zanimati, a ni Peri više neću ništa govoriti, on bi mogao na mene loše djelovati, pa bi me još mogao na štošta nagovoriti. Neka sve odnese i zametne vjetar. Šutjet ću o svemu kao riba, a vi dragi čitaoci, pričajte o svemu tome kome hoćete. Kako vam drago. Uopće vam neću ništa zamjeriti, da nekome nešto kažete ili da to prešutite. Na vama je da se odlučite.

A i taj moj posao naplate potraživanja je nekakva kazna za moje grijehе. Kažu da je nemoguće izbjeći Božji sud, a zar Bog u jednom svom trenutku ne kaže:

„Moja je osveta!“

I što ako se baš na meni želi iskazati i osvetiti. Naime, možda je on shvatio da su Božje riječi dospjele u nekakvu krizu i u koliziju s ovim vremenom, pa da se dokaže, onda se na meni osvećuje. Nakon svega, ja ni ne znam što bi o svemu tome mislio. Nisam se baš slagao s Gromovnikovom poslovnom politikom, ali mu nisam želio ni zlo. Ustvari, sve me je to jako malo zanimalo. Inače, sve manje i manje me zanima išta o našoj ekonomiji i o našem gospodarstvu. Time se inače uspješno ili neuspješno bave ili se ne bave naši vrli političari, pa im to onda prepuštam. Ustvari, oni su to uzurpirali, a kakvi su rezultati, svi mi to vidimo i osjećamo na svojoj koži.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann" i „Tamna strana mog Mjeseca".

2011. godine - „Vražja divizija" i „Vražja divizija II".

2012. godine - „Izvan koncepcije" i „Paintball".

2013. godine - „Zovem se 55+" i „Više se ne zovem 55+".

2014. godine - „Investitor" ; „22 kvake" ; „Tribunj via Čanak" i „Analiziraj me!".

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues"; „Izborna lista"; „Svijet okrenut naopako"; „Unatoč i usprkos svemu".

2016. Godine - „Gimnazijski dani"; „Slavonska molitva"; „Izbjeglica"; „Turci među nama"; „Romi među nama"; „Srbi među nama".

2017. godine – „Hrvati među nama"; „Seksualni vodič za ruralne frajere"; „Put u Munchen"; „Argentinski tango", „Strah od stranca".

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun"; Bjegunac"; „Joe, i tu je Amerika"; „Posljednji Prandau – Normann", „Put u pakao popločen je dobrim namjerama".

2019. Godina - „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava".

Sadržaj:

<i>PREDGOVOR</i>	<i>05</i>
<i>„POPLAVA“</i>	<i>09</i>
<i>POGLAVLJE 1</i>	<i>09</i>
<i>POGLAVLJE 2</i>	<i>21</i>
<i>POGLAVLJE 3</i>	<i>35</i>
<i>POGLAVLJE 4</i>	<i>47</i>
<i>POGLAVLJE 5</i>	<i>61</i>
<i>POGLAVLJE 6</i>	<i>73</i>
<i>POGLAVLJE 7</i>	<i>83</i>
<i>POGLAVLJE 8</i>	<i>91</i>
<i>POGLAVLJE 9</i>	<i>105</i>
<i>POGLAVLJE 10</i>	<i>119</i>
<i>POGLAVLJE 11</i>	<i>135</i>
<i>POGLAVLJE 12</i>	<i>147</i>
<i>POGLAVLJE 13</i>	<i>165</i>
<i>POGLAVLJE 14</i>	<i>175</i>
<i>POGLAVLJE 15</i>	<i>185</i>
<i>POGLAVLJE 16</i>	<i>197</i>
<i>„OMLADINSKA RADNA AKCIJA - ORA“</i>	<i>212</i>
<i>POGLAVLJE 1</i>	<i>212</i>
<i>POGLAVLJE 2</i>	<i>231</i>
<i>POGLAVLJE 3</i>	<i>244</i>
<i>POGLAVLJE 4</i>	<i>253</i>
<i>„POTRAGA“</i>	<i>267</i>

<i>POGLAVLJE 1</i>	<i>261</i>
<i>POGLAVLJE 2</i>	<i>287</i>
<i>POGLAVLJE 3</i>	<i>297</i>
 <i>BILJEŠKA O PISCU</i>	 <i>310</i>
<i>SADRŽAJ</i>	<i>311</i>

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download)*, sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

POPLAVA

Vlastita naklada

Nenad Grbac

Mob: 095/853-03-40

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

POSLEDNJI PODUNAVSKI ŠVABO

Romani, pripovijetke i crtice

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-159-4

Boris Golić

POPLAVA



www.digitalne-knjige.com